

HRIŠĆANSKO VASPITANJE I OBRAZOVANJE

oktobar, novembar, decembar 2020.

Sadržaj:

1. Vaspitanje i obrazovanje u Edemskom vrtu	5
2. Porodica	13
3. Zakon kao učitelj	21
4. Oči Gospodnje – biblijski pogled na svet	29
5. Isus kao vrhunski Učitelj	37
6. Još neke pouke od vrhunskog Učitelja	45
7. Bogoslužjenje u okviru obrazovanja	53
8. Obrazovanje i spasenje	61
9. Crkva i obrazovanje	69
10. Obrazovanje u oblasti umetnosti i nauke	77
11. Hrišćanin i rad	85
12. Subota – doživljaj Božjeg karaktera i življenje u skladu s njim ...	93
13. Nebo, obrazovanje i večno učenje	101

HRIŠĆANSKO VASPITANJE I OBRAZOVANJE

Autor: grupa autora

Broj 4/2020.

Priprema:

Hrišćanska adventistička crkva, Odeljenje za subotnu školu

www.subotnaskola.org

Odgovara: Želimir Stanić, Beograd, Radoslava Grujića 4

Prevod: Tamara Babić

Lektura: Mirjana Đerić

Prelom: Gordana Ardeljan

Izdaje: »Preporod«, Beograd

Za izdavača: Saša Todoran, 11000 Beograd, Radoslava Grujića 4

Tiraž: 910

Za internu upotrebu

Tabele priprema Odeljenje za subotnu školu

© [2020] Generalna konferencija Hrišćanske adventističke crkve*. Sva prava pridržana. Nijedno lice ili ustanova ne može da menja, prepravlja, prilagodava, prevodi, reprodukuje ili objavljuje nijedan deo biblijske pouke bez prethodnog pismenog odobrenja Generalne konferencije Hrišćanske adventističke crkve*. Odeljenske službe Generalne konferencije Hrišćanske adventističke crkve* su ovlašćene da se pobrinu za prevod biblijske pouke, u skladu sa posebnim smernicama. Autorska prava takvih prevoda i njihovo objavljivanje i dalje su u nadležnosti Generalne konferencije. Izrazi »Hrišćanska adventistička«, »Adventistička« i logo sa plamenom su registrovane oznake Generalne konferencije Hrišćanske adventističke crkve* i ne mogu se koristiti bez prethodnog odobrenja Generalne konferencije.

UVOD

„Početak je mudrosti strah Gospodnji, i znanje je svetijeh stvari razum“ (Priče 9,10).

Razmislite o navedenom stihu. On zapravo obuhvata dva blisko povezana pojma – „strah“, kao strahopoštovanje, divljenje Božjoj slavi i sili, i „znanje“, kao spoznanju istine o Božjem karakteru. Dakle, mudrost, znanje i razumevanje imaju koren u samom Bogu.

To zaista ima smisla. Naposletku, Bog je izvor sveukupnog postojanja, Onaj koji je sam stvorio i održava sve što postoji (Jovan 1,1-3; Kološanima 1,16.17). O čemu god da učimo, šta god da znamo o kvarkovima, gusenicama, supernovama, anđelima, demonima, „poglavarstvima i vlastima“ (Efescima 3,10), i bilo čemu drugom – sve to postoji samo zahvaljujući Bogu. Otuda, svako pravo znanje, mudrost i razumevanje imaju svoj krajnji izvor u samom Gospodu.

Sveto pismo je jasno: „Bog je ljubav“ (1. Jovanova 4,8), a sledeći citat Elen Vajt to pobliže objašnjava: „Ljubav, osnov stvaranja i spasenja, predstavlja i osnov pravog vaspitanja. To je razjašnjeno u zakonu koji je Bog dao kao vodič za život. Prva i najveća zapovest glasi: 'Ljubi Gospoda Boga svojega svijem srcem svojijem, i svom dušom svojom, i svom snagom svojom, i svom misli svojom' (Luka 10,27). Voleti Njega, beskraino, sveznajuće Biće, svom snagom, svim umom i srcem podrazumeva najuzvišeniji razvoj svake sposobnosti. To znači da u celom biću – telu, umu, kao i duši – treba da se obnovi Božji lik.“ – Vaspitanje, str. 16 (orig.)

Budući da je Gospod izvor sveg istinskog znanja i svakog istinskog obrazovanja, sveukupno hrišćansko obrazovanje i vaspitanje trebalo bi da upućuje naš um na Njega i Njegovo otkrivenje o sebi samom. Preko prirode, preko pisane Reči, preko Hristovog otkrivenja u toj pisanoj Reči,

dato nam je sve što je potrebno da bismo došli u spasonosni odnos sa našim Gospodom i zaista Ga zavoleli svim srcem i dušom. Čak i priroda, premda narušena hiljadama godina greha, kad se proučava iz perspektive koja nam je data u Svetom pismu, još uvek govori, i to moćno, o dobroti i karakteru Boga. Ali tek pisana Reč, Sveto pismo, predstavlja savršeno merilo istine, najveće otkrivenje koje imamo o tome ko je Bog, šta je On učinio i šta čini za čovečanstvo. Zato Sveto pismo i njegova poruka o stvaranju i spasenju mora predstavljati srž sveukupnog hrišćanskog vaspitanja i obrazovanja.

Apostol Jovan je tvrdio da je Isus Hristos „Vidjelo istinito koje obasjava svakoga čovjeka koji dolazi na svijet“ (Jovan 1,9). Drugim rečima, baš kao što preko Isusa svako ljudsko biće ima život, tako isto – preko Isusa svako ljudsko biće prima neke zrake božanske svetlosti, i izvesno razumevanje transcendentne istine i dobrote.

Međutim, svi smo mi zahvaćeni bitkom, velikom borbom, u kojoj neprijatelj duša marljivo radi na tome da nas spreči da primimo to znanje. Prema tome, šta god da hrišćansko vaspitanje i obrazovanje obuhvataju, očigledno moraju nastojati da proučavaocima pomognu da bolje razumeju svetlost koju nam Bog šalje s neba.

U suprotnom – šta? Kao što Isus kaže: „Jer kakva je korist čovjeku ako zadobije sav svijet, a duši svojoj naudi?“ (Marko 8,36). Šta vredi visoko obrazovanje u nauci, književnosti, ekonomiji ili inženjerstvu, ako se na kraju budemo suočili sa drugom smrću u ognjenom jezeru? Odgovor je očigledan, zar ne?

To je razlog što smo za ovo tromesečje izabrali baš ovu temu. Šta znači imati „hrišćansko vaspitanje i obrazovanje“, i kako možemo kao crkva, na ovaj ili onaj način, pronaći put da to svi naši vernici steknu?

Ovu Pouku su pisali dekani različitih adventističkih koledža i univerziteta u Severnoj Americi.

VASPITANJE I OBRAZOVANJE U EDEMSKOM VRTU

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: 1. Mojsijeva 2,7-23; 1. Mojsijeva 3,1-6; 2. Petrova 1,3-11; 2. Petrova 2,1-17; Jevrejima 13,7.17.24.

Tekst za pamćenje: „Gle, Bog je najviši svojom silom, ko je učitelj kao On?“ (Jov 36,22).

Većini proučavalaca Biblije poznata je priča iz prva tri poglavlja 1. Mojsijeve, kao i galerija likova koji se tu pojavljuju: Bog, Adam, Eva, anđeli, zmija. Scena je postavljena u prelepom rajskom vrtu zvanom „Edem“. Zaplet kao da sledi logičan niz događaja. Bog stvara. Bog poučava Adama i Evu. Adam i Eva greše. Adam i Eva bivaju prognani iz Edema. Međutim, pažljivije razmatranje prvih nekoliko poglavlja 1. Mojsijeve, naročito kroz sočiva vaspitanja i obrazovanja, pruža nove uvide u tu priču, njene protagoniste i njihovo okruženje.

„Sistem vaspitanja ustanovljen u početku sveta trebalo je da služi kao uzor ljudima u svim budućim vremenima. Kao ilustracija njegovih načela, osnovana je uzor-škola u Edemu, u domu naših praroditelja. Edemski vrt bio je učionica, priroda je bila udžbenik, Stvoritelj lično bio je učitelj, a roditelji ljudskog roda bili su učenici.“ – Elen G. Vajt, Vaspitanje, str. 20 (orig.)

Gospod je bio osnivač i upravnik prve škole, a i učitelj u njoj. Ali, kao što znamo, Adam i Eva su na kraju izabrali drugog učitelja i naučili pogrešne lekcije. Šta se dogodilo i zašto, i šta možemo saznati na osnovu tog ranog izveštaja o vaspitanju i obrazovanju, što bi nam moglo biti od koristi danas?

Iako mi uglavnom ne doživljavamo vrt kao učionicu, to poređenje zaista ima smisla, pogotovu kad je reč o Edemskom vrtu, punom netaknutog bogatstva Božjeg stvaranja. Teško je zamisliti, iz naše današnje perspektive, koliko su toga ta savršena bića u savršenom svetu mogla da nauče u toj „učionici“.

Pročitajte tekst 1. Mojsijeva 2,7-23. Šta zapažate kad je reč o svrhovitosti s kojom je Bog stvorio, smestio i uposlio Adama?

Bog je stvorio muškarca i ženu po svom liku, dao im je dom i smisleni posao. Kad uzmemo u obzir dinamiku učitelj-učenik, ovo je idealan odnos. Bog je poznao Adamove sposobnosti budući da ga je On sam stvorio. Mogao je da poučava Adama, znajući da je Adam u stanju da ostvari svoj puni potencijal.

Bog je čoveku dao odgovornost, ali je želeo da čovek bude i srećan. A možda je deo onoga što ga je činilo srećnim, bilo upravo to što je dobio odgovornosti. Uostalom, ko ne nalazi zadovoljstvo, pa čak i sreću u tome da dobije određene dužnosti i da ih verno izvršava? Bog je poznao Adamovo srce i znao šta mu je potrebno da bi napredovao, pa mu je dao zadatak da održava vrt. „I uzevši Gospod Bog čovjeka namjesti ga u vrtu edemskom, da ga radi i da ga čuva“ (1. Mojsijeva 2,15). Nama je teško da zamislimo, budući da poznajemo samo svet greha i smrti, šta je sve taj posao obuhvatao i koje pouke je Adam nesumnjivo stekao dok je obrađivao i održavao vrt u kom je živeo.

U tekstu 1. Mojsijeva 2,19-23, vidimo kako Bog stvara životinje da bi Adamu pravile društvo, a zatim i Evu kao Adamovu ženu. Bog je znao da je Adamu potrebno društvo i pomoć nekoga ravnog njemu, te je stvorio ženu.

Bog je takođe znao da je čoveku potrebno da ostane u bliskom odnosu s Njim, i zato je stvorio jedno prisno mesto unutar vrta u Edemu. Sve to dokazuje Božju svrhovitost u stvaranju i Njegovu ljubav prema čovečanstvu. I ponovo, s obzirom na veliku udaljenost između nas i Edema, teško je zamisliti kako je to sve izgledalo – ali je zabavno pokušavati da to zamislimo, zar ne?

Iako smo veoma udaljeni od Edema, još uvek možemo da izvlačimo pouke iz prirode. Koje su to pouke i kakve koristi imamo od njih kada ih tumačimo kroz sočiva Svetog pisma?

Jedna od velikih radosti za mnoge učitelje je uređenje njihovih učionica: kačenje table sa obaveštenjima, organizovanje nabavke sredstava i sređivanje prostorija na najpoželjniji način. Kad posmatramo Božji koncept učionice, kakav je bio Edemski vrt, vidimo koliko je pažnje On uložio da bi Adamu i Evi obezbedio odgovarajuće uslove za učenje. Želeo je da oni budu okruženi lepotom. Možemo zamisliti da su svaki cvet, ptica, životinja i drvo nudili mogućnost Adamu i Evi da nauče nešto više o svom svetu i Stvoritelju.

A onda, nakon 1. i 2. poglavlja 1. Mojsijeve, u 3. poglavlju dolazi do naglog zaokreta. Pregledali smo popis svega dobrog što je Bog stvorio sa najplemenitijom namerom. Ali u tekstu 1. Mojsijeva 3,1 skreće nam se pažnja da je Bog dopustio slobodu izbora. Pojava zmije koja je bila „lukava mimo sve zvijeri poljske“ predstavlja odstupanje od rečnika koji se do tog trenutka koristio. Takvi izrazi kao što su: „dobro veoma“, „ne bješe ih sramota“, „lijepa za gledanje“, korišćeni su da bi se opisala dela Božjeg stvaranja u prethodnim poglavljima. Međutim, sada, sa pojavom zmije, dolazi do promene tona. Ona se u nekim prevodima opisuje kao „vešta“, a u nekim kao „lukava“. Odjednom se unosi taj negativni element u nešto što je, do tog trenutka, bilo potpuno savršeno.

Za razliku od toga, 1. Mojsijeva prikazuje Boga kao suštu suprotnost „lukavstvu“. Bog je bio naglašeno jasan u vezi sa svojim očekivanjima od ljudskog para u vrtu. Znamo na osnovu Božje zapovesti u tekstu 1. Mojsijeva 2,16.17 da je On postavio jedno ključno pravilo koje su morali da poslušaju, a to je da ne jedu sa drveta poznanja dobra i zla.

Šta god drugo da zaključimo na osnovu te priče, ono što se posebno ističe jeste da su Adam i Eva stvoreni kao slobodna moralna bića, sposobna da izaberu između poslušnosti i neposlušnosti. Dakle, od samog početka, čak i u savršenom svetu, zapažamo realnost ljudske slobodne volje.

U tekstu 1. Mojsijeva 3,1-6, proučite opis koji je zmija upotrebila, a koji je Eva potom ponovila. Šta zapažate u vezi sa informacijom koju je zmija ponudila Evi? Zapažate li na koji način je Eva potom gledala na drvo poznanja dobra i zla?

U tekstu 1. Mojsijeva 2,17, Gospod je rekao Adamu da će, ako bude jeo s tog drveta „sigurno umreti“ (Novi srpski prevod). Kada je Eva, u tekstu 1. Mojsijeva 3,3, ponovila tu zapovest, ublažila je njeno značenje izostavljajući reč „sigurno“. U tekstu 1. Mojsijeva 3,4, zmija vraća tu reč, ali na način koji potpuno protivreči onome što je Bog rekao. Izgleda da Eva, iako je bila naučena od Boga u vrtu, nije ozbiljno shvatila to znanje, što se vidi na osnovu samih reči koje je upotrebila.

NESHVATANJE PORUKE

Kao što smo juče videli, uprkos jasnoj Božjoj zapovesti, Eva je, čak i svojim rečnikom, razvodnila ono čemu je bila naučena.

Premda nije pogrešno protumačila ono što joj je Gospod rekao, očigledno je da to nije dovoljno ozbiljno shvatila. Teško je pre naglasiti posledice njenih postupaka.

Dakle, kad se sreća sa zmijom, Eva joj je ponovila (mada ne precizno) ono što je Bog kazao u vezi s drvećem u vrtu (1. Mojsijeva 3,2,3). Naravno, ta poruka nije bila ništa novo za zmiju. Ona je bila upoznata s tom zapovešću, te otuda i dobro pripremljena da je izokrene iskoristivši Evinu naivnost.

Proučite tekst 1. Mojsijeva 3,4-6. Osim što se direktno suprotstavila Božjim rečima, šta je zmija još rekla, što je, očigledno, imalo uspeha kod Eve? Koja načela je zloupotrebila?

Kada joj je zmija rekla da je ta poruka delom netačna, Eva je mogla da ode i posavetuje se sa Bogom. To je ono najlepše u vezi sa vaspitanjem i obrazovanjem u Edemskom vrtu – pristup svom moćnom Učitelju koji su prvi učenici imali nesumnjivo nadmašuje sve što bismo danas uopšte mogli da zamislimo ovde na zemlji. Međutim, umesto da otrči, da zatraži božansku pomoć, Eva je prihvatila poruku zmije. Njeno prihvatanje te izmenjene poruke ukazuje na izvesnu sumnju sa Evine strane u pogledu Boga i onoga što im je On kazao.

U međuvremenu, Adam je i sam zapao u tešku situaciju. „Adam je shvatio da je njegova životna saputnica prestupila Božju zapovest, prekršila jedinu zabranu koja im je bila izrečena kao proba njihove vernosti i ljubavi. U njegovim mislima rasplamsala se užasna borba. Žalio je što je dozvolio Evi da se udalji od njega. Međutim, delo je već bilo učinjeno. Morao se odvojiti od one čije mu je društvo pričinjavalo toliku radost. Kako da to podnese?“ – Elen G. Vajt, Stvaranje - patrijarsi i proroci, str. 56 (orig.) Nažalost, mada je znao šta je dobro a šta zlo, i on je napravio pogrešan izbor.

Razmišljajte o ironiji obmane koju ovde nalazimo – zmija je rekla da će oni, ako budu jeli s tog drveta, „postati kao bogovi“ (1. Mojsijeva 3,5). Ali, zar tekst 1. Mojsijeva 1,27 ne kaže da su oni već bili kao Bog? Šta saznajemo na osnovu tih tekstova kad je reč o tome kako lako možemo biti prevareni, i zašto su vera i poslušnost naša jedina zaštita, čak i kada imamo najbolje vaspitanje i obrazovanje, kakvo su Adam i Eva imali?

OBNAVLJANJE ONOGA ŠTO JE IZGUBLJENO

Pošto su odlučili da slede poruku zmije, Adam i Eva su se, između ostalog, suočili sa proterivanjem iz Božje učionice. Zamislite samo šta su sve oni izgubili zbog greha. Kad shvatimo njihov pad, možemo bolje da razumemo svrhu našeg vaspitanja i obrazovanja u sadašnjem vremenu. Uprkos njihovom proterivanju, život u nesavršenom svetu dao je novu svrhu obrazovanju.

Ako je obrazovanje pre pada predstavljalo Božji način da Adama i Evu upozna sa sobom, svojim karakterom, dobrotom i ljubavlju, onda bi obrazovni rad danas morao doprineti tome da se ljudski rod ponovo upozna sa svim tim i da se Božji lik obnovi u nama. I pored toga što su fizički uklonjena iz Njegovog prisustva, Božja deca još uvek mogu da upoznaju Njega, Njegovu dobrotu i ljubav. Kroz molitvu, službu, proučavanje Njegove Reči, možemo se približiti svom Bogu kao što su to Adam i Eva činili u Edemu.

Dobra vest je da, zahvaljujući Isusu i planu spasenja, nije sve izgubljeno. Mi imamo nadu u spasenje i obnovljenje. A hrišćansko vaspitanje i obrazovanje trebalo bi najvećim delom da upućuje učenike na Isusa, na ono što je On učinio za nas i na obnovljenje koje nudi.

Pročitajte tekst 2. Petrova 1,3-11. U svetlu svega što je izgubljeno kad su ljudska bića napustila Vrt, ovi stihovi dolaze kao ohrabrenje da mnogo toga ipak može biti obnovljeno. Šta Petar tvrdi da moramo učiniti kako bismo mogli tražiti obnovljenje Božjeg lika u našem životu?

Preko Isusa, nama su date „sve božanstvene sile Njegove, koje trebaju k životu i pobožnosti“ (2. Petrova 1,3). Kakvo obećanje! Kakve bi to sile mogle da budu? Petar nam zapravo daje listu: vera, vrlina, znanje, samokontrola, uzdržanje, i tako dalje. Zapazite, takođe, da je znanje jedna od stavki koje Petar navodi. Ta ideja nas, naravno, vodi do pojma obrazovanja. Pravo obrazovanje će voditi ka pravom znanju, znanju o Hristu, i tako ćemo postajati sve sličniji Njemu, a bićemo spremni i da svoje znanje o Njemu delimo sa drugima.

Razmislite za trenutak o činjenici da je zabranjeno drvo bilo drvo „znanja dobra i zla“. Šta nam to govori o činjenici da nije svako znanje dobro? Kako pravimo razliku između dobrog i lošeg znanja?

ONI KOJI PREZIRU AUTORITET

Neki učenici se smatraju „prirodnim talentima“ u razredu. Oni jedva uopšte moraju da uče da bi dobili odlične ocene. Lako usvajaju gradivo. Znanje kao da se prosto „lepi“ za njih. Međutim, 1. i 2. Petrova poslanica očigledno pokazuju da naše obrazovanje u Hristu pruža podjednake šanse svima koji hoće da mu se posvete.

Ipak, ohrabrujuće reči iz 1. poglavlja 2. Petrove poslanice u suprotnosti su sa otrežnjujućom opomenom u 2. poglavlju iste knjige.

Pročitajte tekst 2. Petrova 2,1-17. Kakve snažne i stroge reči Petar tu iznosi? U isto vreme, usred tih oštih opomena i ukora, kakva velika nada nam je obećana?

Zapazite šta Petar u 10. stihu piše o onima koji preziru autoritet. Kakav je to oštar ukor i za ono što predstavlja realnost u naše vreme. Mi kao crkveno telo moramo raditi na preuzimanju određenih nivoa autoriteta (videti Jevrejima 13,7.17.24), a pozvani smo i da im se pokoravamo i budemo im poslušni, makar u onom stepenu u kom su oni sami verni Gospodu.

Međutim, usred tih oštih ukora, Petar (u 9. stihu) iznosi potpuno suprotnu ideju. On kaže da, i pored toga što ima moć da uništi one koji izaberu prevaru, „zna Gospod pobožne izbavljati od napasti“. Da li to znači da deo našeg hrišćanskog vaspitanja i obrazovanja nije samo izbegavanje iskušenja, već i učenje na koje sve načine Bog može da nas izbavi iz njih, a isto tako i da nas zaštiti od onih koji će, kako on kaže, „unijeti jeresi pogibli“ (2. Petrova 2,1)? Takođe, budući da je preziranje vlasti tako oštro osuđeno, zar naše hrišćansko vaspitanje i obrazovanje ne bi trebalo da obuhvati i učenje kako da na ispravan način razumemo svoje učitelje, kako da im se pokorimo i da ih slušamo (Jevrejima 13,17)?

Premda se ne može reći da su Adam i Eva prezirali autoritet, oni su na kraju odlučili da mu budu neposlušni. A njihov prestup čini utoliko težim činjenica da su oni to uradili otvoreno se protiveći onome što im je taj autoritet, sam Bog, rekao, a koji je to, uostalom, učinio za njihovo dobro.

Pozabavite se detaljnije tim pitanjem autoriteta, ne samo u crkvi i porodici već i životu uopšte. Zašto je autoritet toliko važan, bilo da je reč o njegovom pravilnom ispoljavanju, ili o pravilnom iskazivanju poštovanja prema njemu? Iznosite svoje odgovore u subotu u razredu.

ZA DALJE RAZMIŠLJANJE

„Sveti par nije predstavljao samo decu poverenu očinskom Božjem staranju, već i učenike koji slušaju nastavu sveznajućeg Tvorca. Primali su anđele koji su ih posećivali, i uživali u prednosti da budu u Božjoj blizini. Bili su puni životne snage koju im je davalo drvo života, a njihova intelektualna snaga bila je samo malo manja od anđeoske. Tajne vidljivog svemira – čudesna Onoga koji je savršen u svakom znanju’ (Jov 37,16) – bile su im neiscrpan izvor pouka i uživanja. Nedokučivi Stvoritelj i Čuvar svega otkrivao je njihovom umu zakone prirode i pojave u njoj, koje je čovek proučavao šest hiljada godina. Oni su se družili sa listom i cvetom i drvetom, doznajući od svakoga za tajne njegovog života. Adam je poznao svako živo stvorenje, od moćnog levijatana koji se igrao u vodama do sićušnog insekta koji lebdi u sunčevom zraku. On je svakome od njih dao ime i bio upoznat s njihovom prirodom i navikama. Božja slava na nebesima, bezbrojni svetovi u njihovom uređenom okruženju, ’kako vise oblaci’ (Jov 37,16), misterije svetlosti i zvuka, dana i noći – sve je to bilo dostupno proučavanju naših praroditelja. Na svakom listu u šumi i kamenu u planinama, na svakoj blistavoj zvezdi, na zemlji, u vazduhu i na nebu, bilo je zapisano Božje ime. Red i sklad svega stvorenog govorili su o beskrajnoj mudrosti i moći. Stalno su otkrivali neku privlačnost koja je ispunjavala njihova srca dubljom ljubavlju i pozivala ih na novo izražavanje zahvalnosti.“ – Elen G. Vajt, Stvaranje, patrijarsi i proroci, str. 50, 51 (orig.)

ZA RAZGOVOR:

1. Ako je Bog prvobitno nameravao da škola i posao pružaju ljudima priliku da se sretnu s Njim i Njegovim delima, da li mi u svom radu danas još uvek postupamo u skladu s tom Božjom namerom? Kako se možemo bolje upoznati sa Bogom kroz svoj posao (bilo da je reč o plaćenom poslu, sticanju obrazovanja, volontiranju, evanđeoskoj službi, itd.)?
2. Kad uzmemo u obzir sotonino lukavstvo u Edemskom vrtu, lako se možemo ozlovoljiti zbog svoje ljudske slabosti. Adam i Eva su znali da je Bog blizu, a ipak su prihvatili poluistinu koju su čuli od zmije. Kako mi danas, mada nemamo tu tesnu fizičku bliskost sa Bogom, još uvek možemo pronaći snagu u Njemu, koja nam pomaže da odolimo iskušenju?
3. Razgovarajte o pitanju autoriteta i o tome zašto je tako važno biti mu poslušan. Šta se dešava kad linije autoriteta postanu nejasne? Kako se autoritet može zloupotrebiti i kako reagujemo kada se to desi?

PORODICA

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: 1. Mojsijeva 3,1-15; 2. Korinćanima 4,6; Luka 1,26-38; Matej 1,18-24; Efescima 4,15; 1. Jovanova 3,18; 5. Mojsijeva 6.

Tekst za pamćenje: „Slušaj, sine, nastavu oca svojega, i ne ostavljaj nauke matere svoje“ (Priče Solomonove 1,8).

Kao ljudska bića, mi uvek (u idealnom slučaju) učimo. Zapravo, sam život je škola.

„Od najranijih vremena verni u Izraelu su s velikom pažnjom vaspitavali mlade. Gospod je dao uputstva da se deca moraju poučavati, čak i od najmanjih nogu, o Njegovoj dobroti i veličini, naročito onako kako su bile otkrivene u Njegovom zakonu i prikazane u istoriji Izraela. Pesme, molitve i pouke iz Pisma morale su biti prilagođene umu koji se razvija. Očevi i majke trebalo je da pouče svoju decu da je Božji zakon izraz Njegovog karaktera, i tako je, primanjem načela Zakona u srce, Božji lik utiskivan u um i dušu. Poučavanje se većim delom odvijalo usmenim putem, ali mladi su takođe učili da čitaju jevrejske spise. Pergamentski svici starozavetnih spisa bili su otvarani radi njihovog poučavanja.“ – Elen G. Vajt, Čežnja vekova, str. 69 (orig.).

Tokom većeg dela ljudske istorije, vaspitanje i obrazovanje se sticalo uglavnom kod kuće, naročito u ranim godinama. Šta Biblija kaže o vaspitanju u porodici, i koji princip možemo iz toga izvući za sebe, kakva god da je naša porodična situacija?

PRVA PORODICA

Na početnim stranicama Svetog pisma nije nam dato mnogo pojedivosti – zapravo, nije nam dato gotovo ništa – u vezi sa vrstom porodičnog vaspitanja i obrazovanja u najranijim danima ljudske istorije, premda možemo biti prilično sigurni da se u to vreme obrazovanje sticalo unutar same porodične strukture.

„Sistem vaspitanja uspostavljen u Edemu bio je usredsređen na porodicu. Adam je bio ‘sin Božji’ (Luka 3,38), a deca Svevišnjeg su upravo od svog Oca primala pouke. Njihova škola bila je u najdoslovnijem smislu porodična škola.“ – Elen G. Vajt, *Vaspitanje*, str. 33 (orig.)

I mada ne znamo tačno šta se tu učilo, možemo biti sigurni da je to imalo veze sa čudima stvaranja, a nakon pada u greh, i sa planom spasenja.

Čemu nas sledeći tekstovi uče, i zašto je to nesumnjivo bilo deo vaspitanja koje su Adam i Eva pružili svojoj deci? 1. Mojsijeva 1-2; 1. Mojsijeva 3,1-15; 2. Korinćanima 4,6; Luka 10,27; Galatima 3,11; Otkrivenje 22,12.

„Sistem vaspitanja ustanovljen u početku sveta trebalo je da služi kao uzor ljudima u svim budućim vremenima. Kao ilustracija njegovih načela, osnovana je uzor-škola u Edemu, u domu naših praroditelja.“ – Elen G. Vajt, *Vaspitanje*, str. 20 (orig.).

Hrišćansko vaspitanje je posvećenost obučavanju porodica i vernika u vezi s pitanjima doktrine, bogoslužjenja, nastave, zajedništva, evanđeoskog rada i službe. Dom je mesto gde članovima porodice propovedamo o Božjoj ljubavi i obećanjima. To je mesto gde se Isus predstavlja deci kao njihov Gospod, Spasitelj i prijatelj, i gde se Biblija uzdiže kao Božja Reč. Porodica je mesto gde primerom pokazujemo kako izgleda zdrav odnos sa našim nebeskim Ocem.

U tekstu 1. Mojsijeva 4,1-4, vidimo da su i Kain i Avelj doneli svoje prinose Gospodu. Možemo izvesno pretpostaviti da su oni u sklopu svog porodičnog vaspitanja učili o značenju i važnosti žrtava u vezi s planom spasenja. Naravno, kao što priča pokazuje, dobro vaspitanje ne dovodi uvek do rezultata kojima se nadamo.

Kakva god da je situacija u vašem domu, koje odluke možete doneti da bi to postalo okruženje u kom se istina uči i sprovodi u život?

ISUSOVO DETINJSTVO

Sveto pismo nam daje vrlo malo pojedinosti o Isusovom detinjstvu. Veći deo tih godina ostaje tajna. Međutim, dat nam je određeni uvid u karakter Njegovih ovozemaljskih roditelja, Marije i Josifa, a to što saznajemo o njima moglo bi da nam pomogne da razjasnimo ponešto o Njegovom detinjstvu i ranom vaspitanju.

Čemu nas sledeći tekstovi uče u vezi sa Marijom i Josifom, i na koji način nam pružaju uvid u to kako su Isusa vaspitavali Njegovi roditelji?

Luka 1,26-38 _____

Luka 1,46-55 _____

Matej 1,18-24 _____

Na osnovu tih tekstova možemo videti da su i Marija i Josif bili verni Jevreji, koji su nastojali da žive u poslušnosti zakonima i zapovestima Božjim. I zaista, kada im je Gospod prišao i rekao šta će im se dogoditi, oni su verno učinili sve što im je rečeno.

„Isus, kao dete, nije primao pouke u školama i sinagogama. Njegova majka bila je Njegov prvi zemaljski učitelj. Sa njenih usana i iz proročkih svitaka On je saznavao nebeske istine. One iste reči koje je sam uputio Mojsiju za Izrael, sada je usvajao u krilu svoje majke. Kada je prešao iz detinjstva u mladičko doba, nije tražio rabinske škole. Nije Mu bilo potrebno obrazovanje koje se stiče iz takvih izvora, jer je Bog bio Njegov Učitelj.“ – Elen G. Vajt, Čeznja vekova, str. 70 (orig.)

Nema sumnje da su oni bili dobri i verni učitelji tom detetu ali, kao što nam tekst Luka 2,41-50 otkriva, bilo je mnogo toga u vezi s njihovim Sinom što oni nisu razumeli, jer je Isus posedovao znanje i mudrost koje je mogao da Mu pruži jedino Gospod.

Pročitajte ponovo navedeni citat Elen Vajt. Kako da razumemo to da je On učio u krilu svoje majke reči koje je sam izgovorio? Šta nam to govori o Božjoj čudesnoj ljubavi? Kako bi trebalo da mi, pala i grešna stvorenja, odgovorimo na nju?

KOMUNIKACIJA

U veoma realnom smislu, vaspitanje i obrazovanje se, na jednom opštem nivou, svode na komunikaciju. Učitelj je taj koji poseduje znanje, mudrost, informacije, činjenice, šta god, što treba da prenese učeniku. Neko ko je pun znanja mora biti u stanju da to prenese drugima. U suprotnom, kakva je korist od svega što zna, bar u pogledu poučavanja?

Na drugom nivou, međutim, dobre veštine poučavanja ne podrazumevaju samo sposobnost komunikacije. Od presudne važnosti u tom procesu je izgrađivanje odnosa. „Pravi nastavnik svojim učenicima može da ponudi malo darova koji bi bili vredniji od njegovog društva. Ono što važi za muškarce i žene, a još više za mlade i decu, jeste da ih možemo stvarno razumeti tek kad im se saosećajno približimo. Jer, potrebno je da ih razumemo da bismo im što uspešnije pomogli.“ – Elen G. Vajt, Vaspitanje, str. 212 (orig.)

Drugim rečima, dobro poučavanje se odvija takođe i na emotivnom i ličnom nivou. U slučaju porodice kao škole to je veoma važno. Mora se izgraditi dobar odnos između učenika i učitelja.

Odnosi se uspostavljaju i razvijaju putem komunikacije. Ako hrišćani ne komuniciraju sa Bogom tako što čitaju Bibliju ili se mole, njihov odnos sa Bogom je u zastoju. Porodicama je potrebno božansko vođstvo ako žele da rastu u blagodat i poznanju Isusa Hrista.

Pročitajte sledeće tekstove: Psalmi 37,7-9; Priče Solomunove 10,31,32; Priče Solomunove 27,17; Efescima 4,15; 1. Jovanova 3,18; Titu 3,1,2; Jakov 4,11. Šta možemo naučiti iz njih kad je reč o izgradnji snažnih porodičnih odnosa (ili bilo koje vrste odnosa, kad smo već kod toga)?

Odvajanje vremena da bismo sejali dobro seme komunikacije neće samo pripremiti članove porodice za lični odnos sa Hristom, nego će im pomoći i da razviju međusobne odnose unutar porodice. To će otvoriti kanale komunikacije za koje će vam biti drago što ih imate kad vam deca stignu do puberteta i kad odrastu. A čak i ako nemate decu, načela koja pronalazimo u tim tekstovima važe za sve vrste odnosa.

Razmislite, takođe, zašto nije važno samo ono što kažemo već i kako to kažemo. Šta ste naučili iz situacija u kojima je način na koji ste nešto rekli u velikoj meri poništio uticaj onoga što ste rekli, čak i ako je to što ste kazali bilo ispravno?

ULOGA RODITELJA

„I vi očevi, ne razdražujte djece svoje, nego ih gajite u nauci i u strahu Gospodnjemu“ (Efescima 6,4).

„Ko će naći vrsnu ženu? Jer vrijedi više nego biser“ (Priče 31,10).

Roditelji imaju ogromnu odgovornost. Otac je glava porodice, a porodica je mesto gde se odgaja crkva, škola i društvo. Ako je otac slab, neodgovoran i nekompetentan, onda će porodica, crkva, škola i društvo trpeti posledice. Očevi treba da nastoje da pokažu rodove Duha, a to su: „Ljubav, radost, mir, trpljenje, dobrotu, milost, vjera, krotost, uzdržanje“ (Galatima 5,22.23).

Majke, takođe, imaju možda najvažniju ulogu u čitavom društvu. One imaju veliki uticaj na oblikovanje karaktera svoje dece i stvaranje raspoloženja i atmosfere koji vladaju u domu. Očevi bi trebalo da daju sve od sebe kako bi saradivali s majkama u vaspitavanju svoje dece.

Šta mogu očevi i majke da nauče iz sledećih tekstova: Efescima 5,22.23.25.26; 1. Korinćanima 11,3; 2. Korinćanima 6,14; Rimljanima 13,13.14; 2. Petrova 1,5-7; Filibljanima 4,8?

Hrišćanski roditelji imaju moralnu obavezu da svojim ponašanjem pruže biblijski primer Hrista i crkve. Bračni odnos je analogija Hristovog odnosa prema crkvi. Ako roditelj ne prihvata ulogu vođe, ili ako je sprovodi na nasilan način, onda on pruža lažnu sliku Hrista pred svojom decom i celim svetom. Bog zapoveda svim hrišćanskim roditeljima da marljivo podučavaju svoju decu (videti 5. Mojsijeva 6,7). Roditelji su dužni da svoju decu nauče da svesrdno vole Gospoda. Treba da ih nauče strahu Gospodnjem, potpunom posvećenju i povinovanju Njemu u ljubavi.

U tekstu 5. Mojsijeva 6,7 Izraelcima su data naročita uputstva u vezi s tim kako da poučavaju svoju decu o velikim stvarima koje je Gospod učinio za svoj narod. Koliko god da je veličanstvena priča koju su oni mogli da prenesu svojoj deci, mi koji živimo posle Hristovog krsta imamo jednu još bolju, zar ne?

Prema tome, isceljenje ili obuka koju mi treba da pružamo je trajni, proaktivni događaj tokom kojeg prenosimo istinu o Bogu svojoj deci i pripremamo ih za njihov lični odnos sa Hristom.

Ipak, svima nam je dat sveti dar slobodne volje. Na kraju krajeva, naša decu će, kad odrastu, sama za sebe odgovarati pred Bogom.

DA SE NE ZABORAVI

Pre nego što su deca Izraelova ušla u Obećanu zemlju, Mojsije im se ponovo obratio, da bi ih podsetio kako ih je Bog vodio na čudesan način, i da bi ih opet posavetovao da ne zaborave šta je sve Gospod učinio za njih. Peta knjiga Mojsijeva na mnogo načina predstavlja Mojsijevu poslednju volju i njegov testament. I mada je pisana pre više hiljada godina, u kulturi i životnim prilikama drastično različitim od svega sa čim se mi danas suočavamo, načela koja su u njoj izneta važe i za nas.

Pročitajte tekst 5. Mojsijeva 6. Šta možemo naučiti na osnovu tog teksta u vezi sa načelima hrišćanskog vaspitanja? Šta bi trebalo da bude ono glavno čemu učimo ne samo svoju decu, već svakoga ko ne zna ono što mi znamo o Bogu i Njegovom divnom činu spasenja? Koje opomene takođe nalazimo u tim stihovima?

Najvažnije od svega čemu je trebalo da nauče svoju decu bilo je Božje čudesno delovanje među njima. A osim toga, dato im je i jasno upozorenje da ne zaborave ništa od onoga što je Bog učinio za njih.

Naravno, ako roditelji imaju prvu i glavnu ulogu kad je reč o ugradnji biblijskih učenja u život njihove dece, onda su oni dužni da organizuju svoj život na takav način da steknu odgovarajuće znanje i obezbede vreme koje će provoditi sa svojom decom.

„Majka je prvi učitelj detetu. U razdoblju najveće prijemčivosti i najbržeg razvoja, njegovo vaspitanje je, u velikoj meri, u njenim rukama.“ – Elen G. Vajt, Vaspitanje, str. 275 (orig.)

To je ključno vreme kad roditelji govore svojoj deci o Božjoj ljubavi i Njegovim obećanjima. Redovno odvajanje vremena da biste svoju decu lično poučavali o Božjoj mudrosti i Njegovim obećanjima imaće pozitivan uticaj na vašu porodicu i u budućim generacijama.

Pročitajte sledeći tekst: „Često ih napominji (riječi koje ti ja zapovijedam danas) sinovima svojim, i govori o njima kad sjediš u kući svojoj i kad ideš putem, kad ližeješ i kad ustaješ“ (5. Mojsijeva 6,7). Kakvu poruku tu nalazimo i šta nam ona govori o tome koliko je suštinski važno da istinu o Gospodu uvek napominjemo ne samo svojoj deci već i sebi samima?

ZA DALJE PROUČAVANJE

U knjizi Vaspitanje od Elen Vajt pročitajte sledeća poglavlja: „Priprema“, str. 275-282 (orig.); „Zajednički rad“, str. 283-286 (orig.) i „Disciplina“, str. 287-297 (orig.)

„Na očevima, kao i na majkama, počiva odgovornost za rano i kasnije vaspitanje deteta, i zato je i te kako potrebno da se oba roditelja za to pažljivo i temeljno pripreme. Pre nego što odluče da preuzmu dužnost očinstva i materinstva, muškarci i žene se moraju upoznati sa zakonima fizičkog razvoja... Oni, takođe, moraju da razumeju zakone mentalnog razvoja i moralnog vaspitanja.“ – Elen G. Vajt, Vaspitanje, str. 276 (orig.)

„Saradnja u domaćem životu mora započeti upravo od oca i majke. Oni imaju zajedničku odgovornost za vaspitanje svoje dece, i trebalo bi uvek da se trude da zajednički rade. Neka se predaju Bogu, moleći Ga da im pomogne da podrže jedno drugo... Malo je verovatno da će se roditelji koji ovako vaspitavaju svoju decu naći među onima koji kritikuju učitelja. Oni osećaju da interes njihove dece i pravičnost prema školi zahtevaju da, koliko god je to moguće, podupiru i cene onoga koji učestvuje u nošenju njihove odgovornosti.“ – Elen G. Vajt, Vaspitanje, str. 283 (orig.)

ZA RAZGOVOR:

1. Bilo da imamo decu ili ne, svi mi živimo u nekoj vrsti domaćeg okruženja, i svi komuniciramo s drugima. Šta ste naučili iz pouke za ovu sedmicu, što može da vam pomogne u komunikaciji, ili čak i svedočenju drugima, bilo u mestu u kom živite ili negde drugde?
2. Mi smo skloni da na obrazovanje gledamo kao na nešto dobro. (Uostalom, ko bi mogao da bude protiv obrazovanja?) A da li je uvek tako? Šta bi moglo da predstavlja primer obrazovanja koje je izvitopereno i pretvoreno u nešto loše? Šta možemo da naučimo iz tih negativnih primera, što bi moglo da nam pomogne da obrazovanje pretvorimo u nešto dobro?
3. Kao što je pomenuto u proučavanju za sredu, svima nam je dat sveti dar slobodne volje. Pre ili kasnije, kad deca odrastu, ona će morati da donose vlastite odluke u vezi sa Bogom o kome su učila tokom čitavog detinjstva. Zašto svi roditelji, a zapravo i svi ostali koji nastoje da svedoče drugima i da ih upoznaju sa evanđeljem, moraju uvek imati na umu tu ključnu istinu o slobodnoj volji?

ZAKON KAO UČITELJ

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: 5. Mojsijeva 6,5; 5. Mojsijeva 31,9-27; Rimljanima 3,19-23; Otkrivenje 12,17; 14,12; Marko 6,25-27; Jevrejima 5,8.

Tekst za pamćenje: „Ljubi Gospoda Boga svojega iz svega srca svojega i iz sve duše svoje i iz sve snage svoje“ (5. Mojsijeva 6,5).

Upozoravajući Galate na legalizam, Pavle je pisao: „Jer da je dat zakon koji može oživjeti, zaista bi od zakona bila pravda“ (Galatima 3,21). Naravno, ako bi ijedan zakon mogao „oživjeti“, bio bi to Božji zakon. A ipak, Pavle poručuje da nas, grešnike, čak ni Božji zakon ne može da oživi. Zašto? „Ali Pismo zavrta sve pod grijeh, da se obećanje dade kroz vjeru Isusa Hrista onima koji vjeruju“ (Galatima 3,22).

Dakle, ako zakon ne može da podari život smrtnicima, koja je uopšte njegova svrha, osim da nam ukaže na našu potrebu za blagodaću? Da li onda zakon ima samo negativnu ulogu? Da li je on tu samo da bi nam pokazao naše grehe?

Ne. Zakon je tu i zato da bi nam ukazao na put života koji se nalazi samo u Isusu. To je takođe i svrha pravog vaspitanja – da nas uputi na život blagodati, vere i poslušnosti Hristu. Zato ćemo ove sedmice, u sklopu pitanja o hrišćanskom vaspitanju i obrazovanju, proučavati ulogu Božjeg zakona. U tom smislu, pogledajmo čemu zakon, mada ne može da nas spase, ipak može da nas nauči o veri, blagodati i ljubavi našeg Boga prema palom čovečanstvu.

VOLETI BOGA I BOJATI GA SE

Peta knjiga Mojsijeva sadrži Mojsijeve poslednje reči za Izrael, upućene novoj generaciji – onoj koja će končano ući u Obećanu zemlju. Ali pre toga, on je za njih imao neke vrlo jasne poruke i uputstva.

Pročitajte tekst 5. Mojsijeva 31,9-13. Šta znači bojati se Gospoda?

Bog je imao određenu nameru čak i kad je reč o načinu na koji je dao svoj zakon Izraelu. On se svim sredstvima potrudio da Njegovi zakoni ne budu zaboravljeni. To nam otkriva da je Bog strpljivi učitelj. On poučava, ponavlja pouke, šalje proroke i koristi svoje sluge da bi preneo poruku. I čini to uvek iznova. Zaista, zar nije istina da veliki deo starozavetnih spisa ne govori ni o čemu drugom do o Bogu koji nastoji da svoj narod pouči kako da ide putem života?

Zapazite kako Mojsije u tim stihovima naglašava koliko je važno da se buduće generacije upoznaju sa zakonom. Mojsije to opisuje kao proces od dva koraka. Deca Izraela najpre slušaju zakon, a zatim „uče bojati se Gospoda Boga vašega“ (5. Mojsijeva 31,13).

Prvo slušaju, a onda uče da se boje Boga. Dakle, ta potreba za učenjem podrazumeva da strah nije prirodni ishod poznavanja zakona. Bojati se Boga je proces koji mora da se nauči. Mojsije napominje da su znanje i strah proces, i da nisu u uzročno-posledičnom odnosu.

Osim toga, šta znači „bojati se Boga“ kad je narodu takođe rečeno da „ljubi Gospoda Boga svojega iz svega srca svojega i iz sve duše svoje i iz sve snage svoje“ (5. Mojsijeva 6,5)? Možda to možemo uporediti sa ljubavlju i strahom koje dete oseća prema dobrom ocu, ocu koji otkriva svoju ljubav i brigu time što pokazuje da govori ono što misli i da misli ono što govori. Ako imate takvog oca i učinite nešto loše, zaista ćete snositi posledice svog zlodela. Da, mi možemo voleti Boga i bojati Ga se u isto vreme. To nisu protivrečne zamisli. Što više saznajemo o Bogu, više Ga volimo zbog Njegove dobrote. A opet, u isto vreme, što više upoznajemo Boga, više Ga se možemo i bojati, jer uviđamo koliko je On svet i pravedan, a koliko smo mi grešni i nepravedni, i shvatamo da samo zahvaljujući blagodati – nezasluzenoj milosti – nismo uništeni.

Kako vi razumete šta to znači voleti Boga i bojati Ga se u isto vreme?

SVEDOK PROTIV TEBE

Kad je Mojsije shvatio da će uskoro umreti, bio je duboko svestan prilika koje će ostaviti za sobom. Znao je da će posle njegove smrti Izraelci ući u Obećanu zemlju – Hanan. Znao je takođe da će oni postati buntovni pošto stignu do svog odredišta za kojim su tako dugo tragali.

Pročitajte tekst 5. Mojsijeva 31,14-27. Koje pripreme je Mojsije preduzeo pre svoje smrti? Koje su bile Mojsijeve glavne brige i kako se on njima pozabavio?

Mojsijev ton tu pomalo podseća na ton učitelja koji se priprema za svoju smenu. Svestan je da su se njegovi đaci loše ponašali dok je on bio prisutan „u razredu“, i nije toliko naivan da bi pomislio kako se neće pobuniti i u njegovom odsustvu. Zato daje uputstvo Levitima koji su nosili kovčeg zaveta da Knjigu zakona stave odmah pored kovčega kako bi ona bila „svedok“. Mojsije ne ostavlja samo nastavni plan za svog zamenika. On ostavlja svedoka. Mojsije govori o Knjizi zakona kao da je to živo biće koje ima moć da ukori ljudsko srce.

Razmislite o zakonu kao „svedoku protiv“ njih. Kako razumemo tu istu ideju koju nalazimo u Novom zavetu? Videti Rimljanima 3,19-23. Odnosno, na koji način nam zakon ukazuje na našu potrebu za blagodaću?

U tekstu 5. Mojsijeva 31, Bog nalaže Mojsiju da zapiše pesmu kojoj ga je On sam naučio. Mojsije je onda trebalo na nauči Izraelce toj pesmi, s namerom, kao što se kaže u 19. stihu: „Da Mi ta pjesma bude svjedok za sinove Izrailjeve“. Ponovo vidimo da se Božje smernice personifikuju. Reči, kada se pevaju, lakše se objavljuju i šire. A kada je pesma svedok, ona ima moć da navede ljude da se zagledaju u sebe i vide šta ona govori o njima.

Čak i kad nastojimo da budemo poslušni Božjem zakonu svom snagom koju nam je On dao, na koji način zakon ipak deluje kao „svedok protiv“ nas? Kako nas taj svedok uči o potrebi za evanđeljem u našem životu?

DA BI NAPREDOVAO

Kroz čitavu Bibliju slušamo i o drugim rezultatima poznavanja – i poslušanja – Božjeg zakona.

Pročitajte tekst Isus Navin 1,7.8. Šta je Gospod rekao Isusu Navinu, i kako se principi koje tu nalazimo mogu primeniti na nas danas?

Gospod kaže Isusu Navinu prilikom ulaska u Hanan: „Samo budi slobodan i hrabar da držiš i tvoriš sve po zakonu koji ti je zapovjedio Mojsije sluga Moj, ne odstupaj od njega ni nadesno ni nalijevo, da bi napredovao kuda god pođeš“ (Isus Navin 1,7).

Takvo viđenje napretka, kao nusproizvoda poslušnosti, deluje pomalo kao suprotnost shvatanjima današnjeg sveta o tome čime se meri napredak. Danas mnogi veruju da su obeležja napretka inovativnost, kreativnost i oslanjanje na sebe. Da bismo napredovali u određenoj delatnosti, to često zahteva izvanredan talenat i preuzimanje rizika.

Međutim, u Božjim očima napredak zahteva drugačiji skup resursa.

Pročitajte sledeće tekste: Otkrivenje 12,17; Otkrivenje 14,12; Rimljanima 1,5; Rimljanima 16,26; Jakov 2,10-12. Šta nam svi ti stihovi danas govore o poslušnosti Božjem zakonu? Odnosno, zašto je, i pored toga što nas poslušnost Božjem zakonu ne spasava, ipak toliko važno da ga držimo?

Stari zavet, Novi zavet – nevažno je – kao hrišćani koji veruju u Bibliju, pozvani smo na poslušnost Božjem zakonu. Kršenje zakona, poznato i kao greh, vodi samo u bol, patnju i večnu smrt. Ko nije lično upoznao i sagledao posledice greha – rezultat kršenja Božjeg zakona? Baš kao što je drevni Izrael napredovao zahvaljujući poslušnosti Božjem zakonu (i pored toga što im je blagodat takođe bila potrebna), ništa se nije promenilo ni kad je reč o nama danas. Prema tome, u sklopu hrišćanskog vaspitanja i obrazovanja, treba da nastavimo da zastupamo Božji zakon, kao glavnu komponentu onoga što znači živeti verom i uzdati se u Božju blagodat.

Kakvo je vaše lično iskustvo sa posledicama greha? Šta ste naučili što biste mogli da podelite sa drugima, da ne bi i oni pravili iste greške?

TRUD I BORBE ONIH KOJI DRŽE ZAKON

Držanje Božjeg zakona donosi velike koristi, kao što se vidi u životu ljudi kojima je Bog dao da napreduju. Isus Navin je verno sledio Božje propise i dobro je vodio izraelski narod. Gospod je u više navrata kazao Izraelcima da će napredovati ako budu poslušni Njegovom zakonu.

Pročitajte tekst 2. Dnevnika 31,20.21. Šta se tu navodi kao ključni razlog Jezekijinog uspeha?

U kom god svojstvu da se bavimo podučavanjem, moramo naglašavati važnost poslušnosti. Ali naši slušaoci nisu glupi. Oni će pre ili kasnije zapaziti gorku činjenicu da ima ljudi koji su verni, dragi i poslušni, a ipak – šta? Nesreće pogađaju i njih. Kako to da objasnimo?

Zapravo, mi to i ne možemo. Živimo u svetu greha i zla, u svetu u kom besni velika borba i niko od nas nije imun na to.

Čemu nas sledeći tekstovi uče u vezi s tim teškim pitanjem: Marko 6,25-27; Jov 1.2; 2. Korinćanima 11,23-29?

Nesumnjivo je da dobri i verni ljudi, ljudi koji poštuju zakon, nisu uvek uspešni, bar ne prema svetovnom shvatanju uspeha. I u tome se, takođe, nalazi delimičan odgovor na to teško pitanje, pitanje koje će se, dok budemo govorili o važnosti zakona, nesumnjivo postavljati. Šta tačno podrazumevamo pod „uspehom“? Šta psalmista kaže? „Volim biti na pragu doma Božijega nego živjeti u šatorima bezbožničkim“ (Psalmi 84,10). Nema sumnje da, prema svetovnim standardima, čak ni oni koji su verni Bogu i poslušni Njegovom zakonu, nisu uvek „uspešni“, bar za sada. Oni ma koje podučavamo činimo medveđu uslugu ako tvrdimo suprotno.

Pročitajte tekst Jevrejima 11,13-16. Kako nam ti stihovi pomažu da shvatimo zašto i oni koji su verni ipak pate u ovom životu?

ISUS, NAŠ PRIMER

Isus Hristos, Božji Sin, jedini je proveo svoj ljudski život u savršenoj poslušnosti Ocu – u savršenoj poslušnosti Božjem zakonu. On je to činio ne samo zato da bi bio naša Zamena, što je bio, već i da bi bio naš Primer, što je takođe bio.

Pročitajte sledeće tekstove: Luka 2,51.52; Filibljanima 2,8; Jevrejima 5,8; Jovan 8,28.29. Kako nas oni podsećaju na poslušnost koju je Hristos pokazivao tokom čitavog svog života?

Možda je Jovan to najbolje izrazio kad je zapisao sledeće: „Koji govori da u Njemu stoji, i taj treba tako da hodi kao što je On hodio“ (1. Jovanova 2,6). Kad zadržimo svoj pogled na Hristovom životu i Njegovoj službi na zemlji, lako zapažamo da je On ugodio Ocu svojom poslušnošću. Hristos je ispunio proročanstva i uzdizao Božje zakone čitavog svog života.

Baš kao što je Bog rekao Mojsiju da zapiše Njegov zakon da bi bio svedok Izraelu, Hristos je bio živo otelotvorenje tog svedoka svojim apostolima, učenicima, grešnicima i svetima. Sada, umesto niza pravila koja treba da sledimo, mi imamo primer Isusa, ljudskog bića od krvi i mesa, koji takođe treba da sledimo.

Kao učitelji, koji bismo bolji uzor mogli ponuditi svojim učenicima od Isusa i Njegove poslušnosti Ocu?

„Ta nazovi vera u Hrista koja tvrdi da oslobađa ljude obaveze poslušnosti prema Bogu, nije vera već drskost. 'Jer ste blagodaću spaseni kroz vjeru'. A 'vjera, ako nema djela, mrtva je po sebi' (Efescima 2,8; Jakov 2,17). Još pre nego što je došao na Zemlju, Isus je kazao: 'Hoću činiti volju Tvoju, Bože moj, i Zakon je Tvoj meni u srcu' (Psalmi 40,8). A neposredno pre svog vaznesenja na Nebo, izjavio je: 'Ja održah zapovijesti Oca svojega i ostajem u ljubavi Njegovoj' (Jovan 15,10). Sveto pismo kaže: 'Po tom razumijemo da Ga poznasmo, ako zapovijesti Njegove držimo... Koji govori da u Njemu stoji, i taj treba tako da hodi kao što je On hodio' (1. Jovanova 2,3-6).“ – Elen G. Vajt, Put Hristu, str. 61 (orig.)

Šta možete preduzeti da biste bolje sledili Hristov primer u svim oblastima svog života, i samim tim postali bolji učitelj drugima? Mada je to već pomalo stara, otrcana fraza, zašto ipak ono što činimo – naša dela – govore toliko glasnije od naših reči?

ZA DALJE PROUČAVANJE

„Ljubav, osnov stvaranja i spasenja, predstavlja i osnov pravog vaspitanja. To je razjašnjeno u zakonu koji je Bog dao kao vodič za život. Prva i najveća zapovest glasi: 'Ljubi Gospoda Boga svojega svijem srcem svojijem, i svom dušom svojom, i svom snagom svojom, i svom misli svojom' (Luka 10,27). Voleti Njega, beskrajno, sveznajuće Biće, svom snagom, svim umom i srcem podrazumeva najuzvišeniji razvoj svake sposobnosti. To znači da u celom biću – telu, umu, kao i duši – treba da se obnovi Božji lik.

Druga zapovest slična je prvoj: 'Ljubi bližnjega svojega kao samoga sebe' (Matej 22,39). Zakon ljubavi zahteva posvećenje tela, uma i duše službi Bogu i našim bližnjima. Ova služba, koja čini da budemo blagoslov drugima, donosi najveći blagoslov nama samima. Nesebičnost je temelj svakog pravog razvoja. Kroz nesebičnu službu, do najviše mere razvijamo svaku svoju sposobnost. Sve više i sve potpunije postajemo sudeonici u božanskoj prirodi. Postajemo spremni za nebo, jer primamo nebo u svoje srce.“ – Elen G. Vajt, Vaspitanje, str. 16 (orig.)

ZA RAZGOVOR:

1. Kao stari Izrael, i mi treba da volimo Boga i da Ga se bojimo u isto vreme (Matej 22,37; Otkrivenje 14,7). Razgovarajte u razredu više o tome kako možemo osećati i jedno i drugo. Odgovorite i na pitanje: Zašto te dve zapovesti ne protivreče jedna drugoj?
2. Kakva je razlika između postavljanja standarda i donošenja pravila? Prema vašem iskustvu, da li je adventizam više zainteresovan za postavljanje visokih standarda unutar svoje zajednice vernika, ili za donošenje pravila koja ujedinjuju tu zajednicu? Šta Sveto pismo kaže o postavljanju visokih standarda za sebe? Za svoju porodicu? Za svoju crkvu?
3. Kako postizemo pravu ravnotežu u isticanju koliko je poslušnost Božjem zakonu važna, dok u isto vreme objašnjavamo zašto ta poslušnost nije izvor našeg spasenja?
4. Pročitajte ceo Psalm 119 i zapazite koliko puta se pominju poslušnost, sloboda, zakoni, propisi i zapovesti. Šta Psalmista zapravo hoće da nam saopšti na tu temu?

OČI GOSPODNE – BIBLIJSKI POGLED NA SVET

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Priče Solomunove 15,3; Jov 12,7-10; Efescima 6,12; Otkrivenje 20,5,6; Jovan 1,1-14; Marko 12,29-31.

Tekst za pamćenje: „Oči su Gospodnje na svakom mjestu gledajući zle i dobre“ (Priče Solomunove 15,3).

Poljski pesnik Česlav Miloš napisao je poemu koja počinje opisom zamišljenih životinja: zečeva koji govore, veverica koje govore, i tome slično. One imaju „toliko toga zajedničkog sa stvarnim životinjama“, izjavio je „koliko i naše poimanje sveta sa realnim svetom“. A onda je, na kraju te poeme, napisao: „Razmišljajte o tome i drhtite“.

„Drhtati“ je možda prejaka reč, ali je činjenica da mnogo toga što ljudi misle o ovom svetu može biti potpuno pogrešno. Na primer, tokom skoro 2.000 godina, najpametniji i najobrazovaniji ljudi smatrali su da je zemlja nepokretna i da se nalazi u središtu svemira. Danas, mnogi od najpametnijih i najobrazovanijih ljudi smatraju da su ljudska bića evoluirala iz nečega što je isprva predstavljalo najjednostavniji oblik života.

Kao ljudska bića, mi nikad ne gledamo na svet iz neutralne pozicije. Mi ga posmatramo, uvek i jedino, kroz određeni filter koji utiče na naše tumačenje i razumevanje sveta oko nas. Taj filter se zove „pogled na svet“, i od presudne je važnosti da svoje mlade, ali i starije članove crkve, učimo biblijskom pogledu na svet.

Jedan profesor sa Oksforda svojevremeno je teoretisao da ni mi, ni ovaj svet, niti bilo šta oko nas – ne postojimo zaista. Mi smo, navodno, samo digitalna stvorenja načinjena od strane izvesne rase vanzemaljaca koji imaju supermoćne kompjutere.

Premda je to zanimljiva teorija, ona ne pruža odgovor na ključno pitanje: Kakva je priroda realnosti?

Postoje dva moguća, veoma uopštena odgovora, mada je samo jedan racionalan. Prvi je da vasiona – i sve što je u njoj, uključujući i nas – jednostavno postoji. Ništa je nije stvorilo ni oblikovalo. Ona je jednostavno tu. To je prosto gola činjenica. Nema Boga, nema bogova, nema ničeg božanskog. Realnost je čisto materijalna, čisto prirodna. Kao što je neko rekao još pre 2.500 godina (to nije nova ideja), postoje samo „atomi i praznina“.

Drugo viđenje podrazumeva da je neko božansko biće (ili bića) stvorilo vasionu. To zaista zvuči logičnije, racionalnije i razumnije od ideje da vasiona jednostavno postoji bez ikakvog objašnjenja za to. Ovo viđenje obuhvata i prirodni svet, svet „atoma i praznine“, ali nije ograničeno na njega. Ono upućuje na realnost koja je šira, dublja i složenija od ateističko-materijalističkog odgovora koji se danas tako često čuje.

Šta sledeći tekstovi imaju da kažu o idejama koje smo pomenuli u današnjoj pouci: Psalmi 53,1; Priče Solomunove 15;3; Jovan 3,16; Isaija 45,21; Luka 1,26-35?

Srž svakog hrišćanskog poučavanja je ne samo realnost Božjeg postojanja, već i istina o tome kakav je On Bog – lični Bog koji nas voli i komunicira s nama. On je Bog čuda koji, premda koristi prirodne zakone, nije njima ograničen i može da ih prevaziđe kada to hoće (kao u slučaju devičanskog začeća Isusa Hrista). Iznošenje takvog gledišta je naročito važno u naše vreme, jer toliki deo intelektualnog sveta, tvrdeći (pogrešno) da nauka to podržava, otvoreno i nekritički zastupa ateistički i naturalistički pogled na svet.

Razmislite o tome kako je uzak i ograničen ateistički pogled na svet u poređenju sa biblijskim pogledom, koji (kao što je prethodno pomenuto) obuhvata prirodni svet, ali nije njime ograničen. Zašto je, naposljetku, biblijski pogled na svet, teistički pogled na svet, jednostavno logičniji i racionalniji u odnosu na ateistički?

LAJBNICOVO PITANJE

Pre mnogo godina, nemački pisac i mislilac po imenu Gotfrid Vilhelm Lajbnić postavio je verovatno najosnovnije moguće pitanje: „Zašto postoji nešto umesto da ne postoji ništa?“

Kako sledeći tekstovi odgovaraju na Lajbnićovo pitanje: 1. Mojsijeva 1,1; Jovan 1,1-4; 2. Mojsijeva 20,8-11; Otkrivenje 14,6.7; Jov 12,7-10.

Fascinantno je kako se u Bibliji Božje postojanje jednostavno podrazumeva. Tekst 1. Mojsijeva 1,1 ne počinje sa gomilom logičkih argumenata (mada mnogi postoje) u prilog Božjem postojanju. Tu se Njegovo postojanje prosto podrazumeva (videti takođe 2. Mojsijeva 3,13.14), i od tog polazišta, Bog kao Stvoritelj i sva istina otkrivaju se na stranicama Biblije.

Učenje o stvaranju takođe predstavlja osnov svakog hrišćanskog obrazovanja. Sve u šta mi verujemo kao hrišćani – baš sve – počiva na učenju o šestodnevnom stvaranju. Biblija ne otpočinje izjavom o pomirenju, zakonu, krstu, vaskrsenju, niti o Drugom dolasku.

Ne, ona počinje izjavom o Bogu kao Stvoritelju, jer nijedno od tih drugih učenja ne bi imalo nikakvog smisla nezavisno od realnosti o Bogu kao Stvoritelju.

Dakle, da ponovimo – u okviru biblijskog pogleda na svet moramo naglašavati važnost učenja o stvaranju. Stavljanje naglaska na to učenje postaje veoma važno, jer se ono danas suočava sa direktnim napadom u ime nauke. Učenje o evoluciji – o milijardama godina postepenog razvoja života na osnovu same slučajnosti – skoro je sasvim uništilo poverenje u Bibliju kod nebrojenih miliona ljudi. Teško je zamisliti neko učenje koje bi bilo u većoj suprotnosti sa Biblijom i hrišćanskom verom uopšte nego što je to teorija evolucije. Zato je ideja da se evolucija može nekako dovesti u sklad sa biblijskim učenjem o stvaranju čak i gora od ateističkog shvatanja evolucije. To se ne može učiniti, bar ne bez izrugivanja Bibliji i hrišćanskoj veri u celini.

Bog nas poziva da sedminu svog života, svake sedmice, provedemo u sećanju na šestodnev stvaranja, a to je nešto što On inače ne traži kad je u pitanju bilo koje drugo učenje. Šta bi to trebalo da nam kaže o važnosti koju to učenje ima za hrišćanski pogled na svet?

BIBLIJSKI POGLED NA SVET

Kao što smo već naveli u uvodnom delu, niko od nas ne sagledava svet iz neke neutralne pozicije. Na primer, ateista posmatra dugu na nebu i ne vidi ništa sem jednog prirodnog fenomena. Ona za njega nema nikakav značaj izuzev onoga koji su ljudi odlučili da joj daju. Za razliku od toga, neko ko je posmatra sa biblijskog stanovišta, vidi ne samo prirodni fenomen – prelamanje svetlosti kroz vodene kapi, već i potvrdu Božjeg obećanja da neće ponovo uništiti svet vodom (1. Mojsijeva 9,13-16). „Koliko je Bog bio sažaljiv i saosećajan prema svojim palim stvorenjima kada je odlučio da stavi prekrasnu dugu u oblake kao znak svog zaveta s ljudima!... Božja namera bila je da deci kasnijih naraštaja, kad budu pitala za značenje tog veličanstvenog luka koji premošćuje nebesa, njihovi roditelji mogu da ponove priču o Potopu i da im kažu da je Svevišnji zategao luk i stavio ga u oblake kao potvrdu obećanja da voda više nikad neće preplaviti Zemlju.“ – Elen G. Vajt, Stvaranje, patrijarsi i proroci, str. 106 (orig.)

Za adventiste sedmog dana Biblija ostaje osnovni tekst na kom se zasniva naša vera. Ona zastupa pogled na svet, „filter“, na osnovu kog treba da posmatramo i razumemo svet, koji inače može biti veoma obštrabrujuće i komplikovano mesto. Sveto pismo stvara obrazac koji nam pomaže da bolje razumemo realnost u kojoj se nalazimo i čiji smo deo, a koja nas često zbunjuje.

Koje nam istine, sadržane u sledećim tekstovima, mogu pomoći da bolje razumemo stvarnost u kojoj živimo: Efescima 6,12; Marko 13,7; Rimljanima 5,8; Rimljanima 8,28; Propovednik 9,5; Otkrivenje 20,5.6?

Kao adventisti sedmog dana moramo se čvrsto držati učenja Biblije, jer je to Božja istina otkrivena ljudima, koja nam objašnjava mnogo toga u vezi sa ovim svetom, što inače ne bismo znali niti razumeli. Prema tome, celokupno hrišćansko obrazovanje mora biti zasnovano i utemeljeno na Božjoj Reči, a svako učenje u suprotnosti s njom mora se odbaciti.

Koja učenja Biblije protivreče drugim verovanjima kojih se ljudi drže? Čemu bi ta razlika trebalo da nas nauči u vezi s tim koliko je važno da se verno držimo Božje Reči?

OBOŽAVANJE SPASITELJA

Koliko god da je učenje o stvaranju ključno za našu veru, ono ipak ne stoji samo za sebe, pogotovo u Novom zavetu. Ono često dolazi udruženo, čak i neraskidivo povezano sa učenjem o spasenju. A razlog tome je što, iskreno govoreći, u palom svetu greha i smrti, stvaranje samo po sebi nije dovoljno. Živimo, borimo se, patimo (svi mi) – i šta onda? Umiremo i na kraju se ne razlikujemo mnogo od životinjskih leševa ostavljenih pored puta.

Čega ima velikog u tome?

Ipak, imamo i učenje o spasenju koje je takođe ključno za naš pogled na svet – a to znači da u središtu svega u šta verujemo imamo Isusa Hrista, i to raspetog i vaskrslog.

Pročitajte tekst Jovan 1,1-14. Šta nam on govori o tome ko je bio Isus i šta je On učinio za nas?

Pogledajmo takođe i poruku prvog anđela: „I vidjeh drugoga anđela gdje leti posred neba, koji imaše vječno Jevanđelje da objavi onima koji žive na zemlji, i svakome plemenu i jeziku i koljenu i narodu. I govoraše velikijem glasom: Bojte se Boga, i podajte Mu slavu, jer dođe čas suda Njegova; i poklonite se Onome koji je stvorio nebo i Zemlju i more i izvore vodene“ (Otkrivenje 14,6.7). Zapazite da je „vječno evanđelje“ direktno povezano sa Bogom kao Stvoriteljem. A kad shvatimo da je Bog koji nas je stvorio isti Onaj koji je, u ljudskom telu, preuzeo na sebe kaznu za naš greh – nije čudo što smo pozvani da Ga obožavamo. Kako bismo drugačije uopšte i mogli da odreagujemo kad shvatimo kakav je Bog zaista?

Iz tog razloga, Hristos, i to raspeti, mora ostati polazište i srž svega što učimo. Štaviše, to učenje mora da obuhvati i Hristov drugi dolazak, jer nam Njegov prvi dolazak, bez drugog, ne bi mnogo vredeo, zar ne? Mogli bismo slobodno da tvrdimo, na osnovu Pisma, da su Hristov prvi i drugi dolazak delovi jedne iste celine – plana spasenja.

Bavite se detaljnije mišlju iznetom u 1. poglavlju Evanđelja po Jovanu – da je Bog koji je stvorio sve „što je postalo“ (Jovan 1,3), zapravo isti Onaj koji je umro na krstu radi nas. Zašto bi, dakle, bogoslužjenje trebalo da bude naša nezadrživa prirodna reakcija na sve što nam je otkriveno?

U Francuskoj, pre dosta godina, narod je raspravljao o pitanju smrtne kazne – da li je treba ukinuti ili ne? Oni koji su se zalagali za njeno ukidanje pozvali su poznatog francuskog pisca i filozofa, Mišela Fukoa, zamolivši ga da napiše članak u njihovu korist. Međutim, ono za šta se on u tom članku založio nije bilo samo ukidanje smrtne kazne, već i svih kazneno popravnih ustanova, i puštanje na slobodu svih zatvorenika.

Zašto? Zato što su, za Mišela Fukoa, svi moralni standardi samo ljudske konstrukcije, ideje koje sprovode ljudi na vlasti da bi kontrolisali mase. Zbog toga, po njemu, ti moralni propisi nemaju nikakav stvarni legitimitet.

Koliko god da je ekstreman njegov stav, ono što ovde vidimo je logična posledica problema koji zapravo i nije tako nov. Mojsije se bavio tim problemom u drevnom Izraelu pre više hiljada godina. „Ne činite kako mi sada ovdje činimo, što je kome drago“ (5. Mojsijeva 12,8; videti takođe Sudije 17,6; Priče Solomunove 12,15).

Međutim, ako ne treba da radimo ono što je ispravno samo u našim očima – to jest, ako mi sami nismo dovoljno pravedni, sveti i objektivni da bismo znali šta je moralno ispravno – kako onda da znamo šta treba da radimo? Odgovor glasi, naravno, da nam je Gospod koji nas je stvorio dao i moralni kodeks po kom treba da živimo. Možda naše oči ne mogu da razluče šta je ispravno, ali Gospod to svakako može.

Čemu nas sledeći tekstovi uče u vezi sa moralnim ponašanjem: 5. Mojsijeva 6,5; Marko 12,29-31; Otkrivenje 14,12?

Ako hoćemo da spasenje bude u fokusu našeg hrišćanskog pogleda na svet, onda (kao što smo videli prošle sedmice), to mora biti i Božji zakon, Deset zapovesti. Uostalom, od čega smo spaseni ako ne od greha, što je, u stvari, prekršaj zakona (Rimljanima 3,20)? Evanđelje zapravo nema smisla odvojeno od Božjeg zakona, i po tome jedino znamo da je zakon i dalje obavezujući za nas, premda ne može da nas spase. (Zato nam je potrebno evanđelje.)

Prema tome, celokupno vaspitanje i obrazovanje adventista sedmog dana mora naglašavati ono što je Elen Vajt nazvala „trajnošću zakona“ (videti Velika borba, str. 63 (orig.), što obuhvata i Subotu. Ako vaspitanje treba da doprinese tome da se Božji lik, koliko god je to moguće, obnovi u nama u ovom životu, onda se, čak i na najosnovnijem nivou, Božji zakon mora držati – u svetlu Hristovog primera, kao moralni kodeks koji nam pokazuje šta je zaista ispravno u Božjim očima.

ZA DALJE RAZMIŠLJANJE

„Pravi cilj vaspitanja je obnavljanje Božjeg lika u duši.“ – Elen G. Vajt, Stvaranje, patrijarsi i proroci, str. 595 (orig.)

Imajući tu misao na umu, možemo da vidimo zašto je pouzdan hrišćanski pogled na svet od suštinske važnosti za adventističko obrazovanje. Naposljetku, kao što smo ranije zapazili, obrazovanje samo po sebi nije nužno dobro. Ljudi mogu biti obrazovani, čak i visoko obrazovani, a ipak zastupati ideje i stavove suprotne načelima koja nalazimo u Bibliji. Zbog toga se naš obrazovni sistem, kao adventista sedmog dana, mora zasnivati na hrišćanskom pogledu na svet. To onda znači da sve oblasti obrazovanja u opštem smislu, nauke, istorije, morala, kulture i svega ostalog, treba izučavati iz te perspektive, umesto iz one koja joj protivreči, ili je jednostavno ignoriše. Osim toga, kao što smo ranije kazali, ali je dobro da ponovimo – ne postoji neutralna perspektiva. Celokupan život, celokupna realnost sagledava se kroz filtere našeg pogleda na svet, bilo da je takav pogled pažljivo i sistematično promišljen ili ne. Dakle, od ključne je važnosti da biblijski pogled na svet bude osnov celokupnog vaspitanja i obrazovanja adventista sedmog dana.

ZA RAZGOVOR:

1. Kojih primera iz istorije možete da se setite kada je celokupan sistem obrazovanja bio (ili je još uvek) veoma destruktivan? Gde se to dešavalo, čemu su ljudi tu bili poučavani, i šta možemo naučiti na osnovu tih primera? Kako da zaštitimo svoj obrazovni sistem od tih destruktivnih uticaja?
2. Ove sedmice razmotrili smo neke od ključnih elemenata hrišćanskog pogleda na svet – Božje postojanje, stvaranje, Bibliju, plan spasenja i Božji zakon. Koji bi još važni elementi trebalo da budu obuhvaćeni svakom celovitom formulacijom hrišćanskog pogleda na svet?
3. Jedan mislilac iz osamnaestog veka zapisao je sledeće: „O, savesti! Savesti! Ti koja si božanski instinkt, pouzdan vodič neukom i ograničenom, mada i inteligentnom i slobodnom biću – ti si nepogrešivi sudija o dobru i zlu, koji čini da čovek podseća na Božanstvo.“ Šta je ispravno a šta pogrešno u tom stavu?
4. Razmotrimo ponovo sledeću izjavu Elen Vajt: „Pravi cilj vaspitanja je obnavljanje Božjeg lika u duši.“ Šta to znači? U kom smislu nam to pokazuje zašto se adventističko obrazovanje, u mnogo čemu, mora toliko razlikovati od načina na koji ovaj svet posmatra obrazovanje?

ISUS KAO VRHUNSKI UČITELJ

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Jevrejima 1,1-4; 2. Korinćanima 4,1-6; Jovan 1,14,18; 14,1-14; Filibljanima 2,1-11; 2. Korinćanima 5,16-21.

Tekst za pamćenje: „Jer Bog koji reče da iz tame zasvijetli Vidjelo, zasvijetli u srcima našima na svetlost poznanja slave Božije u licu Isusa Hrista“ (2. Korinćanima 4,6).

Bili Grejem je zabeležio priču o nečemu što je doživeo kad je posetio vojnike u jednoj terenskoj bolnici u društvu njihovog generala. Jedan mladi vojnik „bio je tako teško ranjen da je ležao s licem nadole na ležaljci napravljenoj od platna i metala“. Lekar je šapnuo Grejemu: „Sumnjam da će ikad više moći da hoda.“ Taj vojnik je zamolio generala: „Gospodine,... borio sam se za vas, ali vas nikad nisam video. Mogu li da vam vidim lice?“ General se spustio na zemlju, podvukao se pod ležaljku i razgovarao sa vojnikom. Dok ih je Grejem posmatrao, jedna vojnikova suza pala je na generalov obraz.

U trenutku Isusovog rođenja, čovečanstvo je bilo teško ranjeno i krvarilo je, u očajničkoj potrebi za isceljujućom vizijom Boga. Kao da je preklinjalo: „O, Bože, možemo li da Ti vidimo lice?“ Šaljući svog Sina na ovu planetu, Otac je poslao vrhunskog Učitelja sa zadatkom – da pokaže čovečanstvu Njegovo lice. Od tada, mi imamo čudesno preimućstvo da posmatramo „svetlost poznanja slave Božije u licu Isusa Hrista“ (2. Korinćanima 4,6).

Dok posmatramo kako se taj vrhunski Učitelj spušta na zemlju, šta možemo naučiti od Njega?

OTKRIVENJE OCA

Koje najvažnije pojedinosti o Isusu apostol iznosi na početku Jevrejima poslanice? (Jevrejima 1,1-4).

Novozavetni autori u više navrata stavljaju akcenat na jednu značajnu misao: Isus dolazi na zemlju da pokaže ljudima ko je Otac. U prošlim vremenima, Bog se otkrivao delimično preko proroka. U Isusu smo, međutim, dobili konačno i potpuno otkrivenje Boga.

Osim toga, Isus je u svojoj ličnosti „sjajnost slave“ (Jevrejima 1,3). Kao grešni ljudi, mi ne bismo mogli da izdržimo pun pristup Božjoj slavi, ali, kao utelovljeni Sin, Isus je veran odraz te slave. Ipak, u Hristovoj ljudskoj prirodi ona je prigušena, tako da možemo da je posmatramo i jasno razumemo Božji karakter.

Isus je takođe i „obličje bića Njegova“ (Jevrejima 1,3). Izraz koji je tu upotrebljen, grčka reč *charactēr*, ponekad se koristila da opiše otisak koji pečat pravi u vosku ili lik utisnut na kovani novac. Dakle, Isus je „tačan otisak Božjeg bića“ (Jevrejima 1,3).

Ako želimo da upoznamo Oca, moramo pažljivo slušati šta vrhunski Učitelj govori o Njemu. A moramo i posmatrati tog vrhunskog Učitelja. Jer, Otac se ogleda u Sinu.

Uporedite Jevrejima 1,1-4 sa 2. Korinćanima 4,1-6. Prema 2. Korinćanima 4,1-6, ko je Isus i šta možemo da naučimo od Njega?

Dok su poučavali ljude o Bogu, Pavle i njegovi saradnici nastojali su da verno odražavaju Isusovu učiteljsku službu. Kao „obličje Boga“ (2. Korinćanima 4,4), Isus nam je doneo saznanje o Bogu Ocu. Tako i Pavle izbegava prevare i izvrtanje Božje Reči i, umesto toga, jasno iznosi istinu (2. Korinćanima 4,2).

Kao što je Bog, prilikom stvaranja, upotrebio svetlost da bi razvejavao tamu, tako nam je dao i svog Sina, Isusa, da razagna pogrešno viđenje Boga i pokaže nam istinu o Njemu. Upravo u „licu Isusa Hrista“ mi stičemo najjasnije saznanje o Bogu (2. Korinćanima 4,6).

Isus je bio veran odraz svog Oca, a to smo i mi pozvani da budemo, kao što nam je rečeno: „Ugledajte se, dakle, na Boga, kao ljubazna djeca“ (Efescima 5,1). Šta to znači, i šta možemo naučiti od Isusa o tome kako da budemo Božji „imitatori“?

OTKRIVENJE OCA (NASTAVAK)

U dirljivom uvodu svog Evanđelja (Jovan 1,1-18) Jovan opisuje Isusa kao večnu „Reč“. Jovanove tvrdnje o Isusu nisu bojažljive i ograničene, već odvažne i kosmičkih razmera. Isus je postojao pre nego što je svet stvoren – od večnosti. Zapravo, Isus je činilac stvaranja (Jovan 1,2.3). On je „vidjelo ljudima“ (Jovan 1,4) i, kao Reč koja je došla na svet, On „obasjava svakoga čovjeka“ (Jovan 1,9).

Šta se, prema Jovanu, dogodilo kao rezultat toga što je Hristos postao ljudsko biće? Kakvu je svetlost On, kao Reč, doneo? Koje kvalifikacije On poseduje da bi to učinio (Jovan 1,14.18)?

„Svetlost se pojavila kad je tama u svetu bila najgušća...

Postojala je samo jedna nada za ljudski rod... da se u svetu obnovi znanje o Bogu.

Hristos je došao da obnovi to znanje. On je došao da pobije lažno učenje, kojim su Boga pogrešno predstavljali oni koji su tvrdili da Ga poznaju. Došao je da jasno pokaže prirodu svog Zakona, da svojim karakterom otkrije lepotu svetosti.“ - Elen G. Vajt, Vaspitanje, str. 74-76 (orig.)

Sve što je Isus radio u svom životu na zemlji imalo je jednu jedinu svrhu: „Otkriti Boga da bi se uzdiglo čovečanstvo“ – Vaspitanje, str. 82 (orig.)

Sam Isus kaže: „Koji vidje Mene, vidje Oca“ (Jovan 14,9). Na osnovu čega Isus iznosi takvu tvrdnju? Zašto On to čini? Videti Jovan 14,1-14.

Možemo doći u iskušenje da kritikujemo Filipovu nepromišljenu izjavu (Jovan 14,8), jer nakon višegodišnjeg bliskog zajedništva sa Isusom, on još uvek nije shvatao suštinu utelovljenja – činjenicu da je Isus došao da pokaže Očev karakter. Možda današnji učitelji mogu da nađu izvesnu utehu u tome što je i jedan od učenika vrhunskog Učitelja napravio takvu grešku! Međutim, Filipova izjava je verovatno zabeležena – ne da bi nam pružila razlog za kritikovanje, već priliku da preispitamo sebe. Koliko dugo već mi hodamo sa Isusom? I da li Ga razumemo imalo bolje nego što ga je Filip razumeo? „Koji vidje Mene, vidje Oca.“

ČITANJE MISLI VRHUNSKOG UČITELJA

Kakve su brige morile Pavlovo srce u vezi sa zajednicom u Filibi dok im je pisao svoju poslanicu? Videti: Filibljanima 2,1-4; Filibljanima 4,2.3.

Tekst Filibljanima 2,1-11 predstavlja jednu od najdubljih poruka u cejoj Bibliji. On govori o Hristovom prepostojanju, o Njegovom božanstvu, utelovljenju, o Njegovoj ljudskoj prirodi i prihvatanju smrti na krstu. On opisuje dugačak, težak, strmi put kojim se Isus spustio s neba do Golgote (Filibljanima 2,5-8). Ali tu je opisano i kako Otac uzdiže Isusa na položaj sveopšteg obožavanja (Filibljanima 2,9-11). Mnoštvo zadivljujućih istina sažeto je u tim stihovima.

Kako Pavle otpočinje tekst Filibljanima 2,5-11? Od svih događanja iz Isusovog života koje on tu veliča, za koje, po vašem mišljenju, Pavle očekuje da se ogledaju i u ličnom životu vernika? Videti Filibljanima 2,6-11.

Pavle se nada da će vernici u Filibi, koji su bili skloni prepiranju, naučiti nešto od Isusa i Njegovog utelovljenja. Ako je Isus mogao da prihvati ljudsko obličje – „uzevši obličje sluge, postavši kao i drugi ljudi“ (Filibljanima 2,7) – pa čak i da se podvrgne raspeću, koliko bi više oni trebalo da se potčinjavaju jedni drugima iz ljubavi?

Ti tekstovi nas podsećaju da ima mnogo toga što treba da naučimo od vrhunskog Učitelja, Isusa. Mi učimo iz poruka koje je On iznosio tokom svoje ovozemaljske službe. Učimo na osnovu čuda koja je činio i načina na koji je postupao prema drugima. Možemo pokušati i da uredimo svoje odnose sa drugima po ugledu na Njegovu veliku samilost i spremnost da slavu neba zameni za obične jasje (kakva pouka za nas!).

Nasuprot tome, svet nas suviše često poziva da veličamo sebe, da se hvalimo vlastitim dostignućima. Međutim, od jaslje iz Vitlejema i od vrhunskog Učitelja učimo nešto drugačije – da se Božje veliko delo vaspitanja i spasenja ne ostvaruje veličanjem sebe, već poniznošću pred Bogom i prihvatanjem da postanemo sluge drugima.

S kakvom situacijom se suočavate, možda upravo sada, a koja bi mogla da vam pruži odličnu priliku da, ponizivši sebe, budete Hristov odraz pred drugima?

VRHUNSKI UČITELJ I POMIRENJE

Ljudski odnosi se suviše često prekidaju. Mi se otuđujemo jedni od drugih. Osoba koja nam je nekad bila blizak prijatelj, s vremenom postaje neko u kog više nemamo poverenja. Međutim, takav prekinuti odnos može da se popravi, i kad se to dogodi, doživljavamo čudo pomirenja. Malo je ljudskih iskustava koja su tako prijatna.

U kom smislu pomirenje leži u srži Hristovog utelovljenja i Njegove uloge vrhunskog Učitelja? Videti 2. Korinćanima 5,16-21.

Ako se osećamo blaženim kada se obnovi neki naš odnos sa drugim ljudskim bićem, kako bi tek trebalo da se osećamo zbog saznanja da smo pomireni sa Bogom? U 2. Korinćanima 5,16-21, Pavle jasno kaže ko vrši pomirenje – Bog Otac je preuzeo inicijativu u popravljanju našeg narušenog odnosa s Njim, i to delo pomirenja ostvario je „kroz Isusa Hrista“ (2. Korinćanima 5,18). „Jer je Bog u Hristu pomirio svijet sa Sobom“ (2. Korinćanima 5,19).

A opet, mi ne treba da budemo samo pasivni uživaoci radosti pomirenja. Treba da učimo od vrhunskog Učitelja. Svojim utelovljenjem Isus je uzeo aktivno učešće u delu pomirenja. A i mi smo pozvani da uzmemo učešća u tome. Bog nas je pomirio sa sobom preko Hrista. I nama je sada, kao i Pavlu, poverena „služba pomirenja“ (2. Korinćanima 5,18).

Kološanima 1,15-20 predstavlja još jedan od sjajnih novozavetnih tekstova u vezi sa Hristovim utelovljenjem. Često smatran za himnu, prvi deo teksta govori o Hristovoj ulozi u stvaranju (Kološanima 1,15-17), dok se drugi deo usredsređuje na Hristovu ulogu u otkupljenju (Kološanima 1,18-20). Kroz Hristovu ulogu Stvoritelja – Iskupitelja, Bog je pomirio sve sa sobom. Delo pomirenja koje Bog ostvaruje preko Hrista ima kosmičke razmere, i utiče na „sve, bilo na zemlji ili na nebu“ (Kološanima 1,20).

Mada nikad ne bismo uspeli da dosegneмо kosmičke razmere pomiriteљskog dela vrhunskog Učitelja, ipak smo pozvani da u „službi pomirenja“ uzmemo učešća unutar svoje sfere uticaja (2. Korinćanima 5,18). Da li bi to moglo biti ono što je Isus mislio kad se molio: „Kao što si Ti Mene poslao u svijet, i Ja njih poslao u svijet“ (Jovan 17,18)?

Na koje praktične načine možemo oponašati Božju pomiriteљsku ulogu? Odnosno, u kojim situacijama u ovom trenutku (ako takvih ima), možemo pomoći ljudima da se pomire jedni s drugima?

PRVI ĐACI VRHUNSKOG UČITELJA

U jednom trenutku, bila je to grupa običnih pastira koja je brinula o osrednjem stadu ovaca izvan jednog malog grada. U sledećem trenutku, oni su bili svedoci veličanstvene pojave anđela koji su nosili zapanjujuću, čudesnu vest koja će uzdrmati svet. Pokrenuti tim prizorom, potražili su dete čiji su dolazak anđeli najavili.

Zamislite da stojite zajedno s tim pastirima i netremice gledate u jaslje. Šta biste videli? Pročitajte tekst Luka 2,8-20.

Moramo se diviti prvim đacima vrhunskog Učitelja – Josifu, Mariji i pastirima. Skromni uslovi Isusovog rođenja nisu davali nikakvu naznaku da je u pitanju čudo utelovljenja – da je u ličnosti tog Deteta Bog postao Jedno sa čovečanstvom. Međutim, uz pomoć vizija, snova i anđela, ti Njegovi prvi učenici bili su osposobljeni da gledaju dalje od onog što se spolja moglo videti prilikom Isusovog rođenja. Pastiri su objavili ostalima identitet tog novorođenčeta – da je On „Spas, koji je Hristos Gospod“ (Luka 2,11; uporediti sa tekstom Luka 2,17).

Kako su mudraci reagovali na vest o Isusovom rođenju? Kako je Irod reagovao? Videti Matej 2,1-12.

Još pre nego što je izgovorio svoju prvu parabolu i učinio prvo čudo, vrhunski Učitelj bio je dostojan našeg obožavanja zbog same činjenice ko je On bio. Da bismo u potpunosti cenili Isusovu kasniju učiteljsku službu, moramo se pridružiti tim ranim đacima – mudracima u njihovom obožavanju vrhunskog Učitelja. Jer, Onaj čijim se učenjima divimo je nešto više od mudrog prosvetitelja. On je Bog koji je došao da prebiva s ljudima. Hrišćansko obrazovanje je ukorenjeno u obožavanju Hrista.

Zajedno sa mudracima, pastirima i anđelima, i mi smo pozvani da obožavamo Hrista, novorođenog Cara – i da u bebi Isusu sagledamo realnost samog Boga.

Razmislite o tome šta Isusovo utelovljenje znači kad je reč o Božjem karakteru. Stvoritelj čitave vasione, koja je prevelika da bismo uspeli da je shvatimo – taj Bog je „ponizio sebe“ došavši među ljude, živeo je tako kao što je Isus živeo, a zatim umro na krstu, preuzimajući na sebe kaznu za naše grehe. Zašto je to tako dobra vest?

ZA DALJE PROUČAVANJE

Pročitajte poglavlje pod naslovom „Učitelj od Boga došao“ u knjizi Vaspitanje od Elen Vajt.

„Svako pravo vaspitno delo ima svoje središte u Učitelju koga je Bog poslao. O tom delu u današnje vreme, kao i o delu koje je On osnovao pre osamnaest vekova, Spasitelj govori sledećim rečima: 'Ja sam Prvi i Posljednji.'

'Ja sam Alfa i Omega, Početak i Svršetak' (Otkrivenje 1,17.18; 21,6).

U prisustvu takvog Učitelja, i pored takvih prilika za sticanje božanskog vaspitanja, nije li više nego besmisleno tražiti vaspitanje mimo Njega – težiti za mudrošću mimo Mudrosti, za istinom odbacujući Istinu, za prosvetljenjem mimo Svetlosti, za življenjem bez Života – okrenuti se od Izvora žive vode i kopati sebi studence isprovaljivane koji ne mogu da drže vodu?

On i sada poziva: 'Ko je žedan neka dođe k Meni i pije. Koji Me vjeruje, kao što Pismo reče, iz njegova tijela poteći će rijeke žive vode.' 'Voda što ću mu Ja dati biće u njemu izvor vode koja teče u život vječni' (Jovan 7,37.38; 4,14).“ – Elen G. Vajt, Vaspitanje, str. 83 (orig.)

„Dragi učitelju,...

Da bi se najbolje pripremio za svoj rad, upućujem te na reči, život i metode Učitelja nad učiteljima. Pozivam te da razmišljaš o Njemu. On je tvoj pravi ideal. Posmatraj Njega, razmišljaj o Njemu sve dok Duh božanskog Učitelja ne zavlada tvojim srcem i životom.

Ako 'otkrivenijem licem gledamo slavu Gospodnju, preobražavamo se u to isto obličje' (2. Korinćanima 3,18).

To je tajna tvog uticaja na učenike. Odražavaj Njega.“ – Vaspitanje, str. 282 (orig.)

ZA RAZGOVOR:

1. Koje vrednosti i koji postupci su posebno važni za hrišćanske učitelje i učenike koji ozbiljno shvataju ideju o učenju od utelovljenog vrhunskog Učitelja?
2. Hrišćanski roditelji i učitelji treba da dosegnu visoko merilo – da odražavaju Božji karakter kakav je otkriven Isusovim utelovljenjem. Šta bi trebalo da radimo kad ne uspemo da dosegnemo to visoko merilo?
3. Diskutujte u razredu o pitanju postavljenom pri kraju odeljka za četvrtak. Čemu nas Isusovo rođenje, život i smrt uče u vezi sa Božjim karakterom? Zašto bi to trebalo da bude tako utešno za nas, pogotovo u trenucima velikih iskušenja?

JOŠ NEKE POUKE OD VRHUNSKOG UČITELJA

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: 1. Mojsijeva 3,1-11; Rimljanima 5,11-19; 1. Mojsijeva 28,10-17; Jovan 1,1-14; Matej 15,21-28; Marko 10,46-52.

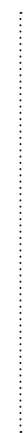
Tekst za pamćenje: „A Isus reče mu: **Idi, vjera tvoja pomože ti. I odmah progleda, i otide putem za Isusom**“ (Marko 10,52).

Ko se među nama nikad nije postideo sebe? Ko među nama nije učinio nešto o čemu nam je bolno i da razmišljamo, i zbog čega bismo ustuknuli užasnuti pri pomisli da bi drugi mogli to da saznaju? Po svojoj prilici, svi smo to doživeli, zar ne?

Zamislite onda kako je bilo Adamu i Evi nakon što su jeli plod sa zabranjenog drveta. Ili Jakovu kad je prevario svog oca da bi zadobio prednost u odnosu na svog starijeg brata, i kasnije, kad je morao da beži od bratovljevog gneva. Kako je uopšte mogao da spava noću? A zamislite tek da ste ona žena koja je bila uhvaćena u samom činu preljube (Jovan 8,4). David je takođe nešto slično doživeo, a 32. Psalam predstavlja dirljiv izraz i priznanje onoga što je tada osećao.

Naravno, to je jedan od razloga što evanđelje ima sveopšti značaj i što je Hristos umro za celo čovečanstvo. Kakve god da su naše razlike, nesumnjivo postoji nešto što nas povezuje – naša sveopšta grešnost.

Otuda, pravo hrišćansko vaspitanje i obrazovanje mora da nas uputi na jedino rešenje za naše prilično sumorno stanje. Ove sedmice ćemo pobliže pogledati naše jedino rešenje – našeg vrhunskog Učitelja.

UMESTO SKRIVANJA

Pročitajte tekst 1. Mojsijeva 3,1-11. Zašto je Bog pitao Adama: „Gde si?“

U pričama o Padu uobičajeno je da se zabranjeni plod opisuje kao jabuka. Ali tekst to ne kaže. To je jednostavno bio „rod s onoga drveta“ (1. Mojsijeva 3,3). Vrsta ploda nije bitna. Jedenje s tog drveta bilo je zabranjeno, jer je to drvo nešto predstavljalo. Ono je predstavljalo iskušenje da se Bog odgurne u stranu i da se kaže: „Ja mogu da budem merilo za sebe. Ja mogu da budem svoj lični Bog. Ja imam autoritet nad Božjom Rečju.“

Ali, kad je zmija navela Adama i Evu da jedu plod s tog drveta, njihov život je, sasvim izvesno, skliznuo sa trase. I onda, kad su osetili da je Bog u blizini, pokušali su da se sakriju „među drveta u vrtu“ (1. Mojsijeva 3,8).

Kako je neobično to što je Bog pitao Adama: „Gde si?“ Bog je sigurno već znao gde je on. Možda je Gospod postavio to pitanje da bi pomogao Adamu i Evi da shvate šta zapravo rade – kriju se – kao rezultat onoga što su uradili. Odnosno, pomagao im je da uvide tužne posledice svog postupka.

Pročitajte tekst Rimljanima 5,11-19 u kom Pavle, u više navrata, direktno povezuje ono što su Adam i Eva učinili u Edemu sa onim što je Isus učinio na krstu. Šta nam to govori u prilog činjenici da je Isus došao da poništi ono što je Adam učinio?

Moglo bi se reći da je plan spasenja Božji odgovor na reakciju Adama i Eve. Oni su se krili od Boga sa osećajem stida i krivice zbog svog greha, a On je došao da ih izbavi. I mi smo, na neki svoj način, učinili isto, ali Isus je došao da nas spase. Zato bi se pitanje: „Gde si?“ moglo postaviti i nama. Odnosno, gde se mi nalazimo, sa svojim grehom i krivicom, u odnosu na Isusa, i šta je On učinio da nas spase od toga?

Šta god da se podrazumeva pod hrišćanskim obrazovanjem, zašto ono neizostavno mora da obuhvati, čak i da naglasi činjenicu da je skrivanje od Boga naše prirodno stanje, a zatim da nas uputi na Isusa kao na jedino rešenje?

Pročitajte tekst 1. Mojsijeva 28,10-17. Kakav je kontekst ove priče i čemu nas ona uči u vezi sa Božjom blagodaću prema onima koji se, u izvesnom smislu, nalaze u bekstvu od svojih greha?

U odnosu prema ostalim članovima svoje porodice, Jakov je, uz pomoć majke, počinio surovu prevaru – i sad je plaćao za to. Brat mu je slao nasilne pretnje, i on je postao begunac, uputivši se prema Haranu, mestu gde je živio njegov ujak. Sve je u tom trenutku bilo neizvesno i zastrašujuće.

Jednog dana Jakov je pešačio do sutona, a onda je pao mrak. Našao se usred nedaće, a nebo mu je bilo jedini krov nad glavom. Upotrebivši kamen umesto jastuka, utonuo je u san. Ali tupa nesvesnost sna uskoro je bila prekinuta. Tada mu dolazi čuveni san i on vidi lestve – ili stepenice – koje dodiruju zemlju a dosežu do neba. Anđeli se uspinju i spuštaju duž njih.

Zatim čuje glas koji kaže: „Ja sam Gospod Bog Avramov.“ Glas tada počinje da ponavlja obećanja koja su Jakovu dobro poznata iz njegovog porodičnog predanja. Tvoje potomstvo će biti brojno. Oni će biti blagoslov svim porodicama na zemlji. „I evo, Ja sam s tobom“, nastavlja glas, „i čuvaću te kuda god pođeš,... jer te neću ostaviti dokle god ne učinim što ti rekoh“ (1. Mojsijeva 28,15).

Elen Vajt je pisala kako je Pavle, mnogo kasnije, „gledao... lestve iz Jakovljevog viđenja, lestve koje su predstavljale Hrista, koji je povezo Nebo i Zemlju, ograničenog čoveka sa beskrajnim Bogom. Njegova vera ojačala je kada je shvatio kako su se patrijarsi i proroci oslanjali na Onoga koji je i njemu bio Uteha i Oslonac i za koga će i on dati svoj život.“ – Apostolska crkva – Hristovim tragom, str. 512 (orig.)

Jakov se budi i sam sebi kaže: „Zacijelo je Gospod na ovom mjestu; a ja ne znah“ (1. Mojsijeva 28,16). To što se tu dogodilo bilo je „strašno“. On nikad neće zaboraviti to mesto i zato mu daje ime. I tada se zaklinje na doživotnu vernost Bogu.

Šta saznajemo na osnovu te priče kako Bog, u Hristu, nastoji da dopre do nas uprkos našim gresima? I ponovo, zašto hrišćansko obrazovanje mora imati taj princip u prvom planu onoga o čemu uči?

Od svih poglavlja u Novom zavetu, nijedno nema tako slavan uvod kao sledeće: „U početku bješe Riječ, i Riječ bješe u Boga, i Bog bješe Riječ“ (Jovan 1,1). To nas uskoro dovodi do nezaboravnog stiha: „I Riječ postade tijelo i useli se u nas puno blagodati i istine“ (Jovan 1,14).

Pročitajte tekst Jovan 1,1-14. Šta nam ti stihovi otkrivaju o tome ko je Isus bio i šta je On ovde radio? Šta nam to govori o Isusu kao sjajnom primeru učitelja?

Isti Bog koji je razgovarao sa Adamom i Evom u vrtu i sa Jakovom usred nedodije, sada se pojavio kao osoba. Bog se, kako kaže Novi zavet, otelovio u Isusu. Preko Isusa, možemo upoznati Božju volju i Božje putove, jer Isus je Bog.

To poglavlje se nastavlja izveštajem o Jovanu Krstitelju, koji je bio tako ubedljiv propovednik da su čak i verske vođe iz Jerusalima naslutile da bi on mogao biti neko poseban. Ali on je samo pripremao put za nekog većeg od sebe. Neko zapanjujuće poseban trebalo je da se pojavi, kome on, Jovan Krstitelj, nije bio dostojan „odriješiti remena na obući Njegovoj“ (Jovan 1,27).

Sledećeg dana Jovan je ugledao Isusa i izjavio da je On „Sin Božji“. Tog dana, a i sutradan, nazvao je Isusa „jagnjetom Božjim“.

Osim toga, dvojica sledbenika Jovana Krstitelja odlučila su da i sami slede Isusa. A kad ih je Isus pitao šta hoće, nazvali su ga „Ravi“ (što u prevodu znači učitelj) (videti Jovan 1,38).

Isus je dakle rabin, učitelj, ali nikad nije postojao učitelj poput Njega, jer, kao što smo rekli, On je Bog. Drugim rečima, Bog je sišao među ljude, u vidu ljudskog bića i, kao takav, On je delovao kao rabin – učitelj. Nije čudo što Elen Vajt kaže da je Isus bio „najveći učitelj koga je svet ikad video“. – Signs of the Times, June 10, 1886. Uostalom, taj Učitelj je Bog.

S obzirom na to ko je Isus bio, zašto je logično da od Njega učimo kako da drugima govorimo o duhovnim istinama? Šta možemo naučiti od Isusa kad je reč o tome da u podučavanju nije važno samo ono što govorimo, već i ono što radimo?

ŽENIN ODGOVOR

Isus je vrhunski Učitelj. Božji pravi karakter isijava iz Njegovih učenja, kao i iz Njegovog života. To daje još veći značaj jednoj priči iz Evandjelja, jer ona pokazuje da Isus, kad Mu neko odgovori – zaista sluša.

Pročitajte priču o Isusovom susretu sa ženom neznaboškinjom („Hananejkom“), iz područja Tira i Sidona (Matej 15,21-28; Marko 7,24-30). Zapazite da su muškarci u Isusovom okruženju bili prilično nestrpljivi s njom, a činilo se da je čak i Isus odbacuje. Šta mislite o ženinoj smelosti? Šta nam priča otkriva o tome kako je sam Isus poučavao druge?

Isus se nalazio u blizini Tira i Sidona. Prešao je u mesto u kom je bilo puno stranaca, i gde su etničke tenzije bile posebno zaoštrene. Stanovnici gradova koji su govorili grčki gledali su s visine na jevrejske zemljoradnike iz unutrašnjosti, a jevrejski zemljoradnici su zauzvrat gledali s visine na njih.

Nedugo pre toga, Irod, marionetski vladar Galileje, Isusove matične teritorije, pogubio je Jovana Krstitelja. A Jovan je bio čovek čiju je viziju Isus uveliko delio, tako da je to pogubljenje delovalo zloslutno. Isus je u svojoj misiji počeo da se suočava sa neposrednom opasnošću.

Osećajući napetost, Isus je ušao u jednu kuću, nadajući se, kao što Marko kaže u svom izveštaju, da niko neće saznati da je On tu (Marko 7,24). Ali ova žena Ga je pronašla.

U kulturi tog mesta i vremena, žena nije imala pravo da se ističe. Štaviše, ta žena je pripadala kulturi i etničkoj grupi za koju Jevreji nisu imali mnogo vremena, što je nju dovodilo u još nepovoljniji položaj.

Ali ženina ćerka je bila bolesna. Ona je želela pomoć i istrajala je u svojim zahtevima.

Isus ju je odbio. „Nije dobro uzeti od djece hljeb i baciti psima“, izjavio je (Matej 15,26). Ta primedba je zaista mogla da povredi njena osećanja.

Ali onda se dogodilo nešto izvanredno. Žena je odgovorila. Zнала je nešto o psima – za razliku od Jevreja koji ih baš i nisu želeli za kućne ljubimce – i zato je rekla: „Da, Gospode, ali i psi jedu od mrva što padaju s trpeze njihovijeh gospodara“ (Matej 15,27).

Njeno zapažanje je sve promenilo. Bilo je neodoljivo. I Isus je izlećio njeno dete.

„Neka ti bude kako hoćeš“ (Matej 15,28). Kako mi razumemo te reči? Kako reagujemo kad se stvari ne odvijaju onako kako bismo želeli?

UČENIK KOJI RAZUME

Isus i Njegovi sledbenici krenuli su prema Jerusalmu. Kao što je Irod bio zabrinut zbog Jovana Krstitelja, sada su vlasti, uključujući Iroda, bile zabrinute zbog Isusa. Među Njegovim sledbenicima bilo je siromašnih i drugih ranjivih ljudi koji su se očajnički nadali promeni.

Isus je više od svega želeo da svetu donese nadu. Ali sada je već bio siguran da će oni koji imaju najveću moć i privilegije učiniti sve što mogu kako bi onemogućili Njegovu misiju. Oni nisu želeli da On uspe.

Što se tiče unutrašnjeg kruga Isusovih učenika, dvanaestorice, izgledalo je da žarko žele da budu na Isusovoj strani. Ali u isto vreme, izgledalo je i da su zbunjeni – ili čak slepi. Na primer, u tekstu Marko 8,31-33, Isus poziva svoje učenike da vide nešto što im je bilo teško da vide. Zapravo, oni su u mnogo čemu još uvek bili duhovno slepi za ono što je zaista važno (videti Marko 8,37).

Sve to se nalazilo u pozadini Isusovog susreta s nekim ko je zaista video.

Pročitajte priču o Isusu i isceljenju Vartimeja, slepog prosjaka. (Videti Marko 10,46-52.) Zapazite veliku milost koju Isus pokazuje. Sada razmislite o tome kako je želja za vidom dovela slepog čoveka do odluke da sledi Isusa na putu za Jerusalm. Mislite li da je Marko možda hteo da istakne suprotnost između Vartimeja i ostalih učenika? Kako ta priča baca svetlost na pitanje šta za vas znači odazvati se vrhunskom Učitelju?

Vartimej je želeo da vidi loknu bebine kose i boju pšenice prilikom žetve. Ali vid obuhvata i nešto više od onog što je samo fizičko. Ta priča, drugim rečima, govori o duhovnom vidu. Tu je reč o razumevanju, o uviđanju onoga o čemu vrhunski Učitelj zaista govori. Fizički vid je jedno. On je važan i Isus to zna. Ali On isto tako zna da je najdublja želja svake osobe da ima novi i bolji život.

Pročitajte tekst Jevrejima 5,12-14. Čemu nas on uči u vezi s pravim obrazovanjem?

ZA DALJE PROUČAVANJE

Pročitajte poglavlje „Opredeljenje“ iz knjige Elen Vajt Put Hristu.

Elen Vajt nam kaže (između ostalog) da kada se zaista odazovemo vrhunskom Učitelju, „tada čeznemo da budemo nalik Njemu, da dišemo Njegovim dahom, da činimo Njegovu volju, i da Mu u svemu ugodimo“ (Put Hristu, str. 58 (orig.)). U društvu Isusa Hrista, kaže ona, dužnost „postaje uživanje“ (Put Hristu, str. 59). Sada, u Bibliji, konsultujte tekst Matej 5-7. Tu je zapisana Beseda na gori, u kojoj je na divan način sažeto sve ono što je vrhunski Učitelj želeo da Njegovi učenici znaju, i otkriveno suštinsko obeležje carstva koje je On došao da uspostavi.

ZA RAZGOVOR:

1. Kao što se obratio Adamu i Evi, a kasnije i Jakovu, tako se Isus obraća i nama. On se povezuje s našim dubokim čežnjama i čini za nas nešto zapanjujuće (kao što je učinio za Vartimeja), da bi nas naveo da se zapitamo ko smo i kuda idemo. U svetlosti toga, razmislite kako mi poučavamo svoju decu i jedni druge o Bibliji. U čemu je razlika između osrednjeg proučavanja Biblije i onog neodoljivo privlačnog koje zaista donosi promene u ljudskom životu?
2. Da li je pitanje o tome gde se vi tačno nalazite na svom životnom putovanju isključivo lično, ili bi vam moglo pomoći da o tome porazgovarate s ljudima kojima verujete? Kako nam zamisao o crkvi kao „Hristovom telu“ (1. Korinćanima 12,27) nagoveštava da bi razgovor sa drugima mogao biti jedan od načina da dođemo u dodir sa onim što Hristos želi da znamo?
3. U četvrtak smo proučavali o tome kako je Vartimej, istog trenutka kad je progledao – kad je bio izbavljen od svog fizičkog (i duhovnog) slepila – krenuo za Isusom putem prema Jerusalimu. Na tom putu je svakodnevno slušao mudrosti vrhunskog Učitelja. Možemo pretpostaviti da je on želeo da poprimi Isusov lik, da upija Njegov duh, da čini Njegovu volju. Zašto neko nalazi „uživanje“, kao što piše u knjizi Put Hristu, u tome da se pridržava tako visokih merila kao što su ona koja je Isus zastupao u Besedi na gori?
4. Pozabavite se više pitanjem postavljenim na kraju proučavanja za četvrtak. Kako učimo da pravimo razliku između dobra i zla? Kako definišemo šta je dobro a šta zlo? I zašto je ono što činimo s tim znanjem možda čak i važnije od samog posedovanja tog znanja?

BOGOSLUŽENJE U OKVIRU OBRAZOVANJA

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Danilo 3; Otkrivenje 14,6-12; Psalmi Davidovi 78,1-17; Jovan 4,7-26; 1. Dnevnika 16,1-36; Marko 7,1-13.

Tekst za pamćenje: „Dajte Gospodu slavu prema imenu Njegovu, nosite dare i idite preda Nj, poklonite se Gospodu u svetoj krasoti“ (1. Dnevnika 16,29).

Bogosluženje je deo čoveka, deo ljudske prirode, čak i pale ljudske prirode. Nema sumnje da smo mi stvoreni kao bića koja je trebalo, na osnovu slobode koju nam je Bog dao, da obožavaju Gospoda zato što Ga vole i zato što su svesna da je On toga dostojan. Takvo obožavanje mora da je bilo prilično jednostavno u svetu pre Pada, u kom su ljudi pristupali Bogu licem k licu u okruženju nenarušenom grehom, smrću i uništenjem – kakvo mi, koji poznajemo samo ovaj pali svet, jedva možemo i da zamislimo.

Danas, naravno, premda unutrašnja potreba za obožavanjem još uvek postoji u nama, ona je, kao i sve drugo na ovom svetu, iskrivljena i izopačena grehom, što između ostalog znači da mi, kao bića stvorena da obožavaju Boga, možemo početi da se klanjamo pogrešnim stvarima, ili čak da slavimo Gospoda na pogrešan način (videti, na primer: Marko 7,1-13; Jeremija 7,4).

Dakle, budući da je bogosluženje od tako suštinske važnosti za hrišćansko iskustvo, i hrišćansko obrazovanje mora da se pozabavi tim pitanjem, što je i tema naše pouke za ovu sedmicu.

SVI MI NEŠTO OBOŽAVAMO

Ima nečega u nama – nečega što je nesumnjivo Gospod utkao u nas u samom početku, a što je, kao i sve ostalo, izvitopereno grehom – nečega što čezne da obožava. Očigledno, u početku je trebalo da obožavamo Onog jedinog koji je dostojan obožavanja, našeg Gospoda i Stvoritelja. Međutim, nakon pada, sve se promenilo, i to u velikoj meri.

Ali, da, svi mi obožavamo nešto, nekoga – šta god. To nam pomaže da objasnimo zašto ljudi kroz čitavu istoriju, pa čak i danas, pristupaju bogosluženju. U drevnom Egiptu, neki ljudi su obožavali faraona. U drugim prilikama, u drugim zamljama, obožavali su statue ribe, bića sa više glava i druga navodna božanstva. Neki su obožavali sunce, mesec i zvezde.

Danas su ljudi većinom suviše prosvetljeni da bi se klanjali pred statuom neke žabe (ali, očigledno, ne i pred kipom Marije), što ne znači da svi oni – čak i svetovni ljudi – ne obožavaju nešto: novac, moć, seks, sebe same, muzičke zvezde, glumce, političare. Šta god da je to što najviše volimo, čemu posvećujemo najviše pažnje, za šta god da živimo, to je ono što obožavamo. Ali, kao što upozorava svetovni pisac Dejvid Foster Volas, ako obožavate pogrešnu stvar, ona će vam „pojести živog“.

Čemu nas priča iz 3. poglavlja Knjige proroka Danila uči kad je reč o važnosti ispravnog bogosluženja?

Trójica jevrejskih mladića očigledno su shvatila drugu zapovest (2. Mojsijeva 20,4-6) upravo onoliko ozbiljno koliko je Bog smatrao da treba. Uostalom, ona je deo Deset zapovesti, kao što su to i zabrana ubistva, pljačke i ostalo. Bogosluženje – ispravno bogosluženje – toliko je važno da to, zapravo, postaje glavno pitanje u poslednjim danima pred Hristov drugi dolazak. Prema tome, hrišćansko obrazovanje mora da obuhvati celokupno pitanje bogosluženja: šta to predstavlja, kako to radimo, zašto je važno, i kome mi u stvari služimo?

Pročitajte Otkrivenje 14,6-12. Čemu nas taj tekst uči kad je reč o važnosti koju će pitanje obožavanja imati u završnoj krizi pre nego što se Hristos bude vratio?

DA BI KAZIVALI SVOJOJ DECI

U Starom zavetu vidimo da su Psalmi svojevremeno počeli da igraju značajnu ulogu u verskom životu drevnog Izraela. Oni su recitovani i pevani, često uz muzičke instrumente, posebno tokom bogoslužnja, i to javnog bogoslužnja, što je u Starom zavetu bio ključni pristup bogoslužnju uopšte. Izrael je delovao kao zajednica i kao zajednica je pristupao bogoslužnju.

Psalmi su u suštini poezija, tekstovi pesama. Jevrejska reč za psalme je Tehillim, što znači „pesme hvale, hvalospevi“. A kad pevamo hvalospeve Bogu, šta god uz to da radimo, mi obožavamo Gospoda.

Pročitajte tekst Psalmi 78,1-17. Koja je suštinska poruka tog teksta, i kako se ona uklapa u celo to pitanje o obrazovanju i bogoslužnju?

Postoji izvesna odlučnost u vezi sa porukom 78. Psalma. U 2. stihu Asaf pominje „stare pripovijetke“. Taj izraz se ponegde prevodi kao „mračne izreke starih“, pri čemu se reč „mračne“ ne koristi u značenju „zloslutne“, već pre „zamućene“ ili „sve blede“, kao što se može desiti i sa samom istorijom kako njeni ključni događaji postaju vremenski sve udaljeniji. U drugim prevodima taj izraz se prevodi kao „tajne“ ili čak „slatke stare istine“ (Message). Suštinska poruka ovde jeste da je obrazovanje u Izraelu, između svega drugog, uključivalo i poučavanje dece pričama o Gospodnjem postupanju prema izabranom narodu.

Pogledajte tekst Psalmi 78,6-17. Koje konkretne pouke je trebalo da oni iznose svojoj deci? Šta je predstavljalo glavni cilj takvog obrazovanja?

Cilj obrazovanja bio je, između ostalog, kao što vidimo na osnovu tog teksta, da deca nauče da se uzdaju u Boga i drže Njegove zapovesti. Na koji način tekst kao što je Otkrivenje 14,12 šalje istu poruku nama danas?

DUHOM I ISTINOM

Jedan od najlepših novozavetnih izveštaja o tome kako je Isus služio ranjenim dušama nalazimo u priči o Isusu i ženi kraj studenca.

Pročitajte tekst Jovan 4,7-26. Šta Isus kaže toj ženi u vezi sa bogosluženjem? Zapravo, da krenemo od toga kako su oni uopšte došli na temu bogosluženja?

Premda je ona tom pričom samo pokušavala da skrene temu razgovora, Isus je iskoristio njenu taktiku da bi joj izneo neke duboke istine u vezi sa bogosluženjem i svim što ono obuhvata. Možda je najvažnije za naše neposredne ciljeve to što je On rekao u tekstu Jovan 4,24: „Bog je Duh; i koji Mu se mole, duhom i istinom treba da se mole.“

Prava služba Gospodu mora da bude „u duhu“, odnosno, mora da proističe iz Božje ljubavi, iz iskustva ličnog poznanstva s Njim. „Vera koja dolazi od Boga jedina je vera koja vodi ka Bogu. Da bismo Mu pravilno služili, moramo biti rođeni od božanskog Duha. To će očistiti srce i obnoviti um, omogućavajući nam da bolje upoznamo i više volimo Boga. To će nam dati dragovoljnu poslušnost svim Njegovim zahtevima. To je pravo bogosluženje. Ono je plod delovanja Svetog Duha.“ – Elen G. Vajt, Čeznja vekova, str. 189 (orig.)

U isto vreme, bogosluženje mora da bude „u istini“. Moramo imati ispravno znanje o Bogu, o tome ko je On i šta On zahteva od nas. Drugim rečima, i doktrina je takođe obuhvaćena. (Koliko je značajno, na primer, znati da mi služimo Bogu koji ne osuđuje ljude da gore u paklu kroz celu večnost.)

Dakle, tu vidimo dva elementa bogosluženja: iskustvo koje proističe iz poznavanja Boga i poslušnosti Njemu, kao i objektivne istine koje su nam otkrivene o Bogu. Duh bez istine može da odvede u plitki sentimentalizam, zasnovan više na nestalnim emocijama nego na bilo čemu drugom. Suprotno tome, istina bez Duha vodi u beživotni formalizam. Prema tome, potrebno nam je oboje.

Kako biste pokušali da naučite nekoga da služi Bogu „Duhom i istinom“? U kojim slučajevima je potrebno da se jedno naglasi više od drugog?

LEPOTA SVETOSTI

Pročitajte tekst 1. Dnevnika 16,1-36. Pokušajte da dočarate sebi taj prizor. Da li ga zamišljate kao ozbiljan i zastrašujući, ili kao svečan i veseo? U kom smislu bi mogao da predstavlja kombinaciju i jednog i drugog? Šta možemo da naučimo iz tog prizora o bogoslužjenju, kako bi trebalo da učimo druge o tome, kao i da sami to doživljavamo?

Mesto održavanja bogoslužjenja bilo je šator od sastanka, gde je Bog boravio sa drevnim Izraelom i gde im je bio otkriven plan spasenja. Dakle, u središtu bogoslužjenja i bogoslužbenog obrazovanja moraju biti Isus i plan spasenja, što je sve bilo simbolički predstavljeno i prorečeno službom u svetilištu. Ma šta da je Bog učinio za nas što zaslužuje hvalospeve i bogoslužjenje, to ne bi značilo ništa bez nade u večni život koji nam je ponuđen na osnovu Njegove žrtvene i zameničke smrti na krstu.

Zapazite takođe „evanđeoski“ naglasak tog teksta – ceo svet je trebalo da sazna za Boga Izraela.

Pogledajte tekst 1. Dnevnika 16,29: „Dajte Gospodu slavu prema imenu Njegovu, nosite dare i idite preda Nj, poklonite se Gospodu u svetoj krasoti!“ U svetoj krasoti? Šta bi to moglo da znači?

Za početak, pomislite koliko je greh ružan, štetan i ponižavajući. Osim toga, nama je teško da uopšte zamislimo koliko su bili zli, strašni i ponižavajući verski običaji naroda koji su okruživali Izrael, običaji koji su uključivali, između ostalog, žrtvovanje dece. A sve to se nesumnjivo odražavalo i na karakter ljudi koji su praktikovali te običaje.

Nasuprot tome, drevni Izrael je trebalo da bude sveti narod, odvojen od zlih običaja onih koji su ga okruživali. Trebalo je da budu sveti u svom srcu i umu, i to je ono što je njihovom bogoslužjenju davalo smisao i lepotu pred Bogom. Starozavetni proroci su iznova i iznova podizali glas protiv onih koji su navodno služili Gospodu, dok su im srca bila daleko od Njega, a oni sami upleteni u nečasna dela.

IDOLARIJA U OBRAZOVANJU

Drevni Izrael je bio okružen veoma religioznim narodima, narodima toliko posvećenim verskim obredima i umirivanju svojih bogova da su bili spremni da im žrtvuju čak i svoju decu. To je posvećenost, zar ne?

Otuda je bogoslužje – prava služba pravom Bogu – imalo važnu ulogu u zaštiti Jevreja od uplitanja u idolatriju i lažno bogoslužje koje se praktikovalo svuda oko njih. Pa ipak, uprkos svim opomenama, oni su se priklanjali paganskim običajima, protiv čega su bili posebno upozoreni.

A šta je sa nama danas? Zašto je služenje pravom Bogu, podsećanje na sve što je On učinio za nas toliko važno – pogotovu u suočavanju sa opasnostima moderne idolatrije?

Pročitajte tekst Marko 7,1-13. Koji princip nalazimo u tekstu Marko 7,7-9 koji bismo danas mogli da primenimo u kontekstu hrišćanskog obrazovanja i opasnosti od lažnih učenja preuzetih iz sveta, koja bi mogla negativno da utiču na našu versku praksu?

Mnoge od velikih intelektualnih ideja u svetu danas zasnivaju se na naturalističkom viđenju realnosti. Mnoge discipline koje su zastupljene u školama danas proučavaju se iz te perspektive, što često znači da je ono što se uči u suprotnosti sa Svetim pismom. Možemo biti u iskušenju da se priklonimo tim idejama koje se prihvataju kao istinite, o kojima se teoretiše i koje se primenjuju u praksi. Možemo početi da idealizujemo briljantne umove filozofa, naučnika i matematičara koji su došli do tih ideja. Problem je što se te ideje često sukobljavaju sa Svetim pismom, ali zato što se trenutno izučavaju i smatraju istinitim, ljudi pokušavaju da ih uključe u hrišćansko obrazovanje. Međutim, jedini način da se to uradi jeste da se kompromituje vera, što često podrazumeva izvrtanje Pisma u pokušaju da se ono uskladi sa savremenim shvatanjima.

Koja su od savremenih popularnih verovanja u sukobu sa Svetim pismom, i kako se mi kao crkva možemo zaštititi od njihovog uključivanja u naš obrazovni sistem?

ZA DALJE PROUČAVANJE

„Srce je prevarno više svega i opako. Oni koji se izjašnjavaju kao religiozni nisu uvek spremni da pažljivo preispitaju sebe, kako bi videli da li su u veri. Zastrašujuća je činjenica da se mnogi oslanjaju na lažnu nadu. Neki se oslanjaju na stara iskustva koja su imali godinama ranije. Ali kada nastupi trenutak preispitivanja srca, kad svima bude potrebno svakodneвно iskustvo, oni neće imati na šta da se oslone. Oni izgleda misle da će ih ispovedanje istine spasti. Ali tek kad ti gresi koje Bog mrzi budu savladani, Isus će ući i večeraće s vama i vi sa Njim. Tada ćete crpeti božansku snagu od Isusa, raščete u Njemu i bićete u stanju da pobedonosno kažete: 'Blagosloven da je Bog koji nam daje pobjedu kroz Gospoda našega Isusa Hrista!' Gospodu bi bilo milije da ti mlaki zagovornici religije nikad nisu ni prizvali Njegovo ime. Oni su stalan teret onima koji bi bili verni Isusovi sledbenici. Oni su kamen spoticanja za neverne, a zli anđeli likuju i rugaju se Božjim anđelima zbog krivih puteva tih ljudi. Takvi su prokletstvo za delo kod kuće i u inostranstvu. Oni se približavaju Bogu svojim usnama, a srce im je daleko od Njega.“ – Ellen G. White, *Spiritual Gifts*, vol. 2, p. 227.

ZA RAZGOVOR:

1. Na osnovu teksta Marko 7,1-13, saznajemo da se u osnovi lažnog bogoslužjenja nalazi problem srca. Bog ne ceni izraze obožavanja koji silaze s naših usana, ukoliko oni ne potiču iz srca. Zašto je evanđelje i priča o Isusovoj smrti radi nas najmoćniji način da se srca otvore za iskrenu ljubav prema Bogu?
2. Ispitajte detaljnije misao o služenju Bogu „Duhom i istinom“. Može li jedno da postoji bez drugog, ili pravo bogoslužjenje zahteva oboje? Zašto?
3. Da, naše srce treba da bude ispravno da bismo iskreno služili Bogu, ali šta to znači? Da li morate da čekate da se potpuno povežete sa Gospodom, da vam život bude u savršenom redu, pre nego što pristupite bogoslužjenju? S druge strane, kako bogoslužjenje – pravo bogoslužjenje – može da vam pomogne da dovedete svoje srce u ispravan odnos sa Bogom?

OBRAZOVANJE I SPASENJE

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: 1. Mojsijeva 1,26.27; Isaija 11,1-9; 2. Timotiju 3,14-17; 1. O carevima 4,29-34; Jovan 14,17; 1. Korinćanima 2,1-16.

Tekst za pamćenje: „Sve je Pismo od Boga dano, i korisno za učenje, za karanje, za popravljanje, za poučavanje u pravdi“ (2. Timotiju 3,16).

Biblija pripoveda dugu priču o Bogu i Njegovom narodu.

Ponekad se na nju gleda kao na ljubavnu priču koja je krenula naopako, bar privremeno. Ili se na nju može gledati kao na priču o ocu i njegovoj buntovnoj deci, koja mu se na kraju vraćaju.

Ali za potrebe ove pouke, otkrićemo u biblijskoj priči još jednu temu, naime, temu o učitelju i njegovim đacima. Oni uporno padaju na ispitima, ali on im strpljivo ponavlja pouke sve dok ih, konačno, neki ne nauče.

Biblijska priča se ne razlikuje mnogo od naših ličnih ljudskih priča koje su nam tako dobro poznate – s jednim izuzetkom. Priča o Bogu i Njegovom narodu ima osiguran srećan kraj i postizanje cilja. Božanska blagodat prema Njegovom narodu garantuje takav ishod. Ljudska odgovornost u tom odnosu često se pogrešno shvata, a mnogi je se čak i plaše, jer je smatraju mukotrpnom. Ali zapravo biblijska priča je u suštini poziv da upoznamo Boga i shvatimo Njegovu volju. Zaista, učenje kako da upoznamo Boga je naš krajnji odgovor na Njegovu blagodat. Mi ne možemo zaslužiti takvu blagodat, ali možemo učiti o njoj. I šta je u stvari hrišćansko obrazovanje u svojoj suštini, ako ne poučavanje toj blagodati?

Pročitajte sledeće tekstove: 1. Mojsijeva 1,26.27 i 1. Mojsijeva 5,1.3. Šta možemo iz njih da naučimo o tome kako je Bog spočetka stvorio ljude i šta se dogodilo sa čovečanstvom nakon pada u greh?

Izraz „Božje obličje“ vekovima je zaokupljao tumače Biblije. Kakav je to lik prema kom su prvi ljudi stvoreni? Na primer, da li to znači da se Bog pogledao u ogledalu i oblikovao svoje novo stvorenje tako da liči na Njega? Ili to znači da ljudi liče na Boga više nego ostali oblici života? Ili se to odnosi na duhovnu i intelektualnu sličnost i podudarnost između Stvoritelja i Njegovog ljudskog stvorenja? Sveto pismo nam ne daje nikakvo precizno objašnjenje tog izraza, premda su naučnici iz biblijskog teksta izveli mnoga tumačenja onoga što bi to moglo da znači. Međutim, možemo da vidimo da se, nakon pada u greh, taj lik promenio, zbog čega je Elen Vajt pisala da je cilj vaspitanja da se u čoveku obnovi lik njegovog Tvorca (Vaspitanje, str. 14-16 orig.).

Kako vaspitanje i obrazovanje mogu da dostignu tako izuzetan cilj?

Prvo, treba da imamo na umu da nas je Bog stvorio da bismo bili u određenom odnosu s Njim, nešto kao roditelji sa svojom decom. Stvorio nas je prema svom liku, kao što roditelji dobijaju decu nalik sebi (1. Mojsijeva 5,1), kako bi mogao da nas odgoji kao one koji pripadaju Njegovoj porodici. On može da komunicira i uspostavlja trajne veze s nama. Božji lik je, prema tome, nešto više od „mentalne slike“ koja osposobljava dva bića – jedno božansko i jedno ljudsko – da imaju susret umova. To je upravo ono što se dešava prilikom vaspitanja i obrazovanja, najpre u domu između roditelja i dece, a kasnije u školi kad učitelji preuzmu posao poučavanja. Očigledno je Bog osmislio taj proces vaspitanja i obrazovanja koji tako dobro poznajemo, kad nas je, izdvojivši nas od mnogih drugih oblika života, načinio po svom liku – On je to učinio da bi mogao da nas poučava i da bismo mi mogli da učimo od Njega, sve dok se Njegov lik (Njegov um) ne bude ogledao u nama.

Priča o spasenju je priča o vaspitanju i obrazovanju od stvaranja do utelovljenja, i od utelovljenja do novog stvaranja. Bog je učitelj, a nebo je škola za sva vremena (videti Elen G. Vajt, Vaspitanje, str. 301 (orig.)). Kakve implikacije ta misao ima po našu posvećenost hrišćanskom vaspitanju i obrazovanju kod kuće, u crkvi, školi, na univerzitetu i tokom čitavog života?

Biblija koristi mnoge izraze da bi opisala Isusa. On je Božji Sin, Mesija, Sin čovečji, Spasitelj, Iskupitelj, Gospod, Jagnje Božje – da pomenemo samo neke od njih. Ali za one koji su Ga najbolje upoznali tokom tri i po godine Njegove javne službe u Judeji i Galileji, On je bio učitelj. Zvali su Ga „Učitelju“, ili „Ravi“. Oba ta izraza, naime, znače jedno isto.

Prema tome, mora da je zanimanje učitelja i posao poučavanja bio naročito pogodan način za vršenje Njegove javne službe. U izvesnom smislu, Njegovo delo spasenja srodno je poslu podučavanja. Štaviše, to je i predskazao prorok-evangelista.

Pročitajte tekst Isaija 11,1-9. Šta nam on otkriva o Isusovoj učiteljskoj ulozi?

Jedno od najneobičnijih mesijanskih proročanstava u Svetom pismu nalazi se u 11. poglavlju Knjige proroka Isaije. Tekst Isaija 11,1-3 opisuje dolazećeg Mesiju koristeći obrazovne termine – kao nekoga ko donosi znanje, savet, mudrost i razumevanje. Ceo taj odlomak završava se sledećim značajnim obećanjem: „Jer će zemlja biti puna poznanja Gospodnjega kao more vode što je puno“ (Isaija 11,9). Možda je upravo takvo učenje Svetog pisma nadahnulo Elen Vajt da u svojoj knjizi, koja se bavi vaspitanjem i obrazovanjem, zapazi da su delo vaspitanja i delo spasenja jedno te isto (videti Vaspitanje, str. 30 orig.).

Pročitajte tekst Jovan 3,1-3. Nikodim se obraća Isusu kao učitelju, a zatim priznaje da Njegov dar poučavanja sigurno potiče od Boga zbog znakova koje je pokazao – naime, zbog Isusovih čuda i uvida u smisao života. Isus to prihvata, ako ne samu titulu koja Mu je data, onda sigurno poreklo Njegovog dara poučavanja, odgovarajući Nikodimu da bi morao ponovo da se rodi da bi video (razumeo, kao i ušao u) Božje carstvo. To znači da autoritet za poučavanje drugih, čak i u Isusovom slučaju, dolazi od Boga.

Nesumnjivo, podučavanje je dar od Boga. Njega je dao Bog, prihvatio ga je Isus, a prepoznali su ga oni koji su slušali Njegove pouke iznete sa božanskim autoritetom.

Kakvu ulogu mi imamo u ispunjenju tog proročanstva o poznanju Gospodnjem koje treba da se proširi po celom svetu?

MOJSIJE I PROROCI

Pročitajte tekst 2. Timotiju 3,14-17. Čemu nas on uči u vezi sa ulogom Svetog pisma u hrišćanskom obrazovanju?

Naziv za prvi deo Biblije – Tora – ponekad se prevodi i kao „Zakon“, delom i zato što u tim knjigama ima mnogo zakona. Ali Tora zapravo znači „učenje“ ili „nastava“. Takvo shvatanje se veoma razlikuje od onoga što mnogi smatraju da „zakon“ u Bibliji predstavlja – naime, pravila i propise koje moramo da sledimo da bismo ostali u Božjoj milosti. Ali nije tako. Zakon je trebalo da bude nastavni materijal koji se bavio pitanjem kako živeti uspešno i bezbedno, u zavetnom odnosu kakav je Bog zamislio još onda kad nas je stvorio.

Sledeća dva dela jevrejske Biblije – „proroci“ – izveštavaju koliko je dobro Božji narod savladao taj nastavni materijal i živeo po njemu (rani proroci, ili istorijske knjige), ali i šta je trebalo da nauče iz tog nastavnog materijala (potonji proroci). Ostatak Starog zaveta (pod nazivom „spisi“ na jevrejskom) pun je primera uspešnih i manje uspešnih učitelja i učenika, uporedo s njihovim vaspitnim i obrazovnim iskustvima. Primeri obrazovnog uspeha u tim knjigama bile bi knjige o Jestiri, Ruti, Danilu i Jovu. Među neuspešnima bi se našli Jovovi prijatelji. Naravno, knjiga Psalama je pesmarica, ali čak i u njoj se nalaze najmanje tri poučna psalma: Psalam 1, Psalam 37 i Psalam 73.

Evandjelja obiluju materijalima namenjenim vaspitnim i obrazovnim ciljevima, a naročito Isusove parabole. Mnoge od Pavlovih poslanica počinju moćnom objavom evandjelja, ali se završavaju vaspitnim materijalom – praktičnim poukama o svakodnevnom životu hrišćana. Knjiga Otkrivenje je puna obrazovnog materijala. Na primer, čitava budućnost Hristove crkve otkrivena je u knjizi koju samo Jagnje Božje – Isus, vrhunski Učitelj – može da otvori (Otkrivenje 5,1-5).

Neki će možda reći da nije sav vaspitni i obrazovni materijal iz Mojsijevih knjiga primenjiv u naše vreme, i to je tačno. Tekst 5. Mojsijeva 17,14-20, uputstvo u vezi sa carevima, sadrži neke vrlo određene smernice u vezi sa izborom onoga ko će obavljati carsku dužnost. Danas, naravno, mi u svojoj crkvi ne postavljamo nikakve careve. Kako određujemo koja bi u naše vreme bila ispravna primena celokupnog tog poučnog materijala iz Svetog pisma?

MUDRI MUŠKARCI I ŽENE

Reči kao što su škola, studije i obrazovanje se danas jasno razumeju, ali one nisu uobičajene u Bibliji. Postoji jedna reč – mudrost/mudri, koja je mnogo uobičajenija. Na primer, u Starom zavetu se pominju mudri muškarci i žene (2. Samuilova 14,2; Priče 16,23).

Pročitajte tekst 1. O carevima 4,29-34. Čemu nas on uči kad je reč o tome koliko je mudrost važna?

Car Solomon se ističe kao veoma mudar čovek koji je govorio o životinjskom i biljnom svetu i skovao mnoge mudre izreke, znači, kao čovek od obrazovanja (1. O carevima 4,29-34). Knjige Priče Solomunove i Knjiga propovednikova koje sadrže mnoga mudra učenja o brojnim temama, pripisuju se Solomonu ali i drugim mudrim učiteljima iz davnih vremena (Priče Solomunove 1,1; Priče 25,1; Priče 30,1; Priče 31,1).

Prema Bibliji, mudrost je u velikoj meri poput našeg obrazovanja danas. To je nešto što čovek uči od roditelja i učitelja, naročito dok je mlad (Propovednik 12,1), ali zapravo mudrost se nagomilava tokom celog života. Osim toga, mudrost uglavnom ima svoju praktičnu stranu. Na primer, treba učiti od mrava koji štede leti da bi imali dovoljno za zimu (Priče Solomunove 6,6-8).

Ipak, mudrost nije samo praktična. Ona ima i svoju teoretsku stranu, jer počinje verom u Boga i sledi izvesna temeljna načela (Priče 1,7). Mudrost nam pomaže da živimo odgovorno i u korist drugih, a takođe nas štiti i od mnogih nevolja. Naposletku, baš kao i obrazovanje danas, mudrost nam ne odgovara na sva pitanja koja postavljamo, ali nas osposobljava da budemo zadovoljni onim što znamo dok nastavljamo da istražujemo ono što je još nepoznato, a to je dobro polazište sa kog možemo učiti kako da upoznamo Boga i da se uzdamo u Njegovu blagodat. Prema tekstu Jeremija 18,18, uloga mudrog učitelja smatra se podjednako važnom kao i uloga sveštenika i proroka. Svi oni prenose Božje reči Njegovom narodu, u vidu uputstava i zapovesti, saveta i naročitih poruka od Gospoda.

Kako se možemo učiti mudrosti, a onda je preneti onima koji dolaze posle nas? Zašto je toliko važno za nas kao narod da to činimo?

OBRAZOVANJE U RANOJ CRKVI

Jedan od značajnih principa obrazovanja u Svetom pismu dolazi do izražaja u trenutku kad se Isus, vrhunski Učitelj, priprema da napusti svoje učenike. Oni su proveli s Njim tri i po godine, što je otprilike onaj vremenski period koji mi izdvajamo za srednjoškolsko ili fakultetsko obrazovanje. Po završetku jednog od tih nivoa obrazovanja, zavisno od osobe, učenici i studenti se obično smatraju spremnim da se samostalno snalaze.

Ali Isus je znao da to nije baš tako i zato je svojim sledbenicima obezbedio trajno ili kontinuirano obrazovanje pod tutorstvom Svetog Duha. Na drugim mestima, taj učitelj ili vodič prepoznaje se kao Utešitelj ili Advokat (na grčkom, parakletos), koji će Isusovim sledbenicima biti dodeljen za stalno (Jovan 14,16.17). On se označava kao Duh istine. Premda se Sveti Duh ne pominje kao prosvetitelj, njegovo delo je nesumnjivo obrazovnog karaktera, naročito kada se odnosi na traženje i nalaženje istine.

Pročitajte 1. Korinćanima 2,1-16. Šta Pavle kaže a što je važno u kontekstu obrazovanja?

Pavle počinje time što podseća crkvu u Korintu da im prvi put kad je došao kod njih nije govorio ni o čemu drugom, osim o Isusu Hristu i to respektom (1. Korinćanima 2,2) – nije im došao s nekom visokoparnom mudroču, već im je samo objavio evanđelje. Ali to nije bilo sve (1. Korinćanima 2,6). Jer, kada ti novi hrišćani budu sazreli, apostol će se vratiti da bi ih učio mudrosti – stvarima koje je Bog sakrio još pre postanja sveta (1. Korinćanima 2,7), dubinama Božjim (1. Korinćanima 2,10). Tada će svi učiti pod vođstvom Božjeg Duha, jer se On pridružuje duhu učenika.

Koliko će duboko biti to proučavanje, i koliko će znanja biti dostupno onima koji su vođeni Duhom? To poglavlje se završava citatom iz Knjige proroka Isaije: „Ko je upravljao Duh Gospodnji? Ili mu bio savjetnik i naučio Ga?“ (Isaija 40,13). Prorok tu, misleći na običan narod svog vremena, hoće da kaže da to niko ne može. Ali Pavle ispravlja takvo viđenje stvari zaključujući: „A mi um Hristov imamo“ (1. Korinćanima 2,16), što znači da Duhom vođeni hrišćani imaju pristup čak i Božjem umu, a samim tim i svakoj količini znanja i razumevanja (1. Korinćanima 2,10-13) koji su im potrebni da bi spoznali put pravednosti.

ZA DALJE PROUČAVANJE

Veliki evanđeoski nalog (Matej 28,18-20) izazvao je snažan verski pokret širom sveta. Mali broj apostola ili misionara (te dve reči znače isto – „oni koji su poslati“) obišao je čitav svet i okupio slušaocce, pretvorio ih u učenike, pozvao ih da veruju u Isusa, krstio ih i nastavio da ih poučava o svemu što im je Isus zapovedao. Tu imamo sliku hrišćanskih obraćenika iz celog sveta koji, predstavljajući različite kulture i govoreći različitim jezicima, izlaze iz vode krštenja da bi ušli u školu i otpočeli svoje obrazovanje. To nas ne iznenađuje, jer je bilo još mnogo toga što je trebalo da nauče.

Razlog što hrišćani stalno uče nije samo intelektualna radoznalost, niti želja za nekim superiornim znanjem, već više to što hrišćanski život i vera prožimaju svaki kutak svakodnevnog života. Ima tako mnogo toga što treba naučiti. Zato novozavetne poslanice sadrže i objavljivanje istine o Isusu (što se ponekad označavalo novozavetnim izrazom kerygma [kerigma]) i pouke o svemu što hrišćani moraju da nauče (što se obično označavalo novozavetnim izrazom didache [didahe]). Dobar primer objavljivanja istine vidi se u 1. Korinćanima 2,2, dok poučavanje počinje u 4. poglavlju i nastavlja se, s prekidima, do kraja poslanice. Dakle, šta je to što hrišćani moraju da nauče?

Rad, odmor, društvena pitanja, odnosi u zajednici, crkva i bogosluženje, upravljanje novcem, čovekoljublje, odnos prema autoritetima, savetovanje, porodični život, bračni odnosi i odgajanje dece, pripremanje hrane, odevanje, čak i priprema za starost i završetak života – kako ličnog, tako i života na ovom svetu. Biti hrišćanin znači naučiti nešto o svemu tome, pa i više od toga. Razumevanje svega toga nije nešto što dolazi samo od sebe. To mora da se nauči.

ZA RAZGOVOR:

1. Koliko je obrazovni rad važan za misiju crkve?
2. Šta je Elen Vajt mislila kad je napisala: „Nebo je škola“ (Vaspitanje, str. 301 (orig.)?)
3. Pročitajte ponovo 1. Korinćanima 2,1-16. Pogledajte šta nam Pavle govori o onome što nam Bog otkriva putem nadahnuća. Razmislite o njegovoj tvrdnji da vladari i mudrost ovog sveta prolaze. Ako je on to mogao da kaže tada, šta tek da kažemo za neke od „mudrosti“ našeg doba?

CRKVA I OBRAZOVANJE

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Luka 10,30-37; Matej 5,14-16, Luka 4,18-23, Jeremija 29,13; Matej 7,7; 1. Solunjanima 2,6-8.

Tekst za pamćenje: „Niti tražeći od ljudi slave, ni od vas, ni od drugih. Mogli smo vam biti na dosadu, kao Hristovi apostoli; ali bejasmoo krotki među vama, kao što dojlila njeguje svoju djecu. Tako smo vas rado imali da smo gotovi bili dati vam ne samo Jevandjelje Božije, nego i duše svoje, jer ste nam omiljeli“ (1. Solunjanima 2,6-8).

Od najranijih vremena, od kad se verni okupljaju da obožavaju Boga – u sinagogama, domovima i crkvama – Biblija govori o narodu koji, kroz proučavanje Svetog pisma i bogoslužjenje, čezne da upozna Boga i da razume Njegovu volju za svoj život. Biblija takođe u više navrata otkriva da je crkva mesto gde treba da se vode ozbiljne i značajne diskusije, i gde ljudi mogu da raste u svom poznavanju Boga i Njegove volje za svoj život.

Ponekad se plašimo da postavljamo pitanja. Međutim, u Bibliji često vidimo da su pitanja služila tome da ljudi jasnije razumeju Boga. Na sličan način su i priče korišćene u celoj Bibliji da bi pružile ljudima priliku da preispitaju svoje prioritete. Isus je posebnu pažnju posvećivao toj vrsti poučavanja u radu sa svojim učenicima i sledbenicima.

Ako crkva treba da bude mesto vaspitanja i obrazovanja, ona mora da obezbedi prostor za odvijanje dijaloga. Kao što uvek iznova govorimo svojim đacima u školi: „Nema glupog pitanja“, moramo i unutar crkve obezbediti sigurno okruženje u kom svaka osoba može da raste u blagodati i razumevanju Boga i Njegovog plana za njen život.

PRAVO HRIŠĆANSKO OBRAZOVANJE

Postoji priča o jednom rabinu koji je, gledajući pospane oči mladića u svojoj učionici, postavio pitanje: „Kako znamo da je noć završena i da je otpočeo dan?“

Nekoliko đaka je oprezno podiglo ruke. „Da li je to onda“, pitao je jedan, „kad možemo da uočimo razliku između drveta smokve i drveta masline?“

„Ne.“

Drugi đak je podigao ruku: „Da li je to onda kad možemo da razlikujemo ovcu od kože?“

Pošto je saslušao mnoštvo odgovora, rabin je izjavio: „Čovek zna da se noć završila i da je otpočeo dan onda kad može da pogleda lice koje nikad ranije nije video i da tog neznanca prepozna kao brata ili sestru. Do tog trenutka, ma koliko da je svetao dan, još uvek je noć.“

Pročitajte tekst Luka 10,30-37. Kakvu poruku je Isus slao ovom pričom? I šta bi, na osnovu toga, moralo da bude deo svakog pravog hrišćanskog vaspitanja i obrazovanja?

Kao adventisti sedmog dana blagosloveni smo obiljem doktrinarne svetlosti i istine (stanje mrtvih, Subota, 1844. godina i sud, velika borba – da navedemo samo neka od tih učenja) koje čak većina hrišćanskog sveta još uvek ne razume. A opet, koliko god da su suštinski važne te istine, kakvu korist imamo od njih ako nismo ljubazni prema ljudima, ako pokazujemo predrasude prema drugima i ako dopustimo da nas kulturna i društvena predubedenja naše sredine navedu da se prema drugima ophodimo kao prema manje vrednima?

Pravo hrišćansko obrazovanje, ako ništa drugo, mora da nas pokrene da se izdignemo iznad ljudske pokvarenosti i zloće i da druge gledamo onako kako ih Hristos vidi – kao bića za koja je On umro, čije je grehe poneo na krst i za koja je platio beskrajnu cenu. Ako uzdižemo krst, kao što bismo morali, onda ćemo sagledati vrednost svakog ljudskog bića i, u idealnom slučaju, ophoditi se prema ljudima onako kako zaista slušuju, u skladu sa vrednošću koju im je sam Bog dao. Hrišćansko obrazovanje mora da obuhvati to učenje, inače neće biti dostojno naziva „hrišćansko“.

Koje predrasude vaša kultura i društvo zastupaju, bilo prikriveno ili čak otvoreno, iznad kojih se vi, kao hrišćanin, morate izdići?

POZVANI DA ŽIVIMO KAO SVETLOST

Kuda god da pogledamo, izgleda kao da se naša planeta okreće protiv sebe same, razmenjujući svetlost za tamu. Ali sa tamom se takođe srećemo i na mnogo ličnijem planu kad razmotrimo vlastita iskustva u ovom tegobnom svetu punom izazova. Jer i mi razumemo užase koje nam ovaj svet donosi kad se borimo sa bolešću, kad se suočavamo sa gubitkom voljenih, kad posmatramo kako porodice prolaze kroz razdvajanje i razvod, dok se trudimo da nađemo smisao u mnogim lošim stvarima u našem društvu i kulturi.

Pa ipak, usred tog pejzaža moralnog bankrotstva i duhovne tame, usred sve te spoljašnje i unutrašnje galame, čujemo reči koje Isus upućuje svakome od nas:

„Vi ste vidjelo svijetu; ne može se grad sakriti kad na gori stoji. Niti se užije svijeća i meće pod sud nego na svijećnjak, te svijetli svima koji su u kući. Tako da se svijetli vaše vidjelo pred ljudima, da vide vaša dobra djela, i slave Oca vašega koji je na nebesima“ (Matej 5,14-16). Čemu nas ti stihovi uče kad je reč o tome kako treba da živimo i kako kao hrišćani utičemo na sliku o Bogu kakvu drugi imaju?

Kako su Isusovi slušaoci, sedeći kraj Galilejskog mora tog dana pod vrelim suncem, razumeli Njegove reči? Oni koji su slušali tom prilikom znali su mnogo o svetlosti i tami. Zacelo, bilo je mnogo tame koje se trebalo plašiti. Živeli su pod rimskom okupacijom, u militarizovanom društvu koje je, i pored neposredovanja telefona, kompjutera i interneta, u mnogo čemu bilo isto tako efikasno kao i naše, a u izvesnom smislu, čak je zadavalo više straha.

Rimljani su se nalazili svuda, podsećajući mase na obroncima da će oni koji budu pravili probleme brzo naći svoj put do mučitelja – i gole smrti na rimskom krstu.

A opet, tu je bio Isus koji ih je pozivao da žive kao svetlost. Da budu milostivi. Da budu čisti u srcu. Da budu graditelji mira. Prema tome, hrišćansko vaspitanje i obrazovanje mora da obuhvati učenje naših đaka da budu svetlost u svetu, da budu u stanju da prave izbore i donose odluke koje će pred drugima otkrivati realnost Božjeg postojanja i Njegovu dobrotu.

Na koji način možemo zaista uputiti druge na realnost Božjeg postojanja i Njegovu dobrotu?

ŽIVETI KAO UČENIK

Ako je crkva ozbiljna u nameri da postane sila u hrišćanskom obrazovanju, neophodno je da počnemo od Isusa. Isus je pozivao učenike. On ih je obučavao za misiju tako što je hodao s njima. Pružao im je priliku da se uključe u život ljudi o kojima je trebalo da brinu i koje je trebalo da vole. Svakodnevno im je upućivao izazov iznoseći svoju viziju o tome kako bi ovaj svet mogao da izgleda kad bi ljudi počeli da se ophode jedni prema drugima kao braća i sestre.

Pročitajte tekst Luka 4,18-23. Koju poruku Hristos upućuje svima nama, kao Njegovim sledbenicima?

Tokom tri godine učenici su posmatrali kako je Isus, njihov Učitelj, ostvarivao ideale carstva – ideale objavljene u Njegovoj prvoj propovedi u sinagogi u Nazaretu. Oproštenje, blagodat i ljubav išle su ruku podruku sa usamljenošću, posvećenjem i teškoćama. Ako je postojala neka pouka koju je trebalo izvući, bila je to pouka da učenje nije nešto što treba olako da se shvati. Vi ste učenik za ceo život, ne samo za jedan dan.

„Spasiteljev nalog učenicima... odnosi se na sve vernike do kraja vremena... Svima na koje dođe nebesko nadahnuće povereno je evanđelje. Svi koji prime život od Hrista rukopoloženi su da rade na spasenju svojih bližnjih. Radi tog posla crkva je osnovana, i svi koji preuzmaju na sebe sveti zavet obavezuju se da budu Hristovi saradnici.“ – Elen G. Vajt, Čežnja vekova, str. 822.

Kao Isusovi učenici, mi se moramo već danas potruditi da Isus uvek bude u središtu našeg zajedništva i bogoslužjenja. Dobro je imati na umu da je Isus bio taj koji je izumeo učenje. Premda su rabini Njegovog vremena privlačili sledbenike, Isus je bio taj koji je pozivao muškarce i žene da Ga slede. Rabini nisu mogli ni da zamisle poziv koji bi bio tako radikaln da sugeriše kako je biti sa Isusom važnije od svih njihovih zapovedi.

A, kao Isusovi učenici, ne samo što moramo da poštujemo sve ljude, već i da radimo na tome da obezbedimo takvo mesto na kom će svi ljudi moći da rastu i napreduju.

Prema tome, celokupno hrišćansko obrazovanje mora da obuhvati taj osećaj za misiju, za svrhu, ne samo da bi se zaradilo za život, već da bi se u vlastitoj sferi uticaja radilo ono što nas je Isus pozvao da radimo – da Ga sledimo u objavljivanju dobre vesti evanđelja i u služenju onima kojima je potrebna pomoć.

TRAGANJE ZA ISTINOM

Albert Ajnštajn, koji se često smatra ocem moderne fizike, napisao je: „Važno je da ne prestanemo da postavljamo pitanja. Radoznalost postoji s razlogom. Ne možemo a da ne osetimo strahopoštovanje kad razmišljamo o tajnama večnosti, života i čudesne strukture stvarnosti. Dovoljno je ako svakog dana pokušamo da shvatimo samo delić te tajne. Zato nikad ne gubite svetu radoznalost.“

Mi živimo u svetu tajni, zar ne? Moderna nauka nam je pokazala neverovatnu složenost koja se ogleda na skoro svakom nivou postojanja. A ako to važi za čisto fizičku realnost, šta tek da kažemo za ono što je duhovno?

Čemu nas sledeći tekstovi uče kad je reč o traganju za istinom, za odgovorima? Jeremija 29,13; Matej 7,7; Dela 17,26.27; Psalmi 25,5; Jovan 16,13; Jovan 17,17.

Biblija je puna priča o radoznalim ljudima koji u velikoj meri podsećaju na svakog od nas – o muškarcima i ženama koji imaju pitanja, strahove, nade i radosti – o ljudima koji, na neki svoj način tragaju za istinom, za odgovorima na najteža životna pitanja.

„Sve je učinio da je lijepo u svoje vrijeme, i misao o vječnosti metnuo im je u srce, ali da ne može čovjek dokučiti djela koja Bog tvori, ni početka ni kraja“ (Propovednik 3,11). Šta je Solomon tu mislio? Neki prevode jevrejsku reč ‘olam kao „večnost“, a neki kao „svest o prošlosti i budućnosti“. Dakle, prema tom stihu, Bog je u ljudsko srce i um usadio svest o prošlosti i budućnosti – o samoj večnosti. To jest, kao ljudska bića, sposobni smo da razmišljamo o onome što se naziva „velikim pitanjima“ o životu i našem postojanju uopšte.

I, naravno, upravo tu Sveto pismo igra centralnu ulogu. Ko smo mi? Zašto smo ovde? Kako bi trebalo da živimo? Šta se dešava kad umremo? Zašto postoji zlo i patnja? To su pitanja koja tragaoci za istinom postavljaju od kad postoji pisana istorija. Kakva je prednost, i kakva odgovornost, to što sada možemo da uputimo te tragaoce na neke odgovore. Šta je hrišćansko obrazovanje ako ne upućivanje ljudi na odgovore koje nalazimo u Božjoj Reči?

Zašto Sveto pismo mora da ima glavnu ulogu u pružanju odgovora na velika životna pitanja?

DELITI ŽIVOT

Pročitajte 1. Solunjanima 2,6-8. Šta Pavle tu govori a što bismo mi mogli i što bi trebalo da primenjujemo u našim školama i crkvama?

Suočeni sa krizom zajedništva u društvu, mi živimo u doba u kom biblijsko razumevanje crkve nikad nije imalo veći značaj. Kao što nas tekst Matej 18,20 podseća: „Jer gdje su dva ili tri sabrani u ime Moje ondje sam Ja među njima.“ Novozavetna vizija o tome šta crkva i zajednica treba da predstavljaju oblikovala se prvenstveno u domovima vernika. Upravo tu se zajednica okupljala u malim grupama, molila se, održavala Večeru Gospodnju, učila i govorila o Isusovim rečima među sobom.

Te grupe poklonika postale su i prve crkvene škole, budući da je to bilo mesto na kom su novi članovi bivali upoznati sa Biblijom i tim novim životom koji se nalazi u Isusu. Pavlovi spisi, kao što vidimo u Rimljanima 12,2: „Ne vladajte se prema ovome vijeku, nego se promijenite obnovljenjem uma svojega“, ukazuju da je crkva najozbiljnije shvatila to svoje obrazovno delo.

Ti rani vernici uskoro su otkrili da se evanđelje upravo u zajednici može najbolje sprovesti u život. U zajednici imamo razloga da pevamo glasnije, da se molimo svesrdnije, da budemo brižljiviji i saosećajni. Kad slušamo kako drugi govore o Božjoj dobroti, mi osećamo koliko je On dobar prema nama. Kad slušamo o tuđim borbama i stradanjima, osećamo Božje isceljenje u sopstvenom životu i doživljavamo obnovljenu želju da budemo oruđe Njegove blagodat i isceljenja.

U današnjem uvodnom stihu Pavle tvrdi da je Božje evanđelje sve – sila krsta, Gospodnje vaskrsenje, obećanje o Njegovom povratku. Jednostavno nije bilo bolje vesti u čitavom svetu i Pavle je proveo svoj život prepuštajući se izazovu da pre i iznad svega objavljuje priču o Isusu, i to sa najvećim poštenjem i posvećenošću.

Ipak, Pavle ovde napominje da se evanđeoska poruka može najbolje razumeti i doživeti kad delimo život sa drugima. Ne smemo nikad zaboraviti da ljudi pomno posmatraju da bi videli da li naš život prikazuje u pravoj svetlosti poruku blagodat koja se nalazi u Bibliji.

Dobro razmislite o svom životu i zapitajte se: Kakav sam ja svedok onima oko mene?

ZA DALJE RAZMIŠLJANJE

„Hristos je izneverio nadu u svetovnu veličinu. U Besedi na gori pokušao je da raskopa delo ostvareno pogrešnim vaspitanjem i da svojim slušaocima pruži pravi pojam o svom Carstvu i sopstvenom karakteru. Ipak, nije neposredno napao zablude naroda. On je video bedu sveta zbog greha, pa ipak nije pred njih iznosio živu sliku njihove nesreće. Poučavao ih je o nečemu neuporedivo boljem od onoga što su poznavali. Ne suzbijajući njihove zamisli o Božjem carstvu, govorio im je o uslovima pod kojima mogu ući u njega, dopuštajući im da sami donesu zaključke o njegovoj prirodi. Istine koje je učio nisu manje značajne za nas nego što su bile za mnoštvo koje Ga je sledilo. Ni nama nije ništa manje nego njima potrebno da naučimo osnovna načela Božjeg carstva.“ – Elen G. Vajt, Čeznja vekova, str. 299 (orig.)

ZA RAZGOVOR:

1. Robert Luis Stivenson rođen je u Edinburgu, u Škotskoj 1850. godine. On se svojevremeno prisetio kako se jedne noći, dok ga je dadilja pripremala za krevet, iskrao i otišao do prozora, gde je ugledao zadivljujući prizor. Bio je to fenjerdžija koji je išao od jedne lampe do druge. Sa detinjim ushićenjem, pozvao je dadilju da mu priđe i povikao: „Pogledaj tog čoveka! On buši rupe u mraku!“ Kakvu ulogu je Bog vama poverio kad je reč o donošenju svetlosti i ljubavi vašoj zajednici? Ako niste sigurni, pozovite nekoliko članova crkve, pa sedite i razgovarajte o tome šta biste mogli da ostvarite zajedno.
2. Ako crkva treba da saraduje sa Bogom kako bi doprla do ovog sveta, onda moramo prigrliti Isusove reči i službu. Sama realnost o utelovljenju – o Bogu koji je došao među nas, da bi živio u našem svetu, da bi se borio, smejao i plakao s nama – podseća nas da smo pozvani da brinemo o onima koji su oko nas. Kako ćete to učiniti? Kako biste mogli da uposlite mlade ljude u vašoj crkvi da vam pomognu u tom radu?
3. Razmišljajte o odgovornosti koju mi kao adventisti sedmog dana imamo, da naučimo druge o čudesnim istinama koje su nam date. Na koji način bi lokalna crkva mogla i trebalo da odigra ključnu ulogu u poučavanju drugih tim istinama? U isto vreme, kako crkva može da postane bezbedno mesto za razgovor o tim istinama sa onima koji postavljaju teška pitanja u vezi s njima? Šta možete da učinite da biste stvorili okruženje u kom je moguće pozabaviti se ozbiljnim pitanjima?
4. Razgovarajte u razredu o glavnim kulturnim predrasudama društva u kom živite. Na koji način bi vaša crkva mogla da nauči druge kako da se uzdignu iznad tih predrasuda i da umesto toga slede učenja Svetog pisma?

OBRAZOVANJE U OBLASTI UMETNOSTI I NAUKE

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Rimljanima 1,18-21; Psalmi Davidovi 19,1-6; 96,9; 1. Mojsijeva 3,6; 1. Timotiju 6; Priče 1; Jov 38.

Tekst za pamćenje: „Nebesa kazuju slavu Božiju, i djela ruku Njegovijeh glasi svod nebeski“ (Psalmi 19,1).

Obrazovanje obuhvata ono što nazivamo „umetnošću i naukom“. Ali kad učimo ili podučavamo o umetnosti i nauci iz biblijske perspektive, šta to zapravo podrazumeva? Da li jednostavno nudimo odabrane biblijske stihove koji se odnose na određene aspekte moderne medicine ili istorije umetnosti, na primer? Čineći to, možemo povezati naše praktične pouke sa Božjom neverovatnom silom koja se pokazala prilikom stvaranja našeg složenog sveta. Ali jednostavno dodavanje biblijskih tekstova u naše udžbenike predstavlja samo mali deo istinskog obrazovanja, brazovanja koje je spasonosno i iskupljujuće.

Da bi takvo obrazovanje bilo zaista delotvorno, potrebno je da se Božja Reč unese u izučavanje svake discipline, od humanističkih nauka do molekularne biologije. Bez toga, možemo izgubiti iz vida Božju pravu veličinu i Njegovu suverenost kao Onoga ko je stvorio i održava ovaj svet. Trudeći se da shvatimo kako Bog gleda na dela svog stvaranja kao organska i svrhovita, približavamo se razumevanju načina na koji bi izvesne discipline mogle i na koji bi trebalo da se izučavaju.

Ove sedmice razmotrićemo neke principe povezane sa načinom na koji možemo da govorimo o umetnosti i nauci iz hrišćanske perspektive i sa aspekta hrišćanskog pogleda na svet.

JEDINO GOSPOD

Postoje dokazi o živom Bogu u svim delima Njegovog stvaranja. Ta tvrdnja je toliko puta ponovljena da je postala kliše. Kad uzmemo u obzir, na primer, Božja osećanja prilikom stvaranja ovog sveta, koji ljudi nastavljaju da oštećuju i kvare, možemo približnije razumeti na koji način je najbolje izučavati umetnost i nauku.

Uzmimo za primer period embrionalnog razvoja čoveka. Biologija nam kaže da novi inteligentan ljudski život nastaje iz jednog oplođenog jajeta i dostiže puni razvoj nakon devet meseci. Tragovi Stvoritelja punog ljubavi mogu se zapaziti tokom čitavog tog ciklusa. Božja milost može se videti i na osnovu samog mesta na kom se fetus razvija – odmah ispod majčinog srca koje postojano kuca. Kako se fetus uvećava, tako raste i majčin stomak, tačno ispred nje, tako da je trudnica uvek svesna svog deteta, baš kao što je i naš nebeski Otac uvek svestan svoje dece.

Pročitajte sledeće tekstove: Rimljanima 1,18-21; Psalmi Davidovi 19,1-6 i Nemija 9,6. Šta nam ti tekstovi govore o delovanju Boga kao našeg Stvoritelja?

Čak i posle 6.000 godina greha, i više hiljada godina nakon sveopšteg razaranja u vreme Potopa, još uvek postoji neodoljivo moćan dokaz ne samo o Bogu kao Stvoritelju, već i o sili, ljubavi i čovekoljublju tog Boga kao našeg Stvoritelja. Tako je moćno to što Pavle kaže u Rimljanima 1,18-21 da oni koji odbacuju takvog Boga neće imati izgovora na dan suda, jer se o Njemu može dovoljno naučiti na osnovu onoga što je stvorio. Drugim rečima, oni neće moći da se pravdaju svojim neznanjem!

Pogotovo u ovo doba, kad su mnogi ljudi počeli da obožavaju stvaranja umesto Stvoritelja, koliko je suštinski važno da hrišćansko obrazovanje u oblasti nauke i umetnosti uvek polazi od pretpostavke da je Bog Stvoritelj i održavalac svega što postoji. Naposletku, sve ideologije i pretpostavke koje negiraju ili isključuju Boga mogu da vode samo u zabludu. Svetovno obrazovanje uglavnom se zasniva na pretpostavci da Boga nema, ali hrišćansko obrazovanje ne sme da upadne u tu zamku, niti da se u svom delovanju i u najmanjoj pojedinosti poziva na principe zasnovane na pretpostavci da Boga nema. U oba ta slučaja, ljudi će neizbežno završiti u zabludi.

Razmišljajte o neverovatnim čudima i lepoti našeg sveta, čak i nakon greha. Kako možemo naučiti da crpemo nadu i utehu iz svega toga, pogotovo u trenucima ličnih iskušenja i patnji?

LEPOTA SVETOSTI

Tekst Psalmi 96,9 glasi: „Poklonite se Gospodu u svetoj krasoti. Strepi pred Njim, sva Zemljo.“ Kako razumemo taj pojam „svete krasote“? Šta bi to trebalo da znači za jednog hrišćanina, i kako to utiče na ono što učimo o umetnosti i lepoti koja se često povezuje s njom?

Mada se kaže da je „lepota u oku posmatrača“, ne smemo zaboraviti ko je taj koji je stvorio oko na prvom mestu (videti Priče 20,12). I premda moramo voditi računa da ne obožavamo sama stvorenja (videti jučerašnju pouku), na osnovu lepote stvorenog sveta možemo saznati nešto o Bogu i Njegovoj ljubavi prema lepoti. Ako naš pali svet još uvek tako lepo izgleda, ko može i da zamisli kako on mora da je izgledao pre Pada? A to nas uči da je Bog zaista Stvoritelj lepog.

Proučavanje umetnosti i nauke, dakle, može i trebalo bi da nas približi Božjem srcu i karakteru. Budući da smo deo Božjeg umetničkog dela i naučnog fenomena, možemo takođe saznati nešto više o vlastitom identitetu u Hristu.

„Bog bi želeo da se Njegova deca dive Njegovim delima i da uživaju u jednostavnoj i tihoj lepoti kojom je ukrasio naš zemaljski dom. Bog je ljubitelj lepog, ali više od svake spoljašnje privlačnosti On voli lepotu karaktera. On bi želeo da negujemo čistotu i jednostavnost, tihe vrline sveća.“ – Elen G. Vajt, Put Hristu, str. 85 (orig.).

Pročitajte tekst 1. Mojsijeva 3,6. Kako nas on uči o tome da lepota sama po sebi nije obavezno dobra i sveta? Videti takođe Priče 6,25; 31,30.

Kao i sve ostalo što je Bog načinio, i mi imamo neprijatelja koji to iskorišćava i izvrće. Stoga ne treba da nas iznenadi što i lepota i shvatanje lepote može takođe da se upotrebi protiv nas. Prema tome, posebno u umetnosti, hrišćansko obrazovanje vođeno Svetim pismom mora nam pomoći u razumevanju da nije sve što je lepo obavezno dobro i sveto.

Koje su to „lepe“ stvari koje nisu nužno svete i dobre? Ili, koje to lepe stvari mogu postati nesvete i loše, zavisno od okolnosti? Koje merilo koristimo da bismo uočili te razlike?

STRUČNJACI ZA ZABLUDU

Znamo da na svetu ima više toga, osim njegovog udela u umetnosti i filozofiji, čime se pokazuje nepoštovanje prema Bogu. Mnogi bi se složili da hrišćani nikad ne treba da stupe na to tlo. Zato adventistički hrišćani moraju pažljivo da razmotre svoje bavljenje izvesnim granama posla, pokroviteljstvo nad izvesnim ustanovama i praćenje izvesnih medija.

U 1. Timotiju 6 dato nam je jasno uputstvo šta bi trebalo da izbegavamo, ali i opsežno objašnjenje u vezi s tim. Koje su to težnje protiv kojih nas Pavle opominje u 9. i 10. stihu?

Pročitajte ostatak teksta 1. Timotiju 6. Koje su to ključne težnje koje Pavle odobrava?

Zapazite kako nas u 1. Timotiju 6,20 Pavle upozorava na „prepiranja lažno nazvanoga razuma“. Premda ga on koristi u drugačijem kontekstu, taj princip je još uvek primenjiv. Setite se svih informacija, svih učenja, svih verovanja, ne samo sada već kroz čitavu ljudsku istoriju, koja su bila potpuno pogrešna. Ljudi zaista mogu biti stručnjaci za zabludu.

Tokom skoro 2.000 godina, najpametniji ljudi na svetu, stručnjaci, verovali su da je zemlja nepokretna i da je smeštena u središtu svemira, dok se sve zvezde i planete kreću oko nje u savršenim krugovima. Neka vrlo komplikovana matematička i naučna objašnjenja upotrebljena su kao potpora tom verovanju, mada se ispostavilo da je ono bilo pogrešno u skoro svakoj pojedinosti. Zato bismo mogli da kažemo da su ti ljudi doslovno bili stručnjaci za zabludu, i da je to učenje nesumnjivo bilo „lažno nazvani razum“.

Biološka nauka danas, na primer, polazi od pretpostavke da je život nastao pre više milijardi godina, na osnovu čiste slučajnosti, bez ikakvog Boga i krajnje svrhe. U isto vreme, pojavila se neverovatna količina komplikovane, iscrpne naučne literature zasnovane na tom učenju. Koje pouke možemo izvući iz ovoga o tome kako ljudi mogu biti stručnjaci u zabludi? Kako bi to uviđanje trebalo da utiče na hrišćansko obrazovanje uopšte, a posebno na podučavanje u oblasti nauke?

MUDROST I LUDOST

Pročitajte 1. poglavlje u knjizi Priče Solomunove. Čemu nas ono uči u vezi sa suštinom pravog hrišćanskog obrazovanja?

Biblija vrši stalno poređenje između mudrosti i ludosti. Knjiga Priče Solomunove nas istrajno podseća na opasnosti nesmotrenog ponašanja i kretanja u društvu bezumnika. Razlika je jasna: Bog želi da Njegov narod traži mudrost, da je visoko ceni i da obiluje njom.

Studenti umetnosti i nauke koriste svoje talente da bi stekli znanje i ostvarili uspeh na svojim studijama. Predavači iz tih disciplina čine slično. Zahvaljujući znanju i sposobnosti, mi možemo postići umetničku veštinu i velike uspehe u nauci.

Međutim, iz hrišćanske perspektive, šta znanje o umetnosti i nauci uopšte znači, ukoliko ne uključuje i poznavanje razlike između ispravnog i pogrešnog, dobra i zla, istine i zablude? Sve što treba da učinimo, na primer, jeste da pročitamo nešto o životu nekog od onih koji se smatraju najvećim umetnicima ovog sveta, pa da shvatimo da posedovanje izuzetnih veština i talenata ne podrazumeva i moralan, ispravan život. Moglo bi se zapaziti, takođe, da veliki naučnici koji su uključeni u stvaranje biološkog i hemijskog oružja za masovno uništenje jesu visoko obrazovani i vrlo talentovani, ali kakav je plod njihovog rada? Kao što je ranije rečeno, znanje samo po sebi nije nužno dobra stvar.

Pročitajte Priče 1,7. Kako nam taj tekst otkriva šta je ključ pravog hrišćanskog obrazovanja?

Jedan dobitnik Nobelove nagrade, ateista, čovek koji proučava svemir i fizičke sile u njegovoj osnovi, napisao je: „Što se svemir čini razumljivijim, to se više čini i besmislenim.“ Kako nam to pokazuje da znanje, samo po sebi, ne samo što može biti besmisleno, nego, što je još gore, može dovesti do grube greške?

BOŽJI ODGOVOR JOVU

Pročitajte 38. poglavlje Knjige o Jovu. Čemu nas ono uči o Bogu, ne samo kao Stvoritelju, već i kao Održavaocu sveukupnog života? Kako bi ta važna istina trebalo da utiče na naše razumevanje umetnosti i nauke?

„Mnogi tvrde da materija poseduje životodavnu snagu – da su materiji data neka svojstva i da joj je onda prepušteno da deluje u skladu sa utvrđenim zakonima u koje se ni sam Bog ne može mešati. To je lažna nauka, i Božja Reč je ne podržava. Priroda je sluškinja svog Stvoritelja... Priroda svedoči o postojanju jedne inteligencije, o prisutnosti sile, aktivne energije, koja deluje preko prirodnih zakona i uporedo s njima. U prirodi se oseća neprestano delovanje Oca i Sina. Hristos kaže: 'Otac moj stalno radi, radim i ja (Jovan 5,17, Čarnić).' – Elen G. Vajt, Stvaranje, patrijarsi i proroci, str. 114 orig.

Nažalost, kao što je ranije rečeno, nauka se velikim delom zasniva na ateističkim, materijalističkim pretpostavkama. To onda znači da bi jedan naučnik mogao da posmatra neku pojavu izvanredne lepote, ili izvanredne složenosti, ili čak neku koja je istovremeno izvanredno lepa i složena, a da ipak tvrdi kako je ona nastala sasvim slučajno, bez ikakvog prethodnog promišljanja ili namere.

To je ono što nauka, zapravo, sve vreme tvrdi. Život na zemlji u svoj svojoj lepoti i složenosti – od leptira do ljudi – objašnjava se kao ništa drugo do spoj određenih hemikalija, koje su se pre više milijardi godina slučajno povezale obrazujući jednostavne oblike života, a koji su onda, putem nasumičnih mutacija i prirodne selekcije, evoluirali u sve ono što danas živi, diše i kreće se.

Nauka, kako je sada ustanovljena, tvrdi da je i sama zamisao o natprirodnom Stvoritelju „nenaučna“, budući da se ne može naučno ispitati, te prema tome predstavlja pojam kojim nauka ne može da se bavi. Ta pretpostavka nije nešto čemu nas sama nauka uči (zapravo, čini se da nauka uči sasvim suprotno, jer sva lepota i složenost ovog sveta zaista upućuje na Stvoritelja), već je to jedno filozofsko stanovište nametnuto određenim naučnim disciplinama od strane samih naučnika.

Problem je, međutim, što nas Sveto pismo uči da Bog nije samo sve stvorio već da On sve i održava. To znači da svako pravo hrišćansko obrazovanje iz oblasti nauke mora da pođe od radikalno drugačijih pretpostavki u odnosu na one kojih se nauka uglavnom drži. Dakle, do sukoba će neizbežno dolaziti, pogotovu kad je reč o poreklu života.

ZA DALJE PROUČAVANJE

Dva su razloga iz kojih nauka, koja toliko toga ispravno shvata, toliko greši u pitanju porekla života. Prvo, nauka, koja proučava prirodni svet, mora tražiti odgovore samo u prirodnom svetu. Drugo, nauka polazi od pretpostavke da prirodni zakoni moraju ostati nepromenljivi. Međutim, obe te pretpostavke su pogrešne kad je reč o poreklu života.

Podimo od prve pretpostavke, koja zahteva da prirodne pojave imaju prirodno poreklo. To je sasvim u redu kad pratimo pojavu uragana, ali je više nego beskorisno kad je reč o postanju sveta, za koje se kaže: „U početku stvori Bog nebo i Zemlju“ (1. Mojsijeva 1,1). Čemu nas nauka, koja negira bilo šta natprirodno, može poučiti o postanju sveta koje je bilo u potpunosti natprirodno?

A kad je reč o nepromenljivosti prirode? To izgleda ima smisla, osim što tekst Rimljanima 5,12 – „Zato kao što kroz jednoga čovjeka dođe na svijet grijeh, i kroz grijeh smrt, i tako smrt uđe u sve ljude, jer svi sagriješite“ – podrazumeva postojanje jednog prirodnog okruženja koje je potpuno nespojivo sa svim što poznajemo i kvalitativno drugačije od bilo čega sa čim se nauka danas sreće. Svet u kom smrt nije postojala radikalno je drugačiji od svega što mi danas možemo da proučavamo, a pretpostaviti da su tadašnji i današnji svet slični, iako nisu, takođe bi dovelo do pogrešnih zaključaka.

Prema tome, nauka pogrešno shvata poreklo života zato što negira dva ključna aspekta stvaranja – natprirodnu silu u njegovoj pozadini i radikalnu fizičku nespojivost između prvobitno stvorenog sveta i onog kakav danas vidimo.

ZA RAZGOVOR:

1. Razgovarajte u razredu o pitanju lepote. Šta je lepota? Kako je definišemo? Kako bi hrišćanin mogao da definiše i razume lepotu različito od nekog nehrišćanina?
2. Hristos je mogao da dođe na zemlju kao sjajan naučnik i da bude bogato nagrađen za svoje revolucionarno istraživanje. Mogao je da stekne veliku slavu i kao muzički izvođač. Ali umesto toga, On je došao i bio obučavan kao običan zanatlija. Bio je prisutan prilikom Stvaranja, ali je obučavao druge kao laik i poslušno je ispunjavao svoje dužnosti. Kakvo ohrabrenje nam to pruža, gde god da se nalazimo na svom obrazovnom i profesionalnom putovanju?
3. Mada nije svako od nas pozvan da podučava u školama, hrišćani bi mogli uvek da poučavaju druge svojim rečima i delima, bilo da to čine s namerom ili potpuno nesvesno. Iz tog razloga, koje navike bi hrišćanin trebalo da neguje, i kao Hristov učenik i kao učitelj ovog sveta?

HRIŠĆANIN I RAD

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: 1. Mojsijeva 3,19; 5. Mojsijeva 16,15; 2. Mojsijeva 25,10-30,38; Galatima 5,22-26; Propovednik 9,10; 1. Korinćanima 10,31.

Tekst za pamćenje: „Zato, braćo moja ljubazna, budite tvrdi, ne dajte se pomaknuti, i napredujte jednako u djelu Gospodnjemu znajući da trud vaš nije uzalud pred Gospodom“ (1. Korinćanima 15,58).

Rad je Božja zamisao. U idealnom svetu pre greha, Bog je Adamu i Evi dao zadatak da se brinu o vrtu (1. Mojsijeva 2,15). Kao i njihov Stvoritelj, prema čijem liku su načinjeni, trebalo je da budu uključeni u kreativan rad i službu iz ljubavi. Dakle, čak i u neiskvarenom svetu, svetu bez greha, smrti i patnje, trebalo je da ljudi rade.

A u ovom „vremenu između“ (posle idealnog sveta i pre onog obećanog), pozvani smo da na rad gledamo kao na jedan od Božjih blagoslova. Među Jevrejima, svako dete je bilo naučeno nekom zanatu. Govorilo se čak da otac koji ne nauči svog sina nekom zanatu, zapravo odgaja kriminalca. U skladu s tim, Isus, Božji Sin, proveo je mnoge godine vršeći Očevu volju i radeći pošteno kao vešti zanatlija, pri čemu je verovatno snabdevao ljude iz Nazareta potrebnim nameštajem i oruđem za poljoprivredu (Marko 6,3). To je, takođe, bio sastavni deo Njegove obuke i pripreme za službu koja Ga je čekala. Apostol Pavle je isto tako obavljao Gospodnje delo kad je, zajedno sa Akilom i Priskilom, godinu i po dana pravio šatore, kao i kad je subotom vodio rasprave u sinagogi (Dela 18,1-4; 2. Solunjanima 3,8-12). Ove sedmice razmotrićemo celokupno pitanje rada i njegove uloge u hrišćanskom vaspitanju i obrazovanju.

MNOGE STRANE RADA

„Doznah da nema ništa bolje za njih nego da se vesele i čine dobro za života svoga. I kad svaki čovjek jede i pije i uživa dobra od svakoga truda svojega, to je dar Božiji“ (Propovednik 3,12.13).

„Rad“ je jednostavna reč bez ikakvih suvišnih ukrasa. Sastoji se od jednog sloga, a ipak ima mnoga moguća značenja. Mi radimo iz nužde, da bismo izneli hranu na sto, da bismo platili račune i uštedeli nešto za teška vremena. Gubitak posla je često gori od mirenja sa teškom situacijom na poslu.

Posao može dati osobi osećaj vrednosti. Posao je uobičajen odgovor na pitanje: „Čime se bavite?“, ili čak „Šta ste vi (po zanimanju)?“ Većina penzionera nastavljaju povremeno da rade dokle god su u mogućnosti, bilo da su za to plaćeni ili volontiraju. Posao nam daje razlog da ujutru ustanemo. Dajte tinejdzeru posao, i imaćete jednog kandidata manje za delikvenciju.

Pročitajte tekst 1. Mojsijeva 3,19. Kakav je ovde kontekst i šta nam to govori o još jednoj strani rada, bar za neke?

Posao koji je čoveku dat pre Pada, odjednom se menja. To nas upućuje na još jednu stranu rada. Za neke, rad znači samo mukotrpan svakodnevni napor, koji će se završiti smrću. Oni obavljaju posao koji preziru, nadajući se samo da će otići u penziju pre nego što izgube zdravlje. U slučaju drugih, rad potpuno preuzima njihov život, i tako postaje središte celokupnog njihovog bitisanja i osnovni izvor ličnog identiteta. Van svog posla, ti ljudi se osećaju potišteno i dezorjentisano, nesigurni su šta treba da rade i gde da se okrenu. Po penzionisanju, propadaju fizički i fiziološki, i često prerano umiru.

Međutim, hrišćani treba da nauče kako da rade na Božji način. Rad je nešto više od ekonomske nužnosti. Čovek je više od zaposlenika. Ispravno shvaćeno, nečije životno delo je široki pristup službi, izraz nečijeg odnosa prema Gospodu. Deo zadatka onoga koji poučava je da pomogne učenicima da pronađu posao na kom će se njihove veštine i Bogom dana interesovanja ukrstiti sa potrebama ovog sveta.

Šta vi radite? U smislu – šta radite sa svojim životom i kako možete, radeći to, bolje da proslavite Gospoda?

Zvanje ili posao podrazumeva „bavljenje“ životom. Čak i oni sa najmnijim zanimanjima, u krajnjoj liniji, obavljaju i neki fizički posao, makar se to svodilo samo na pritiskanje računarskih tastera.

Čemu nas sledeći tekstovi uče o radu – koristeći „ruke“ kao simbol?

5. Mojsijeva 16,15 _____

Propovednik 9,10 _____

Priče 21,25 _____

Jeremija 1,16 _____

Bog nam je dao „djelo ruku naših“, da bismo mogli da doživimo ispunjenje i radost (videti Priče 10,4; 12,14). U psihologiji, „samoefikasnost“ (lični doživljaj uspeha) opisuje verovanje da je svaka osoba sposobna da postigne nešto značajno u životu. Samoefikasnost se ne uvećava pukim ponavljanjem reči: „Mislim da mogu! Mislim da mogu!“ Samo konkretno bavljenje nekim poslom uvećava samoefikasnost.

Mada „djelo ruku naših“ predstavlja Božji blagoslov za nas (videti Psalmi 90,17) i omogućava nam da živimo smislenim životom, Božji konačni plan je da „djelo ruku naših“ bude blagoslov za druge. Pavle piše da mi moramo da radimo, da činimo nešto korisno svojim rukama, da bismo imali šta da podelimo sa drugima. On se u svom životu nesumnjivo vodio tim načelom:

„Sami znate da potrebi mojoj i onijeh koji su sa mnom bili poslužili ove ruke moje. Sve vam pokazah da se tako valja truditi i pomagati nemoćnima, i opominjati se riječi Gospoda Isusa koju On reče: Mnogo je blaženije davati negoli uzimati“ (Dela 20,34.35).

Nemijina jednostavna molitva trebalo bi da bude i naša: „Zato, Bože, ukrijepi ruke moje“ (Nemija 6,9).

Kakav stav vi imate prema svom poslu? Na koji način biste mogli iskoristiti svoj posao da bude više na blagoslov drugima?

RAD I IZVRSNOST

Bacite brz pogled na tekst 2. Mojsijeva 25,10 – 30,38. Koliko je precizan bio Bog kad je od Mojsija tražio da podigne šator za bogosluženje? Šta nam to govori o Božjem karakteru?

Kad je Bog rekao Mojsiju da načini šator „za Njega“, ovaj je mogao da kaže: „Nema problema, Gospode! Ja podižem šatore još od kad sam pobjegao iz Egipta pre 40 godina... Daj mi samo koji minut!“ Za svakog muškarca koji je živio u polunomadskoj madijanskoj kulturi tog vremena, podizanje šatora bilo je jednostavna stvar. Mogao bi to da uradi vezanih očiju, automatski, dok bi mu misli lutale ka drugim, važnijim stvarima. Ono što Mojsije možda nije očekivao, bio je vrlo detaljan set nacrti (za inače vrlo jednostavnu arhitektonsku konstrukciju) zajedno sa dugom listom uputstava o svakom komadu nameštaja koji je trebalo da se nađe unutra, kao i o svešteničkoj odeći – skoro 150 detaljnih instrukcija. Da bi napravio običan sto, Mojsije je morao da sledi proceduru za sklapanje od sedam koraka (2. Mojsijeva 25,23-30).

Pažnja prema detaljima koju je Bog pokazao prilikom podizanja svog šatora (kao i kasnije prilikom davanja uputstava za žrtvene rituale), otkriva preovlađujući duh izvrsnosti, želju da se načini ništa manje od remek-dela. Materijali su bili najboljeg kvaliteta, nacrt besprekoran, izrada je morala da bude izvanredna – poruka je bila jasna: „Kod Boga, traljavo posao ne prolazi!“

Međutim, iako je izgledalo da su merila visoka, Bog lično je bio taj koji je obezbedio ne samo podsticaj već i ljudske resurse da bi se ona dostigla. U tekstu 2. Mojsijeva 31,1-6; 35,30 - 36,1 čitamo da je sam Bog dao tim ljudima potrebne veštine. Ti ljudi su bili „puni Duha Svetoga“, što im je davalo sposobnost i poznavanje svake veštine, tako da se izrada šatora i nameštaja u njemu odvijala kao što je „zapovjedio Gospod“ (2. Mojsijeva 36,1). Štaviše, ista dvojica glavnih izvođača radova bila su obdarena i sposobnošću „da mogu učiti druge“ (2. Mojsijeva 35,34), da bi se njihovo znanje i veštine sačuvali unutar izraelske zajednice. Mada su ta dvojica pojedinaca izdvojena u priči kao vođe koje je Bog odabrao, i drugi ljudi su primili slične darove i pridružili se poslu (2. Mojsijeva 36,2).

Prema tome, s obzirom na svoju palu prirodu, grešni ljudi nemaju valjan izgovor da se prema bilo kom zadatku odnose sa čim manjim od krajnje posvećenosti. Bog očekuje od nas da uvek radimo najbolje što možemo, ispravno koristeći svoje talente, veštine, vreme i obrazovanje za velika dela.

„Ako u Duhu živimo, po Duhu i da hodimo“ (Galatima 5,25). Čovekov rad i duhovnost su neodvojivi. Hrišćanstvo nije odeća koja može da se obuče ili suče kako neko menja raspoloženja ili prolazi kroz različite životne faze. Naprotiv, hrišćanstvo stvara novo biće koje se otkriva u svakoj dimenziji života, uključujući i posao.

Pročitajte Galatima 5,22-26. Koji darovi koje Pavle nabroja opisuju vas i vaš rad?

Jedan novozavetni rečnik opisuje „duhovnu“ osobu kao onu koja „donosi rodove Duha na sopstveni način“. Na osnovu toga, možemo zaključiti da ćemo mi, ljudska bića, kroz svoju povezanost sa Hristom, delovati kao vernici u svim aspektima svog života.

Jedan pacijent je ležao na samrti u bolnici na Floridi, dok je njegov najbliži prijatelj bdeo kraj njegove postelje. Medicinske sestre su ulazile i izlazile iz prostorije, vodeći računa o pacijentovim potrebama. Nastojeći da zapodene razgovor, pitao je sestre gde su se školovale. Mnoge od njih rekle su da su pohađale Florida Hospital koledž.

To je ostavilo veliki utisak na ovog čoveka. On je kasnije nekoliko puta posetio taj koledž da bi video kako izgleda. A zašto? Zato što mu se činilo, kao što je govorio ljudima, da su sestre koje su se tu školovale redovno posvećivale više brizi i pažnje njegovom umirućem prijatelju u odnosu na sestre koje su se školovale negde drugde. Dakle, on je uspeo da zapazi veliku razliku između njih i ostalih kad je reč o njihovom stavu prema njegovom prijatelju koji je umirao.

Zato se posebno raspitao o tom koledžu i njegovoj misiji, i konačno je dao dar od 100.000 dolara za školovanje više medicinskih sestara, kao što su bile one koje je video na delu. Da, duhovnost je način života.

Kako vi pokazujete svoju duhovnost obavljajući svakodnevne životne zadatke? Kakav utisak mislite da ostavljate (jer, u svakom slučaju, vi ostavljate izvestan utisak)?

„Sve što ti dođe na ruku da činiš, čini po mogućnosti svojoj“ (Propovednik 9,10). Najmudriji među ljudima primenjuje ove savete u vezi sa pristavskom službom na svaki aspekt života.

Kada treba da nešto kažu o pristavskoj službi, mnogi odmah pomisle na hrišćansku finansijsku odgovornost. Mada je novac neosporno važan aspekt pristavske službe, ograničiti je isključivo na njega bilo bi preusko shvatanje. U okviru organizacione teorije, upraviteljstvo se odnosi na odgovornost uprave da razvija i pravilno koristi sve raspoložive resurse.

Kada je reč o crkvi, koji su to resursi kojima nas je Bog blagoslovio? Petar jasno tvrdi da svaka osoba poseduje darove od Stvoritelja, a on tako obdarene hrišćane označava kao „sveštenstvo sveto“ (1. Petrova 2,5), i smatra ih odgovorinim pred Bogom za način na koji upravljaju svim Božjim darovima: novcem, vremenom, energijom, talentima i drugo.

Pročitajte tekstove Propovednik 9,10 i 1. Korinćanima 10,31. Koju poruku nalazimo u tim stihovima o tome kako bi trebalo da radimo i kako da učimo ljude da rade?

Jedna od uobičajenih zamki današnjice je sklonost da se različiti aspekti života razgraniče. Tako neko ima poslovni život, porodični život, duhovni život, pa čak i zabavni život. Sklonost da se te oblasti života odvoje tako da među njima ima vrlo malo ili nimalo preplitanja, u nekim slučajevima može biti poželjna. Na primer, nije dobro doneti kući svoj posao, tako da se on upliće u porodične odgovornosti. Niti bi trebalo da želja za zabavom skraćuje vreme koje provodimo sa Bogom.

Međutim, takva ograničenja ne bi trebalo primeniti na ulogu koju duhovnost mora da igra u celokupnom našem življenju. Hrišćaninov posao izrasta iz zajedništva i saradnje sa Bogom. Rad je jedan od načina na koji možemo praktikovati Božje prisustvo. Ograditi naš verski život, ograničiti Boga na jedan dan ili čas, ili čak na samo jedno područje života, znači odbaciti Božje prisustvo u svim ostalim područjima.

Postavljaju se dva pitanja: Prvo, zapitajte se da li zaista ograđujete svoj duhovni život. Drugo, ako to činite, kako možete naučiti da prepustite duhovnosti da vlada nad svim što radite?

ZA DALJE PROUČAVANJE

Pročitajte sledeće tekstove: 1. Mojsijeva 3; Propovednik 2,18-23; Efescima 6,5-8; U knjizi Stvaranje, patrijarsi i proroci od Elen Vajt, pročitajte poglavlje pod naslovom „Kušanje i pad“, str. 52-62 (orig.)

Rad – blagoslov ili prokletstvo? Može izgledati da je on postao deo prokletstva zbog greha (1. Mojsijeva 3,17). Međutim, pažljivije čitanje otkriva da je u stvari zemlja bila prokleta a ne rad. Elen Vajt tvrdi da je Bog to odredio kao blagoslov: „Život ispunjen teškim radom i brigama, koji je postao čovekova sudbina, bio mu je određen iz ljubavi. Bila je to disciplinska mera koja je postala neophodna zbog greha, da bi se suzbilo popuštanje prohtevima i strastima, da bi se razvila navika vladanja sobom. Bio je to deo Božjeg velikog plana po kome je trebalo da se čovek vrati iz ponora propasti i pokvarenosti, u koji je upao zbog greha.“ – Stvaranje, patrijarsi i proroci, str. 60 (orig.) Da li smo ga mi možda pretvorili u prokletstvo kroz monotoniju, prekomerni rad ili precenjivanje njegove uloge u našem životu? Kakva god da je naša situacija, moramo naučiti da na rad gledamo iz prave perspektive. A hrišćansko obrazovanje mora doprineti tome da se ljudi nauče da shvate vrednost rada, a da ga u isto vreme ne pretvore u idola.

ZA RAZGOVOR:

1. Pročitajte tekst Propovednik 2,18-24. Kako Solomon može da proceni rad istovremeno kao blagoslov i kao prokletstvo, i to u istom odeljku Biblije? Koje nagoveštaje nalazimo u samom tekstu o tome kako naš pristup radu može napraviti tu razliku?
2. Upravo kroz rad mi se staramo za (prehranjujemo) svoju porodicu. Kako možemo pozitivan stav prema radu preneti na svoju porodicu?
3. Granica između savesnog obavljanja posla i radoholizma ponekad je teško uočljiva. Kako da je ne prekoračimo? Videti tekst Propovednik 2,23.
4. Pavle je vrlo jasno izjavio: „Jer kad bijasmo u vas, ovo vam zapovedasmo da ako ko neće da radi da i ne jede“ (2. Solunjanima 3,10). To, naravno, ima mnogo smisla. Međutim, u kojim slučajevima to ne bi moglo da se primeni? Odnosno, zašto moramo voditi računa da to ne pretvorimo u gvozdeno pravilo koje se nikad ne sme prekršiti?

SUBOTA – DOŽIVLJAJ BOŽJEG KARAKTERA I ŽIVLJENJE U SKLADU S NJIM

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: 1. Mojsijeva 1; 2; 2. Mojsijeva 16,14-29; Isaija 58,1-14; Matej 12,1-13; Luka 13,10-17.

Tekst za pamćenje: „I govoraše im: Subota je načinjena čovjeka radi, a nije čovjek Subote radi. Dakle je Gospodar Sin Čovječij i od Subote“ (Marko 2,27.28).

Džodi je bila jedini adventista na svojim postdiplomskim studijama, a njena odluka da ne prisustvuje nekim društvenim događajima subotom učinila je njena verovanja veoma uočljivim.

Jednog dana pozvala ju je Gejl, jedna od njenih prijateljica. Gejlin suprug je trebalo da ode iz grada na šest sedmica, tako da je ona pozvala Džodi da u tom periodu provodi petak veče s njom, jer je znala da Džodi tada ionako ništa ne radi.

Tako su naredna četiri petka uveče njih dve večerale zajedno, slušale muziku, razmenjivale svoja hrišćanska iskustva i uopšte uživale u uzajamnom druženju. Petog vikenda Gejl je rekla Džodi da je bila u kupovini u gradu, i kad je pogledala na sat, pomislila je: Subota uskoro počinje. Izenada je shvatila da je, tokom njihovih susreta petkom uveče doživela nešto novo u svom verskom životu. Uzrasla je, naučila više o svom Bogu i produbila svoju veru. Subota je bila prilika za učenje i lični razvoj.

To je interesantna priča koja govori o tome kako o Suboti možemo razmišljati ne samo kao o vremenu za odmor, već i kao o prilici za učenje.

VREME ZA DIVLJENJE

Da li ste se ikad pitali zašto je Bog odlučio da nam da dva usklađena izveštaja o stvaranju u prva dva poglavlja 1. Mojsijeve? Tekst 1. Mojsijeva 1 predstavlja osvrt na sedmicu stvaranja i sve veća čuda na zemlji, koja je najpre dobila svoj oblik, a zatim bila ispunjena životom, što je dostiglo vrhunac stvaranjem muškarca i žene šestog dana. Drugo poglavlje 1. Mojsijeve razmatra isti izveštaj, ali iz drugačije perspektive, sa posebnim naglaskom na šestom danu. Adam je sada u središtu slike i sve je opisano kao da je tu zbog njega – vrt, reke, životinje i, naravno, žena.

Stvaranje je suviše duboko za samo jedan izveštaj. Zato prvo saznajemo za moćnog, maštovitog Stvoritelja koji ima oko za savršenu lepotu. Zatim upoznajmo Boga zainteresovanog za međusobne odnose, koji želi da se ljudi vole, da se staraju jedni za druge i za ostatak stvorenog sveta.

Pročitajte 1. i 2. poglavlje 1. Mojsijeve, a zatim razmislite kako prva Subota (1. Mojsijeva 2,1-3) povezuje oba izveštaja o stvaranju. Kako vam vaši zaključci pomažu da razumete šta bi moglo da znači to što je Bog blagoslovio Subotu i posvetio je?

Zamislite sebe kao Adama ili Evu te prve Subote. To je prvi dan vašeg života, prvi dan sa vašim supružnikom i vaš prvi dan sa Bogom. Kakav dan za učenje! Počinjete da učite o Bogu koji je bio u stanju da stvori takvu lepotu. Divite se posmatrajući slona u jednom trenutku, a žabu u sledećem, i svako od tih bića je jedinstveno. Smešite se posmatrajući ludorije žirafe ili bivola. Zanimeli ste pri pogledu na te mnogobrojne boje i oblike, praćene razdraganom simfonijom zvukova. Oduševljeni ste obiljem mirisa i ukusa, uživajte istražujući različite teksture. Što je najvažnije od svega, počinjete da učite o uzajamnim odnosima – o odgovornosti, brižnosti, ljubavi. Sve to doživljavate u odnosu sa svojim Stvoriteljem, a onda počinjete da primenjujete na ostatak stvorenog sveta.

Prva Subota nije mogla da bude pasivno iskustvo za Adama i Evu. Bila je to Bogom dana prilika da usmere pažnju na svog Stvoritelja i sav stvoreni svet. Za njih je to bilo vreme čuđenja i divljenja.

Navedite različite prilike za učenje koje su Adam i Eva imali tokom te prve Subote. Koje bi od tih prilika mogle biti značajne i danas, makar u drugačijem obliku? Kako bi one mogle da obogate vaše Subote?

VREME ZA PONOVA OTKRIĆA

Kad je od Mojsija zatraženo da izvede Izraelce iz Egipta, bilo je jasno da su oni izgubili svoju perspektivu kao Božja deca. Bilo im je potrebno da ponovo otkriju ko je taj Bog koji ih poziva da Mu služe, i koji im daje tako mnogo obećanja o svetloj budućnosti. Subota je bila ključno poučno iskustvo na tom putovanju ponovnih otkrića. Ona je takođe postala jasan znak ostalim narodima o posebnom odnosu koji je postojao između Boga i tog naroda. Iskustvo sa manom jezgrovito prikazuje način na koji je Bog poučavao narod.

Prema tekstu 2. Mojsijeva 16,14-29, koje pouke je trebalo da Izraelci nauče?

Bog je za Izraelce obezbedio čudo sa manom, dajući im tačno onoliko hrane koliko im je bilo potrebno svakog dana. Da im je davao više od te količine, možda bi zaboravili ko je taj koji se brine za njih. Tako je Bog svakog dana ponavljao čudo, i oni su shvatili da je Njemu stalo do njih. Subotom, međutim, situacija je bila drugačija, baš kao što je i taj dan trebalo da bude drugačiji. Sada su se dešavala dva čuda: dupla količina hrane petkom, koja se nije kvarila preko noći. To je ostavljalo Subotu slobodnom, tako da su Izraelci imali vremena da se dive tom Bogu koji ih je izbavljao, i da ponovo otkriju šta znači biti Božji narod.

Trebalo je da Izraelci jedu manu 40 godina (2. Mojsijeva 16,35). Osim toga, Bog je uputio Mojsija da sačuva gomer mane koji bi podsećao narod na to kako ih je On hranio u pustinji (2. Mojsijeva 16,32. 33). To je takođe trebalo da bude podsetnik na naročito iskustvo koje su imali subotom.

Bilo je i drugih prilika u kojima je Bog Izraelcima jasno stavljao do znanja da je Subota posebna.

Subota je bila način na koji je Bog pomogao Izraelcima da ponovo otkriju svoj identitet i svog Boga. Bili su pozvani da poštuju i svetkuju Subotu, ali sve je to bilo u kontekstu razvijanja dubljeg razumevanja karaktera njihovog Stvoritelja i izgrađivanja trajnog odnosa zasnovanog na obećanju.

Zamislite da razgovarate s nekim tinejdžerom koji Subotu smatra „dosadnom“. On je poštuje samo zato što mu Biblija i njegovi roditelju kažu da mora. Koje biste mu predloge dali kako biste mu pomogli da (ponovo) otkrije Subotu kao pozitivno iskustvo učenja?

VREME ZA UČENJE O PRIORITETIMA

Uspioni i padovi u iskustvu Izraelaca sa Bogom bili su blisko povezani sa načinom na koji su se oni odnosili prema Suboti. Bog je njihovu nespremnost da poštuju Subotu video kao znak da im je On nebitan u životu (Jeremija 17,19-27). Obnovljena posvećenost Suboti bila je takođe deo njihovog obnobljenja – pokazatelj da su prioriteti ispravno postavljeni. Isaija 58 prikazuje jedan zanimljiv kontrast.

Pročitajte tekst Isaija 58,1-14. Šta Bog tu govori svom narodu, a što je bitno i za nas danas?

Izraelci su se javno pokazivali kao Božji sledbenici – prilikom bogoslužnja i za vreme posta – ali način na koji su živeli posle bogoslužnja pokazivao je da su oni samo mehanički činili ono što je ispravno. Nije bilo iskrene, svesrdne posvećenosti Božjem zakonu.

Isaija u 58. poglavlju nastavlja da otkriva šta Bog zaista očekuje od svog naroda.

Ali, to nije sve. Pročitajte tekst Isaija 58,13.14. Zašto se Bog na kraju jednog takvog poglavlja usredsređuje na Subotu? Prorok tu koristi izraze slične onima u ostatku tog poglavlja. Čuvaj se „da ne činiš što je tebi drago“; ne idi „svojim putovima“; izbegavaj zlo „ne čineći što je tebi drago, ni govoreći riječi“ – upozorava prorok. Drugim rečima, Subota nije vreme za rutinsko pristupanje bogoslužnju, dok mi nastavljamo da se bavimo vlastitim mislima i da vodimo život koji nema nikakve veze sa bogoslužnjem. Subota treba da bude „milina“ i da se učini „slavnom“. U kontekstu ostatka tog poglavlja, suština Subote je uživanje u učenju o Božjem karakteru i Njegovim namerama, a zatim ponašanje u skladu s tim karakterom i namerama u odnosu prema drugima. Znati kako da ispoštujemo formu svetkovanja Subote nije dovoljno. Učenje mora da utiče na život. Subota je vreme za učenje o prioritetima i za življenje u skladu sa prioritetima.

Da li uživate u Suboti? Ako ne, šta možete učiniti da biste to promenili? Da li ste spoznali „slavu“ Subote? Razgovarajte sa ostalima u vašem subotnoškolskom razredu šta bi to moglo da znači. Budite što je moguće praktičniji.

VREME ZA NALAŽENJE RAVNOTEŽE

Isus je poštovao i uzdizao Božji zakon (Matej 5,17.18). Međutim, On je takođe dovodio u pitanje način na koji su verske vođe tumačile taj zakon. Ali nijedan od izazova koje im je upućivao nije toliko pretio njihovom ustaljenom poretku koliko Njegov način svetkovanja Subote. Sinagoge nisu propuštale da Subotu učine prilikom za učenje – Tora se čitala i tumačila bez greške. Književnici i fariseji su poznavali slovo zakona. Međutim, Isus je išao mnogo dalje u poučavanju svojih sledbenika tokom subotnog dana.

Pročitajte tekstove Matej 12,1-13 i Luka 13,10-17. Čemu je Isus, na osnovu tih događaja, učio narod u svoje vreme, a i nas danas?

Polemike u vezi sa Isusovim lečenjem subotom dovele su do važnih duhovnih rasprava o prirodi greha, razlozima za svetkovanje Subote, odnosu između Isusa i Oca, i o prirodi Isusovog autoriteta.

Isusov stav prema Suboti može se prikladno sažeti našim stihom za pamćenje za ovu sedmicu: „I govoraše im: Subota je načinjena čovjeka radi, a nije čovjek Subote radi. Dakle je Gospodar Sin Čovječij i od Subote“ (Marko 2,27.28). Želeo je da naglasi da Subota ne bi trebalo da bude teret. Ona je „načinjena“ (stvorena) kao jedinstvena prilika da ljudi nešto saznaju o karakteru Boga koji je stvorio Subotu i da uče iz vlastitog iskustva, vrednujući dela Njegovog stvaranja.

Isus je svojim postupcima pokretao pitanja i time podsticao svoje učenike, jevrejske vođe i narodne mase da dublje razmišljaju o Svetom pismu, i o tome šta im njihova vera i Bog uopšte znače. Svako od nas se lako može uplesti u pravila i propise koji sami po sebi nisu loši, ali je loše ako oni postanu cilj po sebi, umesto da budu sredstvo koje vodi do cilja – a taj cilj bi trebalo da bude poznavanje karaktera Boga kome služimo. To nas onda vodi ka poslušnosti Njemu, zasnovanoj na našem poverenju u zasluge Hristove pravednosti za nas.

Šta je sa vašim svetkovanjem Subote? Da li ste je pretvorili u dan kad ovo ili ono ne sme da se radi, umesto u vreme kad zaista počivate u Gospodu i bolje Ga upoznajete? Ako je to vaš slučaj, kako se možete promeniti da biste primili više od onoga što vam je Bog namenio?

VREME ZA ZAJEDNICU

Isus je ostavio učenicima kao primer svoj običaj sedmičnog prisustva u sinagogi. Posle Njegovog vaskrsenja, oni su nastavili da slede taj obrazac, kao i ostali Isusovi učenici. Sinagoga je postala jedno od glavnih mesta na kom su apostoli mogli da postavljaju pitanja u vezi sa vaskrsenjem, a Subota je pružala odličnu priliku da se zajednica okupi i da nešto nauči. Uostalom, Isus je bio jevrejski Mesija, Mesija proročen u Starom zavetu koji se čitao u sinagogi svake Subote. Koje je mesto moglo biti bolje i prikladnije za veličanje Isusa nego što je to bila sinagoga, pogotovu što su učenici tu svedočili Jevrejima i drugima „komi se Boga boje“ (Dela 13,16.26)?

Razmotrite sledeće tekstove: Dela 13,14-45; Dela 16,13.14; Dela 17,1-5; Dela 18,4. Šta nam oni govore o tome kako su Isusovi sledbenici svedočili na javnim mestima? Dok budete čitali navedene tekstove, razmišljajte o tome gde su oni govorili, kome su se obraćali, šta je bilo rečeno i kakvi su bili rezultati.

Svedočenje apostola bilo je lične prirode, ali i zasnovano na Svetom pismu. Pavle je detaljno iznosio istoriju Izraela, počevši od „oca naših“ (Dela 13,17) u Egiptu, i prateći njihovu istoriju od naseljavanja, preko perioda sudija i careva, do Davida koga je mogao lako da poveže sa Isusom.

Pavle i ostali apostoli takođe su pokazivali kako njihovo lično iskustvo i razumevanje dobijaju smisao u kontekstu Svetog pisma. Oni su davali informaciju, iznosili dokaze i razgovarali. To povezivanje ličnog iskustva sa Svetim pismom kroz propovedanje, poučavanje i razgovore dalo je moćne rezultate. Kao što biblijski tekstovi pokazuju, neki od verskih vođa zavideli su apostolima na njihovom autoritetu i uticaju koji su imali na ljude, kako Jevreje, tako i pagane.

Crkva adventista sedmog dana takođe ima bogatu istoriju kad je reč o ohrabrujućem svedočenju i izlaganju Svetog pisma kroz propovedanje, poučavanje i objavljivanje istine. Povezivanje subotne škole sa službom reči (propovedanjem) i ostalim okupljanjima tokom Subote (sastancima mladih, na primer), pruža snažan formalni obrazovni osnov adventističkom bogoslužjenju. Mada treba da se dopuni drugim iskustvima učenja, sve je to od presudnog značaja za obrzovno iskustvo koje pruža Subota.

ZA DALJE PROUČAVANJE

U knjizi Čeznja vekova od Elen Vajt pročitajte poglavlje pod naslovom „Subota“, str. 281-289 (orig.)

„Nijedna druga ustanova koja je poverena Jevrejima, nije tako u celini bila upravljena potpunom odvajanju Jevreja od okolnih naroda, kao što je to bila Subota. Bog je odredio da ih njeno poštovanje imenuje za Njegove poštovaoce. Ona treba da bude znak njihovog odvajanja od idolo-poklonstva i njihove veze sa pravim Bogom. Međutim, da bi Subotu držali svetom, ljudi i sami moraju biti sveti. Verom moraju postati sudeonici u Hristovoj pravdi. Kada je izdata zapovest Izraelu: 'Sećaj se dana od odmora da ga svetkuješ, Gospod im je takođe rekao: 'Bićete mi sveti ljudi' (2. Mojsijeva 20,8; 22,31). Jedino na taj način Subota je mogla da obeleži Izraelce kao one koji služe Bogu.“ – Elen G. Vajt, Čeznja vekova, str. 283 (orig.)

„Tada je Subota znak Hristove sposobnosti da nas učini svetima... Kao znak Njegove sile posvećenja, Subota je data svima koji preko Hrista postaju deo Božjeg Izraela.“ – Čeznja vekova, str. 288, 289 (orig.)

ZA RAZGOVOR:

1. Adventisti sedmog dana često provode vreme razmatrajući šta je prihvatljivo raditi subotom. Umesto toga, osmislite niz pitanja koja bi pažnju poštovalaca Subote usmerila ka idealima o kojima smo raspravljali u ovoj pouci i naglasila Subotu kao obrazovno iskustvo. Na primer: „Šta ja to radim subotom što mi omogućava da naučim nešto više o Božjem karakteru?“
2. Razmotrite navedene citate Elen Vajt. Ona napominje da formalno držanje Subote nije ono po čemu se poštovaoci Subote razlikuju od ostalih u svojoj zajednici. Kakvi bi trebalo da budu ljudi koji su „sudeonici u Hristovoj pravdi“ i koji su učinjeni „svetima“? Kakve to veze ima sa Subotom?
3. Na koje načine možete obogatiti svoje subotno iskustvo? Postavite sebi tri cilja usmerena ka onome što biste hteli da naučite kroz svetkovanje Subote u narednih 12 meseci.

NEBO, OBRAZOVANJE I VEČNO UČENJE

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Jovan 3,16; 1. Jovanova 5,13; 1. Timotiju 1,16; 1. Korinćanima 13,12; Zaharija 13,6.

Tekst za pamćenje: „Što oko ne vidje, i uho ne ču, i u srce čovjeku ne dođe, ono ugotovi Bog onima, koji Ga ljube“ (1. Korinćanima 2,9).

Jedan pesnik, u strahu od smrti, pitao se kako neko može da živi „ne znajući zasigurno kakva zora, kakva smrt, kakva sudbina čeka svest iza groba?“ On je u toj svojoj poemi zamislio nešto što je nazvao IPV – Institut za pripremu za večnost. Međutim, kako čovek može da se pripremi za nešto što tek dolazi, ako čak i ne zna šta će se tada dešavati s njim?

Srećom, Biblija nam daje jasan uvid u temu neba, nove zemlje i načina na koji ćemo živeti i učiti kroz čitavu večnost. Kao što smo videli tokom ovog tromesečja, IPV se nalazi ovde i sada, u ovom životu, i sve naše obrazovanje – bez obzira na oblast proučavanja – trebalo bi da nas priprema za to „što će doći posle“.

Uostalom, svaka škola može da prenese mnogo dobrih informacija, mnogo praktičnog i korisnog znanja. Ali kakva je korist od sveg tog znanja ako čovek izgubi večni život? Ove sedmice osvrnućemo se na ono što nadahnuće govori o jednoj vrhunskoj školi – školi koja će trajati zauvek i u kojoj ćemo učiti i razvijati se kroz čitavu večnost. U toj budućoj školi, učićemo o stvarima koje u sadašnjem svetu ne možemo čak ni da zamislamo.

SUDBINA MRTVIH

Tokom sedamnaestog veka, francuski pisac po imenu Blez Paskal razmišljao je o stanju čovečanstva. Po njemu, koliko god dugo čovek živeo (a tada se nije baš dugo živelo), i koliko god dobar život imao (a život i nije bio baš tako sjajan u to vreme), pre ili kasnije će umreti.

Osim toga, šta god da je to što dolazi posle smrti, to će trajati duže, beskrajno duže od kratkog životnog veka na ovom svetu koji prethodi smrti. Otuda, po Paskalu, najlogičnija stvar koju bi neko mogao i trebalo da sazna jeste kakva sudbina čeka umrle. On je bio zapanjen videvši koliko se ljudi uznemiravaju zbog nečeg kao što je „gubitak položaja, ili neka navodna uvreda njihove časti“, a skoro nikakvu pažnju ne posvećuju pitanju šta će biti s njima posle smrti.

To o čemu je Paskal pisao ima smisla. I to je nesumnjivo razlog što Biblija troši mnogo vremena govoreći o obećanju upućenom onima koji će naći spasenje u Isusu – obećanju o tome šta ih čeka u budućnosti.

Pročitajte sledeće tekstove: Jovan 6,54; Jovan 3,16; 1. Jovanova 5,13; 1. Timotiju 1,16; Jovan 4,14; Jovan 6,40; Juda 1,21; Titu 3,7. Kakva nada nam je tu ponuđena?

Večni život ima tako mnogo smisla u svetlosti krsta; u svetlosti krsta, ništa drugo nije smisleno osim večnog života. To što je Stvoritelj svemira, Onaj koji „i svijet stvorio“ (Jevrejima 1,2), Onaj kroz koga „živimo, i mičemo se, i jesmo“ (Dela 17,28), to što se On, Bog, javio u ljudskom telu i u tom telu umro... čemu sve to? Da bismo mi na kraju trunuli, kao životinja uginula kraj puta?

Upravo zbog toga je Novi zavet protkan obećanjima o večnom životu, jer jedino ono što je večno garantuje povratak u stanje kakvo je bilo na početku. Ni u milion, pa čak ni u milijardi godina, možda ne bi bilo dovoljno dobrih trenutaka da bi se nadoknadili oni loši. Samo večnost može da dovede u ravnotežu sve stvari, a zatim i neke pojedinačne, jer je beskonačno uvek iznad konačnog, i to uvek beskrajno.

Paskal je bio u pravu. Naše vreme ovde je tako ograničeno u poređenju sa onim što dolazi. Kako je onda nerazumno ne biti spreman za večnost koja nas očekuje.

Šta možete da kažete nekome ko pokazuje potpunu ravnodušnost prema onome što se dešava nakon smrti? Kako možete pomoći toj osobi da uvidi koliko je zapravo nelogičan jedan takav stav?

NOVO POSTOJANJE

„I Bog će otrti svaku suzu od očiju njihovijeh, i smrti neće biti više, ni plača, ni vike, ni bolesti neće biti više; jer prvo prođe“ (Otkrivenje 21,4). Šta nam ovaj stih govori o tome koliko će drugačije od ovog sveta biti to naše novo postojanje – postojanje u kom smrti, bola i žalosti više neće biti?

Jedan hrišćanin je razgovarao sa prijateljem o nadi evanđelja – obećanju o večnom životu kroz Isusa Hrista. Čovek je reagovao negativno na celu tu zamisao. „Večni život?“ – rekao je stresavši se. „Kakva užasna pomisao! Naših 70-80 godina ovde su dovoljno loše. Ko bi želeo da se ovo produži zauvek? To bi bio pakao.“

To što je rekao moglo bi imati smisla, samo što on nije razumeo da obećanje o večnom životu ne podrazumeva jednostavno nastavak ovog života ovde. Molim vas – ko bi to želeo? Ali, kao što naš uvodni tekst kaže, staro će proći i sve će postati novo.

Šta nam sledeći tekstovi govore o tom novom životu koji će nastati?

2. Petrova 3,10-13 _____

Otkrivenje 21,1-6 _____

Važno pitanje za nas u svemu ovome glasi: Šta je potrebno da bismo bili deo tog novog postojanja? Kako dospevamo tamo? Kako možemo biti sigurni da ćemo biti deo toga? Šta bi u našem životu, ako tako nešto uopšte postoji, moglo da nas spreči da budemo deo onoga što nam je Bog obećao preko Isusa?

TADA ĆEMO ZNATI

„Nebo je škola. Svemir je njena oblast proučavanja. Beskonačni je njen Učitelj. Ogranak ove škole bio je otvoren u Edemu. A kad se plan spase-nja ostvari, obrazovanje će opet biti nastavljeno u edemskoj školi.“ – Elen G. Vajt, Vaspitanje, str. 301 (orig.).

Ako ste i vi poput većine ljudi, onda imate mnogo pitanja – pitanja o grehu, patnji, bolesti, smrti, o tome zašto se ovo ili ono dešava, ili zašto se neke druge stvari dešavaju.

Mi imamo pitanja i o svetu prirode i svim njegovim tajnama. I pored neverovatnog napretka koji je nauka postigla da bi nam pomogla da bolje razumemo ovaj svet i univerzum u celini, toliko toga još uvek je izvan našeg domašaja.

Od najjednostavnijih oblika života do neba nad našim glavama, od kretanja subatomske čestice do kruženja galaksija razbacanih po celom svemiru, suočeni smo sa realnošću koja je mnogo šira i dublja nego što naš um sada može da pojmi, pogotovu u kratkom vremenu koje ovde imamo da bismo sve to sami proučili.

Ali, kad budemo imali večnost za proučavanje, onda će nam nesumnjivo mnoge tajne biti razjašnjene.

Šta nam sledeći tekstovi govore o onome o čemu ćemo učiti kad se cela ova žalosna epizoda sa grehom, patnjom i smrću najzad završi?

1. Korinćanima 13,12 _____

1. Korinćanima 4,5 _____

Obećano je da će nam biti dato da razumemo ono što, zasad, ostaje skriveno od nas. Kako je divna ta nada da ćemo jednom kad budemo sagledali i razumeli ono što nam sad izgleda tako teško, imati samo hvale za Boga! Najvažnije za nas sada je da se držimo svoje vere, da se uzdamo u Božja obećanja, da živimo u skladu sa svetlošću koju imamo i da izdržimo do kraja. A dobra vest je da sve možemo „u Isusu Hristu“, koji nam „moć daje“ (Filipljanima 4,13).

Koja vam teška pitanja leže na srcu? Šta vam to sada izgleda toliko neshvatljivo? Kako nam učenje da se oslanjamo na Boga u onome što razumemo može pomoći i u vezi sa onim što, za sada, ne razumemo?

„Jer naša laka sadašnja briga donosi nam vječnu i od svega pretežniju slavu, nama koji ne gledamo na ovo što se vidi, nego na ono što se ne vidi; jer je ovo što se vidi, za vrijeme, a ono što se ne vidi, vječno“ (2. Korinćanima 4,17-19). Kakvu nadu nam taj tekst nudi? Koje bi to mogle biti nevidljive, večne stvari koje čekamo, koje su nam obećane preko Isusa? Videti takođe Otkrivenje 21,1.2; Otkrivenje 2,7; Otkrivenje 7,14-17.

Koliko god da su realna obećanja koja su nam ponuđena u Isusu, koliko god dobrih razloga imamo da u njih verujemo, ostaje činjenica da nam Biblija daje samo nagoveštaje, samo letimične uvide u ono što nas čeka. Međutim, ono u šta možemo biti sigurni jeste da će to biti divno, jer, pomislite samo kako bi divan bio život bez pustošenja koje donosi greh!

Sav naš bol, sva naša patnja, sve sa čim se ovde borimo izazvano je grehom i njegovim posledicama. Hristos je došao da ukine sve to, i On će obnoviti zemlju u skladu sa onim što je Bog prvobitno nameravao, pre nego što se greh pojavio. Ona će zapravo biti još bolja, jer ćemo usred sve te slave moći zauvek da posmatramo ožiljke na Isusovim rukama i nogama – cenu našeg spasenja.

„Velika oblast za istraživanje tada će se otvoriti za nas pošto bude uklonjena koprena koja sada zamračuje naš vidik, kad naše oči ugledaju svet lepote koji sada površno posmatramo mikroskopom; kada budemo gledali slavu nebesa koju sada izdaleka posmatramo teleskopom; kada bude uklonjen zlokoban uticaj greha, kada se cela Zemlja pojavi u krasoti 'Gospoda, Boga našega' (Psalmi 90,17). Tada će svaki istraživač, čovek nauke, moći da čita izveštaje o stvaranju, a da ne otkrije ništa što bi ga podsetilo na zakon zla. Moći će da sluša muziku glasova iz prirode, a da ne otkrije nijednu notu tugovanja, nijedan prizvuk žalosti. U svemu stvorenom moći će da prati samo jedan rukopis – u beskrajnom svemiru da gleda Božje ime ispisano velikim slovima, a na zemlji, na moru, na nebu neće zapaziti nijedan zaostali trag zla.“ – Elen G. Vajt, Vaspitanje, str. 303 (orig.)

Pokušajte da dočarate sebi kako će izgledati večni život u jednom potpuno novom svetu – u svetu bez svega onog što život ovde čini tako mučnim. Kako ga zamišljate? Kojim stvarima se posebno radujete?

VELIKI UČITELJ

Kao što smo videli tokom celog ovog tromesečja, osnovni vid Hristove službe ovde na zemlji bilo je Njegovo delovanje u ulozi učitelja. Od početka Njegove službe, rečima i delima, Isus je neprestano učio svoje sledbenike istinama o sebi, o Ocu, o spasenju i o nadi koja nas čeka (videti Matej 5,2; Marko 4,2; Luka 19,47; Jovan 6,59).

Zaista, sve što je potrebno jeste da prelistate neko Evanđelje, bilo koje, i sve vreme ćete nailaziti na Isusa kako poučava. I mada nas, čak i sada, Gospod poučava preko svoje Reči, to učenje će se nastaviti i u novom svetu. Ali zamislite koliko će drugačije to izgledati u jednom svetu nena-rušenom grehom i svim onim ograničenjima koja nam on nameće.

„I ako mu ko reče: Kakve su ti to rane na rukama? On će odgovoriti: Dopadoh ih u kući prijatelja svojih“ (Zaharija 13,6). O čemu je po vašem mišljenju reč u ovom tekstu?

„Godine večnosti, dok budu proticale, donosiće sve slavnija i bogatija otkrivenja o Bogu i Hristu. Kako se bude umnožavalo znanje, tako će se uvećavati ljubav, poštovanje i sreća. Što više ljudi budu učili o Bogu, više će se diviti Njegovom karakteru. Dok im Isus bude otkrivao bogatstva otkupljenja i zadivljujuća dostignuća u velikoj borbi sa sotonom, srca otkupljenih plamteće sve vatrenijom odanošću, i oni će sa sve većom radošću prebirati po svojim zlatnim harfama. A deset tisuća puta deset tisuća i tisuću tisuća glasova sjediniće se u gromoglasnom hvalospevu...

Velika borba je završena. Greha i grešnika više nema. Ceo svemir je čist. Sklad i radost ispunjavaju beskrajno delo stvaranja. Od Onoga koji je sve stvorio teče život, i svetlost, i radost u sva prostranstva bezgraničnosti. Od najsitnije čestice do najvećeg sveta, sve stvoreno, živo i neživo, u svojoj nepomućenoj lepoti i savršenoj radosti, objavljuje da je Bog ljubav.“ – Elen G. Vajt, Velika borba, str. 678 (orig.)

Od svih neverovatnih istina o kojima ćemo učiti u večnosti, nijedna neće moći da nas očara više od one o Hristovoj žrtvi u našu korist. Zamislite koliko mora da je duboko i bogato što ćemo proučavati kroz čitavu večnost. Kako možemo čak i sada naučiti da više cenimo to što je Isus učinio za nas na krstu?

ZA DALJE PROUČAVANJE

U knjizi Vaspitanje od Elen Vajt pročitajte poglavlje „Škola u večnosti“, str. 301-309 (orig.), a u knjizi Velika borba poglavlje pod naslovom „Velika borba je završena“, str. 662-678 (orig.).

„Lav koji ovde izaziva najveći užas i strah, tada će ležati zajedno sa jagnjetom, i sve na novoj zemlji biće mirno i skladno. Drveće će biti uspravno i raskošno, bez ikakvog oštećenja...

Neka nas sve što je lepo u našem ovozemaljskom domu podseća na kristalnu reku i zelena polja, na lelujavu drveće i žive izvore, blistavi grad i pevače u belim haljinama – na naš nebeski dom – taj svet lepote koji nijedan umetnik ne može da dočara i nijedan smrtni jezik da opiše. Neka vaša mašta zamišlja dom spasenih, ali imajte na umu da će on ipak biti slavniji nego što i najživlja mašta može da predstavi.“ – Ellen G. White, Heaven, pp. 133, 134.

„Iz straha da svoje buduće nasleđe ne shvate suviše materijalno, mnogi simbolički tumače upravo one istine koje nas upućuju da na njega gledamo kao na svoj novi dom. Hristos je uveravao svoje učenike da odlazi da im u kući Oca svojega pripremi stanove. Oni koji prihvataju učenje Božje Reči ne mogu ostati u neznanju kada je u pitanju njihovo nebesko boravište... Ljudski jezik je nemoćan da opiše nagradu pravednih. Ona će biti poznata samo onima koji je budu ugledali. Nijedan smrtni um ne može da shvati slavu Božjeg raja.“ – Elen G. Vajt, Velika borba, str. 674, 675 (orig.)

ZA RAZGOVOR:

1. Razmišljajte više o zapažanju koje je Paskal izneo, o ljudima koji izgledaju tako nezainteresovano za ono što će večnost doneti. Šta mislite, zašto su ljudi takvi? Zašto je to tako nerazuman stav?
2. Razmišljajte više o tome zašto je nada u večni život toliko važna za našu veru. Zašto bez nje zaista nemamo ništa?
3. Razmislite o neverovatnim tajnama koje postoje u svetu prirode. Bilo da je reč o biologiji, geologiji, astronomiji, fizici, hemiji – u svim oblastima pokazalo se da je sve mnogo složenije nego što se prvobitno mislilo. Naučnici, na primer, više ne govore o „jednostavnim oblicima života“ jer, kako se ispostavilo, čak ni najjednostavniji oblici života uopšte nisu toliko jednostavni. Čini se da svako novo otkriće samo otvara nova pitanja na koja treba odgovoriti. Kako nam sve to pomaže da shvatimo koliko ćemo toga još imati da naučimo u toj „školi u večnosti“?

OKTOBAR

SNAGA ZA POBEDU

Vi ste Božja oruđa

1. Č Jovan 1,12. Vi ste Božja oruđa
2. P Rimljanima 12,2. Budite uvek spremni na poziv
3. S Luka 11,1. Sila blagodatni koja preporađa

Snaga za pobedu

4. N Matej 25,14. Svakom čoveku njegov posao
5. P Matej 22,36. Velika zapovest
6. U 1. Timotiju 5,4. Vežbajte se za život na Nebu
7. S 1. Petrova 3,15.16. Snaga za pobedu
8. Č Kološanima 3,2-4. Usmerite svoje misli ka nebu
9. P Efescima 2,4-6. Oponašanje Uzora
10. S Jovan 6,51. Trpeza Božje Reči

Sud dolazi

11. N Isaija 54,13. Detetova prva škola
12. P 2. Korinćanima 6,15. Nemojte izbegavati krst
13. U Isaija 1,25. Božanski oplemenitelj
14. S Propovednik 12,14. Sud dolazi
15. Č Matej 28,18.19. Božanski nalog
16. P Kološanima 2,6. Ispražnjeni od gordosti
17. S Isaija 58,10. Religija na rečima

Ne sumnjajte

18. N Psalmi 1,6. Mislite o ovome
19. P Jovan 4,10. Životodavna voda
20. U Psalmi 116,15. Kako da se suočimo s gubitkom
21. S Luka 12,37. Kanali blagoslova
22. Č Filibljanima 4,4. Ne sumnjajte
23. P Psalmi 43,5. Šta da radimo sa depresijom?
24. S Rimljanima 5,3,4. Izgubi sebe iz vida

Duhom vođeni hrišćani

25. N Jevrejima 2,13. Važnost religije u domu
26. P Otkrivenje 16,15. Završna bitka
27. U Otkrivenje 12,9. Mi smo na neprijateljskoj teritoriji
28. S Matej 18,3. Detinja vera
29. Č Psalmi 19,7. Duhom vođeni hrišćani
30. P Jovan 17,15. Sotona nije mrtav
31. S Psalmi 37,25. Jednostavno počivaj u Gospodu

NOVEMBAR
SVA ISTINA POTIČE OD HRISTA

Savršeni – kao i On

1. N Jovan 12,42.43.	Upoznajte se s istinom sami za sebe
2. P Jevrejima 10,22.	Prednosti ostvarene molitvom
3. U 1. Solunjanima 5,5.	Hrišćani koji svetle
4. S Dela 17,11.	Kao za skrivenim blagom
5. Č Matej 5,48.	Savršeni – kao i On
6. P Marko 14,54.	Poigravanje s grehom
7. S Marko 3,35.	Nebo u vašem srcu

Sva istina potiče od Hrista

8. N 2. Mojsijeva 3,1.	Upravitelji Božje blagodati
9. P Dela 9,6.	Nastavite da upoznajete Gospoda
10. U 1. Mojsijeva 28,11.12.	Nebo je otvoreno za nas
11. S Luka 8,16.	Sva istina potiče od Hrista
12. Č Isaija 56,6.7.	Po celom svetu
13. P Rimljanima 5,18.	Nema vremena za svađe
14. S Jovan 4,14.	Neka Hristos bude vaša svetlost

Naše utočište i sila

15. N Jevrejima 12,2.	Sadašnje prednosti u budućnosti
16. P Psalmi 46,1.11.	Naše utočište i sila
17. U Otkrivenje 22,17.	Naš naročit posao
18. S 1. Korinćanima 14,40.	Bog voli lepo
19. Č Kološanima 3,17.	Vedrina proslavlja Boga
20. P Otkrivenje 21,5.	Predukus neba
21. S 1. Jovanova 5,4.	Pripremanje za besmrtnost

Kako da ljubav održite živom

22. N Efescima 5,20.21.	Kako da ljubav održite živom
23. P Danilo 8,14.	Lukavo osmišljene priče
24. U Rimljanima 12,11.	Poštenje u poslovnim poduhvatima
25. S 2. Petrova 3,11.12.	Požurivanje Hristovog dolaska
26. Č Jevrejima 6,6.	Škola u ovom i budućem svetu
27. P Propovednik 10,17.	Recept za dobro zdravlje
28. S Filibljanima 2,7.8; Čarnić.	Sveti Duh – dar nad darovima

Svakodnevno obraćenje

29. N Jevrejima 1,14.	Služba nebeskih anđela
30. P Priče 11,1.	Svakodnevno obraćenje

DECEMBAR

LJUBAV IZVRŠAVA ZAKON

Zahvalni za svaki trenutak

1. U Filibljanima 2,12. Strah od neposlušnosti Bogu
2. S 2. Mojsijeva 31,2.3. Darovi u skladu s potrebama
3. Č Jovan 14,18. Zahvalni za svaki trenutak
4. P Kološanima 1,22.23. Lek za pohlepu
5. S Isaija 48,10. Svetlost će zasjati iz tame

Srca ispunjena Hristovim mirom

6. N Malahija 3,10. Davati kao što primamo
7. P 1. Korinćanima 2,9. Večni gubitak
8. U Isaija 48,4. Svojevlavost – prepreka za napredovanje
9. S Danilo 4,30. Kako Bog gleda na veličinu
10. Č Jovan 17,21. Srca ispunjena Hristovim mirom
11. P Jezdra 7,6. Da tvoja radost bude potpuna
12. S Isaija 8,20. Gospodnja filozofija

Neka nas Hristos uputi

13. N Luka 9,24. Veličina poniznosti
14. P Jovan 8,12. Kad istina upravlja životom
15. U 1. Korinćanima 12,12. Jarmovi koje ljudi prave
16. S 1. Korinćanima 2,4. Osobenjaštvo i ekscentričnost
17. Č Luka 2,9.10. Slavljenje Božića
18. P Matej 13,10.11. Neka nas Hristos uputi
19. S Isus Navin 24,15. Izaberite danas

Ljubav izvršava zakon

20. N Jovan 6,12. Skupite komade
21. P Matej 5,16. Treperava svetla
22. U Rimljanima 13,10. Ljubav izvršava zakon
23. S Jovan 2,11. Pretvaranje vode u vino
24. Č 1. Dnevnika 29,14. Kako biti uspješan
25. P 2. Korinćanima 9,15. Božji neiskazani dar
26. S Efescima 4,1–3. Jedinstvo

Hodanje Isusovim stopama

27. N Jakov 1,27. Radimo u Hristovim redovima
28. P Jovan 15,20. Pod Njegovim okriljem
29. U Jevrejima 13,8. Savršena usaglašenost sa Božjom voljom
30. S Matej 25,15. Hodanje Isusovim stopama
31. Č Filibljanima 3,13.14. Ne dopustite da vas išta odvрати od cilja

ČITANJE BIBLIJE REDOM

Oktobar		Novembar		Decembar	
1. Amos	1-3	1. Luka	7-8	1. 1. Korinćanima	10-12
2. ”	4-6	2. ”	9-11	2. ”	13-16
3. ”	7-9	3. ”	12-14	3. 2. Korinćanima	1-5
		4. ”	15-17	4. ”	6-9
4. Avdija i Jona	1-4	5. ”	18-20	5. ”	10-13
5. Mihej	1-4	6. ”	21-22	6. Galatima	1-3
6. ”	5-7	7. ”	23-24	7. ”	4-6
7. Naum	1-3			8. Efescima	1-6
8. Avakum	1-3	8. Jovan	1-3	9. Filibljanima	1-4
9. Sofonija	1-3	9. ”	4-6	10. Kološanima	1-4
10. Agej	1-2	10. ”	7-9	11. 1. Solunjanima	1-5
		11. ”	10-12	12. 2. Solunjanima	1-3
11. Zaharija	1-3	12. ”	13-15	13. 1. Timotiju	1-6
12. ”	4-6	13. ”	16-18	14. 2. Timotiju	1-4
13. ”	7-10	14. ”	19-21	15. Titu i Filimonu	1-3
14. ”	11-14			16. Jevrejima	1-5
15. Malahija	1-4	15. Dela	1-3	17. ”	6-9
16. Matej 1-5		16. ”	4-6	18. ”	10-13
17. ”	6-8	17. ”	7-9	19. Jakov	1-5
		18. ”	10-12	20. 1. Petrova	1-5
18. ”	9-11	19. ”	13-15	21. 2. Petrova	1-3
19. ”	12-13	20. ”	16-18	22. 1. Jovanova	1-3
20. ”	14-15	21. ”	19-23	23. ”	4-5
21. ”	16-17			24. 2. i 3. Jovanova	
22. ”	18-20	22. ”	24-26	25. Judina poslanica	
23. ”	21-25	23. ”	27-28	26. Otkrivenje	1-4
24. ”	26-28	24. Rimljanima	1-3	27. ”	5-9
		25. ”	4-6	28. ”	10-13
25. Marko	1-3	26. ”	7-9	29. ”	14-16
26. ”	4-6	27. ”	10-12	30. ”	17-19
27. ”	7-9	28. ”	13-16	31. ”	20-22
28. ”	10-13				
29. ”	14-16	29. 1. Korinćanima	1-5		
30. Luka	1-3	30. ”	6-9		
31. ”	4-6				

VEČERNJE BOGOSLUŽENJE U PORODICI

Oktobar	Novembar	Decembar
1. Psalam 79.	1. Psalam 105,1-15.	1. Psalam 121.
2. Psalam 80.	2. Psalam 105,16-31.	2. Psalam 122.
3. Psalam 81.	3. Psalam 105,32-45.	3. Psalam 123.
4. Psalam 82.	4. Psalam 106,1-16.	4. Psalam 124.
5. Psalam 83.	5. Psalam 106,17-32.	5. Psalam 125.
6. Psalam 84.	6. Psalam 106,33-48.	6. Psalam 126.
7. Psalam 85.	7. Psalam 107,1-21.	7. Psalam 127.
8. Psalam 86.	8. Psalam 107,22-43.	8. Psalam 128.
9. Psalam 87.	9. Psalam 108.	9. Psalam 129.
10. Psalam 88	10. Psalam 109,1-16.	10. Psalam 130.
11. Psalam 89,1-13.	11. Psalam 109,17-31.	11. Psalam 131.
12. Psalam 89,14-26.	12. Psalam 110.	12. Psalam 132.
13. Psalam 89,27-39.	13. Psalam 111.	13. Psalam 133.
14. Psalam 89,40-52.	14. Psalam 112.	14. Psalam 134.
15. Psalam 90.	15. Psalam 113.	15. Psalam 135.
16. Psalam 91.	16. Psalam 114.	16. Psalam 136,1-14.
17. Psalam 92.	17. Psalam 115.	17. Psalam 136,15-26.
18. Psalam 93.	18. Psalam 116.	18. Psalam 137.
19. Psalam 94.	19. Psalam 117.	19. Psalam 138.
20. Psalam 95.	20. Psalam 118,1-14.	20. Psalam 139.
21. Psalam 96.	21. Psalam 118,15-29.	21. Psalam 140.
22. Psalam 97.	22. Psalam 119,1-14.	22. Psalam 141.
23. Psalam 98.	23. Psalam 119,15-29.	23. Psalam 142.
24. Psalam 99.	24. Psalam 119,30-43.	24. Psalam 143.
25. Psalam 100.	25. Psalam 119,44-56.	25. Psalam 144.
26. Psalam 101.	26. Psalam 119,57-90.	26. Psalam 145.
27. Psalam 102,1-14.	27. Psalam 119,91-117.	27. Psalam 146.
28. Psalam 102,15-28.	28. Psalam 119,118-143.	28. Psalam 147.
29. Psalam 103.	29. Psalam 119,144-176.	29. Psalam 148.
30. Psalam 104,1-18.	30. Psalam 120.	30. Psalam 149.
31. Psalam 104,19-35.		31. Psalam 150.

Predlažemo vernicima da ove tekstove čitaju u toku večernjeg bogoslužjenja u svojoj porodici.

POČETAK SUBOTE U OKTOBRU 2020. GODINE

MESTO	DATUM				
	2.	9.	16.	23.	30
Kladovo, Negotin	18,07	16,55	17,43	17,31	16,21
Bor, Zaječar, Pirot, Strumica	18,09	16,57	17,45	17,33	16,23
Vršac , Paraćin, Niš, Leskovac, Vranje, Radoviš, Kavadarci, Đevdelija , Jagodina	18,11	16,59	17,47	17,35	16,25
Kikinda , Srpska Crnja, Alibunar, Kovin, Smederevo , Požarevac, Smederevska Palanka, Kruševac , Kumanovo , Veles	18,13	17,01	17,49	17,37	16,27
Senta, Bečej, Zrenjanin , Pančevo, Beograd , Arandelovac, Kragujevac , Kraljevo, Kosovska Mitrovica, Priština , Tetovo, Skoplje , Prilep, Bitolj	18,15	18,03	17,51	17,39	16,29
Subotica , Bačka Topola, Kula, Vrbas, Novi Sad , Ruma, Valjevo, Čačak, Novi Pazar, Đakovica, Prizren, Ohrid	18,17	18,05	17,53	17,41	16,31
Sombor , Bačka Palanka, Šid, Srem. Mitrovica, Bogatić, Šabac , Užice, Berane, Peć , Debar	18,19	18,07	17,55	17,43	16,33
Beli Manastir, Osijek , Dalj, Vukovar, Vinkovci, Bijeljina , Loznica, Pljevlja, Kolašin	18,21	18,09	17,57	17,45	16,35
Tuzla, Foča, Podgorica , Ulcinj	18,23	18,11	17,59	17,47	16,37
Podravska Slatina, Slavonska Požega, Slavonski Brod, Derventa, Doboje, Sarajevo , Bileća, Zelenika	18,25	18,13	18,01	17,49	16,39
Koprivnica, Bjelovar, Virovitica , Daruvar, Bosanska Gradiška , Nova Gradiška, Zenica, Mostar , Trebinje, Dubrovnik	18,27	18,15	18,03	17,51	16,41
Murska Sobota, Ormož , Čakovec, Varaždin , Prijedor, Banja Luka , Jajce, Metković, Pelješac, Mljet	18,29	18,17	18,05	17,53	16,43
Maribor , Livno, Hvar, Korčula, Ptuj , Krapina, Zagreb , Sisak, Drvar	18,31	18,19	18,07	17,55	16,45
Dravograd, Slovenj Gradec, Rogaška Slatina, Celje , Zidani Most, Karlovac, Slunj, Bihać, Knin, Split , Brač	18,33	18,21	18,09	17,57	16,47
Mežica, Gospić , Šibenik, Vis	18,35	18,23	18,11	17,59	16,49
Jesenice, Kranj, Ljubljana , Crikvenica, Krk, Rab, Pag, Zadar, Dugi Otok, Biograd na moru	18,37	18,25	18,13	18,01	16,51
Kranjska Gora, Postojna, Rijeka , Cres, Lošinj	18,39	18,27	18,15	18,03	16,53
Gorica, Koper, Rovinj, Pula	18,41	18,29	18,17	18,05	16,55

Podaci iz ove tabele izvedeni su po letnjem računanju vremena.

POČETAK SUBOTE U NOVEMBRU 2020. GODINE

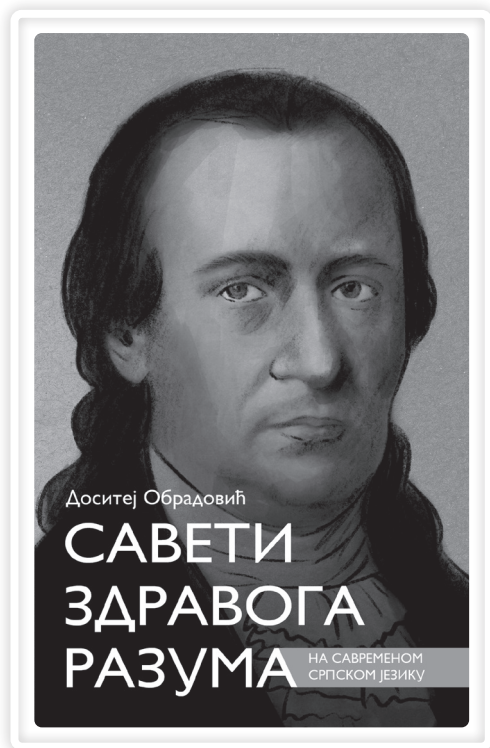
MESTO	DATUM			
	6.	13.	20.	27.
Kladovo, Negotin	16,12	16,04	15,58	15,53
Vršac , Bor, Zaječar, Knjaževac, Pirot	16,14	16,06	16,00	15,55
Kikinda , Srpska Crnja, Alibunar, Požarevac, Niš	16,16	16,08	16,02	15,57
Subotica, Senta, Bečej, Zrenjanin , Pančevo, Kovin, Smederevo , Sm. Palanka, Jagodina, Paraćin, Kruševac , Leskovac, Vranje, Radoviš, Strumica	16,18	16,10	16,04	15,59
Bačka Topola, Kula, Vrbas, Novi Sad , Ruma, Beograd , Arandelovac, Kragujevac, Kumanovo, Kavadarci, Đevdelija	16,20	16,12	16,06	16,01
Sombor , Bačka Palanka, Srem. Mitrovica, Bogatić, Šabac , Valjevo, Čačak, Kraljevo, Kosovska Mitrovica, Priština , Skoplje , Veles	16,22	16,14	16,08	16,03
Beli Manastir, Osijek , Vinkovci, Bijeljina , Loznica, Užice, Novi Pazar, Prizren, Tetovo, Prilep	16,24	16,16	16,10	16,05
Tuzla, Berane, Peć, Đakovica, Bitolj	16,26	16,18	16,12	16,07
Virovitica, Podr. Slatina, Slav. Požega, Sl. Brod, Derventa , Doboj, Pljevlja, Kolašin	16,28	16,20	16,14	16,09
Murska Sobota, Čakovec, Varaždin, Koprivnica, Bjelovar, Daruvar, Bos. Gradiška, Nova Gradiška, Zenica, Sarajevo , Foča, Podgorica	16,30	16,22	16,16	16,11
Maribor , Ormož, Ptuj , Banja Luka , Bileća, Bar, Ulcinj	16,32	16,24	16,18	16,13
Slovenj Gradec, Celje , Krapina, Zagreb , Sisak, Prijedor, Jajce, Mostar , Trebinje, Dubrovnik, Zelenika	16,34	16,26	16,20	16,15
Dravograd, Mežica, Rogaška Slatina, Zidani Most, Karlovac, Drvar, Livno, Metković, Pelješac, Mljet	16,36	16,28	16,22	16,17
Kranj, Ijubljana , Slunj, Bihać, Knin, Split , Brač, Hvar, Korčula	16,38	16,30	16,24	16,19
Kranjska Gora, Jesenice, Postojna, Crikvenica, Gospić , Šibenik, Biograd na moru	16,40	16,32	16,26	16,21
Gorica, Rijeka , Krk, Cres, Rab, Zadar, Pag, Dugi Otok, Vis	16,42	16,34	16,28	16,23
Koper, Lošinj	16,44	16,36	16,30	16,25
Rovinj, Pula	16,46	16,38	16,32	16,27

Podaci iz ove tabele izvedeni su po zimskom računanju vremena.

POČETAK SUBOTE U DECEMBRU 2020. GODINE

MESTO	DATUM			
	4.	11.	18.	25.
Kladovo, Negotin	15,51	15,51	15,52	15,56
Srpska Crnja, Vršac, Bor, Zaječar	15,53	15,53	15,54	15,58
Senta, Kikinda, Zrenjanin , Alibunar, Kovin, Požarevac, Knjaževac, Pirot	15,55	15,55	15,56	16,00
Subotica , Bačka Topola, Bečej, Pančevo, Beograd, Smederevo , Smederevska Palanka, Jagodina, Paraćin, Niš, Leskovac	15,57	15,57	15,58	16,02
Sombor , Bačka Palanka, Kula, Vrbas, Novi Sad , Ruma, Arandelovac, Kragujevac , Kruševac, Vranje, Radoviš, Strumica	15,59	15,59	16,00	16,04
Dalj, Vukovar, Šid, Sremska Mitrovica, Bogatić, Šabac , Valjevo, Čačak, Kraljevo , Kumanovo, Kavadarci, Đevdelija	16,01	16,01	16,02	16,06
Beli Manastir, Osijek , Vinkovci, Bijeljina , Loznica, Užice, Novi Pazar, Kosovska Mitrovica, Priština, Skoplje , Veles	16,03	16,03	16,04	16,08
Podravska Slatina, Tuzla, Peć , Đakovica, Prizren, Tetovo, Prilep	16,05	16,05	16,06	16,10
Murska Sobot, Čakovec, Koprivnica, Bjelovar, Virovitica , Daruvar, Slav. Požega, Slav. Brod, Derventa , Doboj, Pljevlja, Berane, Bitolj	16,07	16,07	16,08	16,12
Ptuj , Ormož, Varaždin , Bosanska Gradiška, Nova Gradiška, Zenica, Sarajevo , Foča, Kolašin , Debar, Ohrid	16,09	16,09	16,10	16,14
Maribor , Celje, Krapina, Zagreb , Sisak, Prijedor, Banja Luka, Podgorica	16,11	16,11	16,12	16,16
Dravograd, Mežica, Rogaška Slatina, Zidani Most, Jajce, Mostar , Bileća, Trebinje, Zelenika , Bar, Ulcinj	16,13	16,13	16,14	16,18
Slovenj Gradec, Karlovac, Slunj, Bihać, Drvar, Livno, Metković, Dubrovnik	16,15	16,15	16,16	16,20
Jesenice, Kranj, Ljubljana , Knin, Pelješac, Mljet	16,17	16,17	16,18	16,22
Kranjska Gora, Postojna, Rijeka , Crikvenica, Krk, Gospić, Šibenik, Split , Brač, Hvar, Korčula	16,19	16,19	16,20	16,24
Gorica, Koper, Cres, Rab, Pag, Zadar, Biograd na moru, Vis	16,21	16,21	16,22	16,26
Rovinj, Pula , Lošinj, Dugi Otok	16,23	16,23	16,24	16,28

Podaci iz ove tabele izvedeni su po zimskom računanju vremena.

SAVETI ZDRAVOG RAZUMA

Dositej Obradović

U *Savetima zdravoga razuma*, Dositej nas poziva da volimo i negujemo tzv. pripremljene vrline – bogobojaznost, „blagorazumlje“ (razboritost), vrednoću, umerenost, istrajnost i hrabrost – koje rađaju četiri tzv. „delatne“ vrline – građansku poslušnost (i rodoljublje), razumno dobročinstvo, zahvalnost i velikodušnost. Zašto? Ponajpre zato što Dositej drži da se karakternom reformom pojedinca može preporoditi narod; potom, i više od svega, zato što Dositej hrišćanin zna da carstvo nebesko počinje preobražajem karaktera čoveka, a ne promenom društvenog poretka.

Vrlina u čoveku je početak savršenstva i slika Božija, i početak sreće njegove i sreće naroda kome pripada. Dositejev život i reč posvećeni su upravo tome cilju, a on sam je živi primer takvog uzvišenog života.

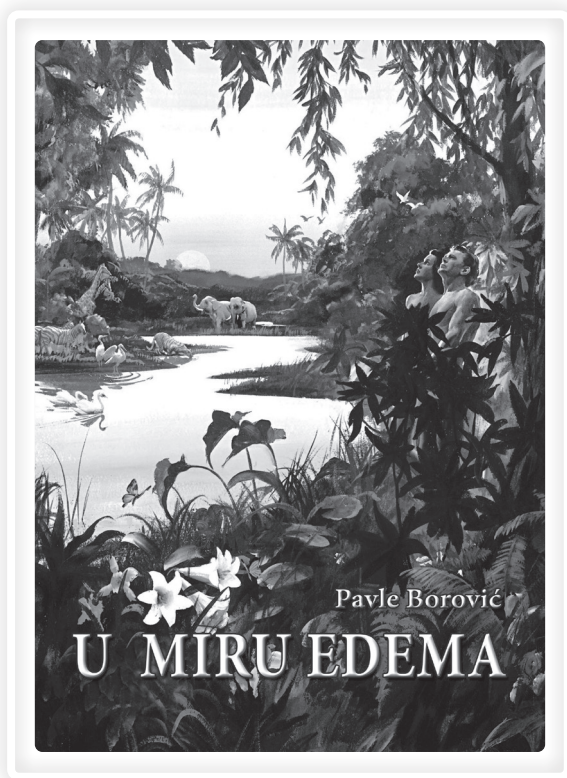

BRINI O SEBI

Pablo Martinez

Da li je moguće voditi miran život u vremenu u kome živimo? To je pitanje koje svakodnevno postavljamo bez obzira na to da li smo u punovremenoj hrišćanskoj službi ili imamo drugačiju vrstu posla.

Po ugledu na savršen primer vere, ljubavi i nade, pisac Pablo Martinez, ugledni psihijatar španskog porekla, daje realnu i nadahnutu sliku o tome kakav čovek jeste i kakav može da bude, a da pri tome ne izgubi svoj identitet i svrhu sa kojom je stvoren.

U MIRU EDEMA

Pavle Borović

Pavle Borović je poznat, potvrđen i prihvaćen pisac, koji se čitalačkoj publici predstavio značajnim delima iz oblasti biblijske arheologije, biblistike i biblijskih proročanstava.

Ovom prilikom pisca srećemo u traganju za odgovorima na jedno od najprisutnijih i najsloženijih pitanja:

- Koji je dan Bog odredio čoveku da bude dan službe Njemu, još od dana Edema?
- Da li je Bog ikada menjao taj svoj stav, i šta Biblija uči o tome?

Knjige možete poručiti na telefon: 011/2458-054 ili na: tippreporod@gmail.com

Bojanka

Žene u Bibliji
...i ja 2

ŽENE U BIBLIJI bojanka

Uzmite svoje voštane pastele, boje i bojice – vreme je za kreativnost i dublje proučavanje Biblije radi boljeg upoznavanja nekih od najzanimljivijih žena iz Biblije!

Od Ane do Lije, od Srne do Jezavelje (i mnogih drugih), za svaki lik urađene su tri ilustracije i detaljna analiza biblijskog teksta, čiji su autori istaknute vođe žena u Trans-evropskoj diviziji.

Činjenice se bolje pamte kada ruke rade nešto kreativno – zato ne čekajte! Pripremite se i počnite. I neka vas Bog blagoslovi dok proširujete saznanja o ovim upečatljivim ženskim likovima iz svete Božje reči.